



Jan Padych

Prastará tajemství 3



Strážci ohňů

JAN PADYCH
Prastará tajemství
Strážci ohňů
3. díl

šestidílný fantasy román z doby halštatské

(určeno pouze pro dospělé čtenáře)

JAN PADYCH
PRASTARÁ TAJEMSTVÍ
Strážci ohňů
3. díl

© Nakladatelství DANIEL, 2016

ISBN 978-80-88205-08-1

Obsah

[Jan Padych: Prastará tajemství, 3. díl, Strážci ohně](#)

[Rejtrík jmen a názvů](#)

[O knize](#)

[O autorovi](#)

1.

- Gudmegis -

Děsivá podívaná! A on měl být uvnitř. V ohromném hradišti, na něž se zrovna snášejí ohnivé šípy v celých hejnech, dokonce z několika stran najednou. A ten řev, co se ozývá! Obránci Molbery zrovna prožívají svůj konec. Křičí, kvílejí, piští a chraptí, a k tomu ještě šíleně řvou zvířata, koně, krávy, ovce, prasata. A ještě zpěv zdáli i zblízka. Dunící, jako by se snášel ze samotného nebe i z dutin podzemí. Hrůza a beznaděj. A on měl být uvnitř. Ale není. Jakým zázrakem se stalo, že je mimo zdi, které se jevily jako záštita bezpečí? Jak to, že místo přilétajících ohnivých šípů a blížících se houfů, vidí všechno jenom z dálky? Vždyť právě on se ocital vždy v místě, kde nepřátelé pronikali na hradby a dokonce i za ně. Právě on zastavil několik útoků a snaživé útočníky obrátil k útěku, když viděli, jak dopadli ti nejhrošlivější z nich. Sami pak seskakovali z hradeb, lámali si hnáty, jenom aby unikli z dosahu jeho palice. On, Gudmegis, ani sám nevěděl, co se s ním pokaždé dělo. Vždycky jenom se mu před očima zamlžilo, zaslechl blížící se řev samotného nebe, jemuž odpověděl, jak nejhlasitěji dokázal. A pak šel a jeho palice, jindy nesmírně těžká, hrubá a tvrdá, se mu najednou zdála lehoučká a měkká a poddávala se jeho dlaním. Až se mu zdá, jako by v takových chvílích ani člověkem nebyl. Ale kým v té chvíli opravdu byl? Prastaré zkazky. Jsou takové, co říkají. Kdysi dávno se lidé nelišili od zvířat. Ani od bohů. Takové zvláštní to bylo. Co se to s ním dělo? Opravdu zvláštní. Snad jakési probuzení. Někde uvnitř. Nebo kde vlastně? Probuzení něčeho z pradávnych dob? Ale čeho? Kdo mu to objasní? Právě teď.

Gudmegis! To jméno získal v boji. Od velkého molberského vůdce. Avšak teď je v bezpečí, zatímco celá ta ohromná Molbera se utápí v ohni. Dokonce před jeho očima. A on jenom hledí, opřený o svoji hrubou palici. Stojí vedle chlapa ve skendském kabátci. Zrovna ho potkal a ušetřil jeho život. Když poznal, že hovoří jeho vlastní rodnou řečí.

A co ho zrovna nejvíc popuzuje proti sobě samému? To, že ho do hořící Molbery vůbec nic netáhne. Je pravda, něco se stalo. Něco, co ho přimělo odejít. Ale teď už je všechno jiné. Je přece bojovníkem Molbery. Dal slib. Jeho pocity neměly převládnout. Zrovna teď měl stát s palicí v dlaních a svým řevem odpovídat nebi. Avšak ani nebe se mu stále ne a ne ozvat, ať naslouchá, jak chce. Od oblohy se akorát odráží zpěv útočníků. Hrubý a dunivý jako bouře. A on sám od sebe, bez odezvy nebe, přece nic nedokáže. Nikdy ani nedokázal. Ba ani planoucí ohně, které narůstají a stále jich přibývá, ho nejsou schopny přimět k boji. Žádná síla ho nenaplnila, jako předtím. Nejspíš ho už opustila. Ale i kdyby porval palici a rozběhl se zpět k hradbám, nedokázal by vůbec nic. Dokonce ani se záštitou nebe. Z toho vrchu moc dobře vidí, že Molbere už není pomoci.

Útočníci přelézali hradby a Molberští jim nedokázali vzdorovat. Stále víc a víc útočníků se probíjelo dovnitř. Připomínali vodu, přelévající se přes okraje nádob.

„Gudmegisi,“ ozvalo se po jeho boku. „Měli bychom rychle odtud. Skendové brzy přijdou i sem. Aby chytali uprchlíky.“

„Co? Uprchlíky?“ řekl si. „Já jsem uprchlík?“

„To jsem neřekl,“ hlesl nejistě šedovlasý muž ve skendském oděvu.

„Vlastně jsem něco horšího než uprchlík,“ kál se Gudmegis. „Měl jsem zůstat uvnitř.“

„Ale tebe potřebuje tvoje země, Gudmegisi,“ snažil se mu neznámý vemluvit, aby si tolik nevyčítal.

Jenomže bojovník se zrovna nemohl ani hnout. I kdyby na to místo ihned přijelo kdovíkolik Skendů, nedokázal by se pohnout. Hleděl na vzdálené ohně, naslouchal dunivému zpěvu, výkřikům plným děsu a šílenému řvaní a kvílení zvířat.

Nejsem Gudmegis. Nejsem žádnou drtící palicí! šeptal sám pro sebe.

Nejsem synem Rozbřesku!

Nejsem ani Tekas.

Vůbec nejsem čestný!

Muž vedle něho se hlavně ohlížel kolem dokola. Beztak by nejraději sám zmizel, ale něco ho stále drželo v blízkosti mladého bojovníka. Třebaže ten o jeho přítomnost kdovíjak nestál.

2.

- Krogala -

Jaká proměna!

Krogala nevychází z údivu. Minulou noc nečekaný útok Molberských a zmatky, které se zdály osudné. A teď? Sotva po setmění přihnali koně a dobytek, rozprchlý po krajině, bylo v táboře nějak mnoho bojovníků. Nikoliv spojenců z místních klanů. Nýbrž jezdci z nejzazších koutů velké stepi, i scholtské klany z dalekého východu a poledne. Z krajin, kde se lesy střídají se stepí, někteří až z břehů velkého moře. Dokonce ani otec Konugu Arvis netušil, že tyto posily už dorazily. Jistě by své dceři něco prozradil, když přece spolu, po celý den, jezdili od skupiny ke skupině a sledovali, jak se rozprchlá stáda vracejí zase zpět do tábora.

A sotva se poslední zvířata dostala do ohrad, kde jim muži spoutali běhy, všechno teprve začalo. Přesně, jak rozhodl Pán zástupů a stád, Chonši Konugu Sikela, na poradě s ostatními vůdci.

Tolik ohně ve vzduchu dosud ještě neviděla, kolik se k noční obloze vznášelo hořících šípů, aby se pak snesly za hradby, odkud se ozýval křik lidí, řev, kvičení a kvílení zvířat. A k tomu hromový zpěv Skendů, Scholtů i ostatních. Až se samotná země trásla pod nohama.

Tentokrát to všechno bylo opravdu jiné, než předtím. Žádné osamocené útoky malých houfů, zahanbeně se vracějících po výprasku. Všechno bylo jiné. Najednou úplně všechno. A nikdo ani nezapochoyboval o tom, co má udělat. Šlo to úplně samo. Nebylo třeba myslet, stačilo konat. Bez zbytečných úvah.

Obránci na hradbách nějak zeslábli. Útočníci vystupovali po žebřících a ku podivu velmi snadno pronikali za hradby. Čekala, že najednou uslyší ten táhlý ohlušující řev, jaký se několikrát ozýval předtím, než se útočníci obrátili k útěku. Nic takového však nezaslechla. Ani nic podobného. Jenom výkřiky obyčejných lidí, kvílení, řev zvířat a dunivý zpěv.

Krogala následovala otce a za ním se vyšplhala po žebříku. Na hradbě žádné živé obránce nezahlédla, jenom několik ležících těl, po nichž kdekdo šlapal, pokud se jim nestačil vyhnout, nebo je překročit. A uvnitř za hradbami? Spousta ohňů a mumraj. Hlavně šílela zvířata, která se snažili Scholtové, Skendové a jejich spojenci vyvádět ven přes povalenou bránu. A obránci? Muži a ženy v hloučcích se bránili, avšak jejich odpor postrádal úpornost. Moc dobře si uvědomovali, co se doopravdy děje. Že nadešel konec Molbery. S šípy v tělech, pod meči a sekerami, muž po muži padali, mezi nimi i ženy. Ti, kteří zůstali naživu, stali se zajatci. Útočníci některé ženy znásilnili a pak je spoutali.

Útočící houfy dorazily k další hradbě, částečně ohořelé. Hemžilo se to na nich sice obránci, kteří vystřelovali mračna šípů, avšak úporně se valící příval spojených houfů je smetl jako velká voda. A už se Skendové se spojenci hnali k další hradbě, rovněž zčásti hořící. Ani věžičky obráncům nepomohly. Krogala běžela poblíž otce, oba se sledovali po očku, moc rádi, že jeden druhého vidí naživu a v pořádku.

Ani další hradba neodolala. Obránci zřejmě už všechno vzdali. Hořící domy za jejich zády jim nejspíš ubíraly veškerou sílu a odhodlání. Útočníci je sráželi z hradby dolů jako nějaké slaměné panáky. Brzy na hradbě nestál žádný z obránců. Zato pod hradbami přibývalo spoutaných mužů i žen.

Krogala se vyšplhala po žebříku, po němž předtím vylezl nahoru její otec Konugu Arvis. Pohled na hořící domy v ní vyvolal vášnivý křik, což ani nečekala. A pak si všimla otce, jak s mečem v ruce ukazuje bojovníkům na houf obránců, stojící ve svahu. Podle ustrojení a zbraní šlo o samé významné muže a ženy. A v jejich čele odhodlaně vystával statný šedovousý muž ve zlatém pancíři a se zlatou přilbou. Jeho tvář se odhodlaně mračila nad okrajem zlatého štítu. To je určitě nejvyšší vůdce Molbery! uvědomila si. Sám Megh Pote Meitis. To on kdysi dávno pokořil Skendy! Tak jako nikdo druhý. A teď?

Útočníci se ženou proti houfu, zřejmě posledním obráncům, schopným ještě nějakého odporu.

Krogala se zastavila a naslouchala, zda náhodou neuslyší řev ze samotného nebe. Hluku, řevu a všelijakých zvuků slyší hodně. Avšak ten pravý se jaksi neozývá. Odmlčel se? Navždy? Ale proč? Co je s ním!

Zbraně útočníků zvonivě a s duněním narážejí na štíty posledních obránců. Ostré i tupé údery se rozléhají, až uši trhá. Houf zatím odolává a nikdo neustoupil ani o krok, jak se zdá.

Přibíhají další útočníci. Zepředu, ale i z boku i zezadu. Nejenom meče, sekery a dýky, ale i šípy a praky dělají své. Je vidět, že houf už není tak početný, zato je víc těl na zemi. Některé se ještě hýbou, snaží se aspoň chytat nohy a ruce, a třeba i kopat a kousat.

Boj netrval dlouho. Na to byla přesila příliš drtivá. Několik posledních molberských velmožů padlo v krvi s několika šípy v těle.

Už se nikdo nevzpíral. Z několika domů, které ještě nehořely, muži vytáhli ženy, které ihned znásilňovali. Zajatí muži většinou klesali k zemi s podříznutými hrdly, anebo ubiti sekerami. Několik jich spoutali a odvedli.

Plameny na domech i mezi nimi se nějak podivně roztáhly a narostly. Útočníci před ohněm utekli a z bezpečné vzdálenosti se dívali, kudy proběhnout za další kořistí. Jenomže oheň nabýval jakési podivné formy. Chvilí se zdálo, jako by se sám uhnětl do podoby pohybuující se rostliny, vzápětí se podobal obří ženě se vztaženými rukama. Pak ale se plameny rozdělily do několika menších, aby se opět spojily do jednoho velkého chumlu. A ten se najednou proměnil v jakousi ohromnou tvář, plnou nenávisti. A tehdy si Krogala všimla, že ta tvář jí něco připomíná. Spíše někoho. Trochu Dheilanu, tu zrádkyni, co se přísála na Velkého vůdce. Ale pozor, až tak moc se jí nepodobá. To je přece... Ta holka! Zrzavá holka, která se stále držela toho mladíka. Vždycky ji viděla v jeho blízkosti. Poprvé u potoka, když se umývala po prokletí měsíční krve. Právě zrzka křičela, ať ji chytí, nebo zabije. A na hradbách v boji stála vždycky u něho.

Ta podoba! Je to vůbec ona?

Kdo to vlastně je?

A kde je on?

Gudmegis sun Bergh.

Je tu někde?

Plameny se opět rozdělily. Najednou jaksi podivně zeslábly, jako by už shořelo, co mělo shořet.

Mezi dohořívajícími domy se objevil dvojstup ženských postav v rudých oděvech s rudými stuhami ve spuštěných vlasech. Nebylo těžké uhádnout, že jde o ženy postižené měsíční krví. Krogala jich napočítala dvanáct. Mladé

i starší, zralé ženy. Kráčely se sklopenými zraky, podle všeho na své prokletí hodně spoléhaly.

Krogala si pozorně prohlíží každou z nich. Hlavně jestli mezi nimi zrovna není ta zrzka. Určitě by ji poznala, stejně jako poznala její tvář v ohromném ohni. Ale mezi ženami v rudém ji nevidí.

Nikdo se neodvážil zabránit jim v cestě. Žádný muž, ani žádná žena. Je přece na pováženou cokoliv učinit jedné jediné ženě v době prokletí, natož dvanácti.

Ženy prošly i vyvrácenou bránou a kráčely dál. Krogala se za nimi ohlížela. Před očima stále měla ten zvláštní ohnivý zjev. Avšak mladého bojovníka, jehož řev stoupal k nebi a odtud zase dolů, nikde neviděla. Ani živého, ani mrtvého. Ba ani v žádném z plamenů. Tak snad se jí zase ukáže ve snu, jako už tolikrát předtím. A snad se o něm konečně také něco dozví. Víc, než jen pouhé jméno.

3.

- Gudmegis -

Pořád nechápal, proč se podřizoval tomu neznámému člověku, který sice hovořil jeho rodnou řečí, avšak už na první pohled to byl Skend. A také mu připadalo zvláštní, že on sám stále s sebou tahal tu věc, nesmírně tvrdou a těžkou, které už ani není hoden, aby ji vůbec nosil. Chtěl palici nechat někde ležet, odhodit, nebo alespoň upustit. Avšak něco ho nutilo, aby ji stále nesl. Kdyby se jí zbavil, jako by se připravil o část sebe samého. Tak tedy následoval starého šedivce, palici nesl střídavě v obou rukách, nebo v jedné, anebo si ji nechal spočívat na rameni. Vzdálené ohně ukazovaly cestu. Osvětlovaly záda muže ve skendském kabátci, kterého následoval.

Divil se, že šedivec Rafis se pohyboval, jako by tam všechno znal. Měl pocit, že zamířil zrovna k lesní osadě, což mu zrovna nepřípadalo jako náhoda. A nespletl se. Opravdu se ocitli před několika malými chatami a Rafis to místo vůbec nehledal. Šel s jistotou. A ještě ke všemu tam Rafise všichni znali, určitě lépe než jeho. Jenom je všechny zmátlo, že přišli společně.

Gudmegis na nich viděl rozpaky. Ještě víc strach. Z toho, co se dělo v nedaleké Molbeře. I z toho, co by se klidně mohlo dít i tam u nich.

Zprvu tam zastihli jenom několik starých mužů a žen, postupně se přikrádali mladší ženy, děti i výrostci. Objevil se i Bhel. Když uviděl Gudmegise, radostně se rozesmál. Stejně rád uviděl Rafise, což zase pro změnu překvapilo Gudmegise.

Rád by se na to někoho zeptal, avšak zeptat se mohl jedině Rafise. Jedině s ním se dokázal domluvit. To ale zrovna nechtěl.

Tak jenom okrajově sledoval, že obyvatel osady kolem ohně přibývá a že kdekdo s kdekým hovoří, avšak jejich řečem nerozuměl, jenom jaksi chápal, že se všichni bojí. Báł se i výrostek Bhel, avšak ten se dal do hovoru s Rafisem a brzy se rozesmál. Nejspíš se oba dohodli na něčem, co se mladému zalíbilo.

Jedna ze starých žen pak odněkud přinesla nějaké oblečení a rozprostřela je před Rafise, který jí vděčně stiskl její kostnaté ruce s křivými prsty a ihned se začal převlékat. Skendské hadry pak pohodil stranou, odkud je ta stará žena posbírala a odnesla někam do tmy.

I ve světle ohně se Rafis patřičně změnil. Už na něm nezbylo nic, co by připomínalo jeho předchozí skendský vzhled. Vypadal jako úplně normální. Ke Gudmegisovi prohodil: „Oděv patřil mrtvému, který se mi podobal, jenom nebyl šedivý jako já.“

Gudmegis jen mávl rukou. Hlavně, že ze sebe stáhl skendské hadry. Snad mrtvému alespoň poděkuje.

Rafis se začal s obyvateli osady loučit. Tiskl jim ruce a s některými se objal. Něco jim všem popřál. Nejspíš hodně štěstí a dlouhý život. K loučení se přidal i Bhel. S ním se loučili ještě o poznání srdečněji.

Rafis se pak obrátil i na něho: „Gudmegisi, je čas jít! Aby nás nevyslídili.“

Vstal, zvedl těžkou palici. Všichni se po něm ohlíželi a jejich pohledy se s ním loučily.

„Vaši bohové ať vás neopustí!“ pronesl k nim.

Rafis se postavil vedle něho a promluvil, zřejmě přeložil jeho slova.

Každý z těch lidí něco řekl, nejspíš ať také jeho neopouští boží štěstí.

4.

- Krogala -

Ani potom ho nikde nezahlédla. Ani mezi mrtvými, ani mezi živými. Jako by úplně zmizel. Snad si ho vzalo samo nebe, které vždy odpovídalo na jeho řev zvláštním burácením. Anebo si ho vzala Matička Země, aby ho ukryla před ničící silou. A co když celý shořel?

Nebyla jediná, kdo ho hledal. Slyšela cizí muže ze západu, jak na sebe pokřikují, ať hledají Tekase. To jméno znamená totéž, co zajetí úprk. Ale ten mladík nebyl žádným ustrašeným zajícem. V žádném boji neutíkal. Věděla, že hledali přímo jeho. Moc jim záleželo právě na něm. A nejenom proto, že tak skvěle bojoval. Muselo za tím být něco víc. Jako by dobře věděli, o koho jde. Jako by věděli víc, než jiní. Dobře si všimla jejich zklamání poté, když nedávno jejich vůdce Lemote Alkonis trefil oštěpem jiného mladíka a ne zrovna jeho. Možná by se něco dozvěděla sama, kdyby se osmělila a zeptala se cizinců přímo. Vždyť jejich řeč ovládá. To ona ale neudělá. Zhnusili se jí. Pohrdá jimi. Viděla, jak zacházeli s bezmocnými zajatci a zajatkyněmi. Ke svým stanům jich přitáhli hned několik. Mlátili je holemi a kopali do nich. Nejmladší a pohledné zajatkyně napřed zmlátili a pak si je po jedné vždy zatáhli s sebou do stanů. Dá se jen hádat, co všechno s nimi prováděli. Ona sama dobře viděla, jak molberské ženy i holky dokážou bojovat. Někdy stejně urputně jako muži. Avšak takové zacházení si přece nezaslouží. Bránily svůj domov. Jsou to nepřátelé, ale proč je mlátit? To Skendové nedělají. Zajatce vyměňují s kupci za cenné věci, tak proč by je trýznili? Za zbídačelé příliš moc nedostanou. Ale nejhorším ze všech se ukazoval jejich vůdce. Lemote Alkonis. Hezký mladý muž, skvělý bojovník. Jí se ale přímo hnuší. A jestli ji předtím zaujal a líbil se jí, pak se hodně změnilo. V pravý opak. Ona sama dobře ví, že ve válkách dochází k nejrůznějším násilnostem. Nejvíce se jich dopouštějí muži na ženách a dětech. A znásilňování? Je přece běžné. Ve zkazkách i ženy znásilňují muže. Říká se tomu, že se na nich projedou jako na koni, což se povídá třeba o její slavné bohyni. Své zajatce

vždy potom uškrtila. Anebo také podřízla. Ale jenom ve zkazkách. A vždy šlo o muže, kteří se k ženám zachovali hodně zle. Jistě si trest zasloužili. Totéž dělají noční zjevy Avdnoka a Ferchava.

Ohlížela se také po šedivci Rafisovi. Moc by si přála ho potkat. Nějak dlouho se jí neukázal. Od něho by se určitě něco dozvěděla. Vždycky věděl víc, než kolik prozradil. Snad v boji nezahynul. Ona nevěří, že padl. Nejspíš už si našel svoji cestu. Chodil do kopců tak dlouho, až se jednou nevrátil. To od něho se dozvěděla, že její hrdina se jmenuje Gudmegis sun Bergh, což znamená drtící palici. Svě čestné jméno obdržel v Molbere, kam předtím přišel s původním jménem Tekas. Rafis jí to prozradil nedlouho před rozhodujícím útokem, když se spolu setkali jen krátce. Jak se to dozvěděl, jí není úplně jasné, ale on přece dosud vždycky zjistil, co potřeboval.

A také hodně přemýšlela o podivném ohnivém zjevení. Tvář opravdu nepatřila Dheilaně, třebaže by odpovídala nenávist, která z ní přímo sršela hlavně proti ní. Patřila zrzavé holce. Té, kterou vždycky viděla v blízkosti nebeského hrdiny. Jehož znala ze svých snů už dávno předtím, než ho spatřila na vlastní oči. A že to je opravdu on, s tím si je jistá.

Ohnivá tvář měla opravdu podobu zrzavé bojovnice.

A s nimi ještě pokaždé viděla dalšího mladíka. Toho zasáhl oštěp Lemote Alkonise. Tehdy na útěku se ještě ohlížela. Rána byla určena nebeskému hrdinovi, ale místo něho se tam zničehonic ocitl ten druhý. Oštěp se mu vryl do těla. Od té chvíle neviděla ani nebeského hrdinu. Ani nezaslechla jeho neuvěřitelný řev. Zato se jí ukázala tvář té zrzavé holky. A nejenom jí. Viděli ji všichni, kteří tam zrovna byli. Všichni se zalekli.

Kdo vlastně je ta ohnivá holka?

A kdo je ten její? Hrdina ze snů.

Gudmegis sun Bergh, dříve Tekas.

5.

- Gudmegis -

Vsichni tři se plížili velmi opatrně. Vpředu se kradl Bhel, za ním Rafis a úplně vzadu Gudmegis.

Bhel se projevil jako hodně prozíravý, když s sebou vzal šňůry, jimiž si ještě v osadě omotal celý trup. Na jednom z vrchů si vybrali každý svůj strom a nahoře se připoutali ke kmeni a větvím, aby ve spánku nespadli. Gudmegis si vyhlédl vzrostlý dub a mezi hrubé větve připoutal nejenom sebe, ale i palici.

Poslední noc poblíž Molbery, opakoval si, než se ho zmocnil spánek. A zrovna v té chvíli ucítil, jak ho něco pohladilo po hřbetu ruky. Něco jemného a hebkého jako dívčí dlaň. Oči se mu klížily a on zjistil, že mu opravdu nějaká dlaň uchopila zápěstí a stále silněji ho tahala někam nahoru.

„Pojď, Gudmegisi,“ slyšel příjemný hlas. „Jen pojď.“

Nebránil se. Něco ho vytáhlo z provazů. Poznal, že letí vzduchem a před jeho očima vlaje sukně nebo plášť, jaký nosívají ženy.

„Už tam budeme, Gudmegisi, můj milý,“ ozvalo se a vzápětí si uvědomil, že stojí mezi temnými domy a v dáli vidí kamenné zdi hradeb. Přesně takové, jaké vídal v Molbeře.

„Kde to jsem?“ podivil se.

„Jsi se mnou,“ zaslechl příjemný dívčí hlas.

Prudce se ohlédl. Za ním stála velmi povědomá dívka.

„Je to možné?“ málem odpadl z údivu. „Ty? Dukano, jsi to opravdu ty?“

„Nejsem Dukana, ale Molbera,“ s vážnou tváří odpověděl zjev s Dukaninou podobou.

Molbera? řekl si. Opravdu Molbera?

„Ano, Molbera. Takové je moje jméno a odjakživa bylo, což jsem předtím nevěděla.“

Skutečně před sebou viděl Dukanu, úplně stejnou, jakou ji znal. Jenom oděnou poněkud jinak. Ve vlajícím plášti. Byla to ona. Klidně by přísahal, že je to ona. Tak skutečná! No ale tvrdí, že se jmenuje Molbera.

„Ano, opravdu se tak jmenuji, proto jsem se nechala zasvětit,“ usmívala se.

„Ale já myslel,“ zaváhal.

„Myslel jsi, že mě Velký vůdce podvedl, že?“ pobaveně se zasmála. „Nepodvedl. Opravdu jsem se stala Molberou. Jenom se podívej kolem sebe. Co vidíš, Gudmegisi? Co vidíš?“

Ohlédl se. Zdola stoupala mlha jako sloupy dýmu. V mlze zvolna sílily obrysy lidských postav. Všichni chodili kolem nich, míjeli je a málem do nich vráželi. Každý spěchal. Někdo ustaraný, jiný s úsměvem. Jako by Molbera žila v době míru, když každý dělal, co měl dělat. Po válce a požárech ani nejmenší stopa. Dokonce zahlédl i Burkise, Dukanina bratra. Zamával na něho přátelsky, avšak Burkis ho obdaroval pohledem velmi netečným, až mrazivým. Vzduchem se však nesl smích a jakési řeči, veselé i ponuré, halasné i šeptem.

Vtom se odněkud z dálky ozvaly nadávky a kvílení. Nikoho rozezleného či trpícího neviděl. Zřejmě to znělo odněkud až za hradbami. Vtom se na něho Dukana poněkud obořila:

„Gudmegisi, odejdi! Ale rychle odejdi!“

Všechno se mu rozplynulo před očima a zdálo se mu, že letí ohromnou rychlostí vzduchem.

Procitnul, připoutaný ke kmeni dubu. Kolem něho šelestily dubové listy, provívané vánkem.

Spal? Nespal? To kdyby věděl. Jako kdysi jeden muž. O kterém se vyprávělo, že stále cíhal na husté mlhy a vždy doufal, že přes ně projde do jiného světa. Jednou nastala velmi hustá mlha a on zřejmě usnul. A tehdy se ocitl v podivné krajině mezi všelijakými bytostmi, o jakých ještě ani nikdy neslyšel. Pak náhle procitnul. Mlha tatam a jemu zůstal trapný pocit, že neví, jestli opravdu spal, anebo to bylo tou mlhou. On, Gudmegis, se sice také ocitnul někde úplně jinde, avšak Dukanu bezpečně poznal. Byla to ona.

6.

- vyprávěč -

Plameny ozařovaly zachmuřené tváře moudrých starců a promítaly jejich stíny na hrbolaté stěny jeskyně. Skupina starých mužů, šedivých a vousatých, rozhodně měla o čem rokovat. Selis Godchalis si pohladil hustý vous a obrátil se napravo:

„Moc dobře, že se nedostavil Mendhis Menslach. Pozvání stejně nedostal. Je přece churavý, skoro vůbec nechodí.“

„Alkonisova strýce tady rádi oželíme,“ pronesl skoro šeptem jeden z přítomných.

Selis Godchalis s úsměvem přikývl.

„Moudrý Mendhisi Deruchisi, snad jsem na nic důležitého nezapomněl.“

„Nezapomněl, Selisi Godchalisi,“ přitakal oslovený a pokorně sklonil čelo, až mu jeho bohaté šediny zakryly tvář. „Takže náš velký Lemote Alkonis se svými nejvěrnějšími pomáhá Skendům proti Molberským.“

„Pokud víme,“ ozval se jeden z přítomných, „tak Lemote Alkonis vyzval mladé lupiče, vojky, aby se vydali na pomoc Molbeře.“

„Je to podivné, Mendhisi Ebaresi,“ přitakal Selis Godchalis. „Proč je tam posílal, když sám nakonec stanul na straně nepřátel?“

Mendhis Deruchis zvedl hlavu a rukou si přičísl dlouhé šediny, aby mu nepadaly do tváře: „Moc dobře víme, proč je tam posílal. Kvůli jednomu jedinému z nich.“

„Pravda, pravda, moudrý Mendhisi Deruchisi,“ ohlédl se po něm Selis Godchalis. „Kvůli mladému Tekasovi, tvému chráněnci.“

„Víme, kdo ve skutečnosti je ten mladý muž,“ zachmuřil se Mendhis Deruchis ještě víc. „A také víme, že v Molbeře získal nové jméno.“

„Gudmegis sun Bergh,“ spěšně pronesl vousatý muž naproti. „Hrdina, rozbíjející hlavy palicí.“

„Ano, Mendhisi Sulmakisi, je to přesně on,“ rychle dodává Selis Godchalis, nejspíš v obavách, že někdo převezme jeho hlavní slovo. „Ale když Molbera

padla, nevíme, jestli je naživu a také jestli se vrátí. Co míníš ty, Mendhisi Deruchisi?“

Oslovený chvíli hleděl do plamenů, snad v nich hledal odpověď. Po chvíli úporného mlčení pronesl třesoucím se hlasem: „Cítím, že je naživu. Jako člověk v těle. Jako hrdina.“

„Myslíš, Mendhisi Deruchisi, že unikl z dobyté Molbery?“ skoro zašeptal Selis Godchalis. „Opravdu si myslíš, že takový hrdina utíká z boje?“

Rozhostilo se napjaté ticho. Kromě prskání plamenů a pukání hořícího dřeva zněl jenom hlasitý dech Mendhise Deruchise. Ten se opět odmlčel, než zašeptal: „Vím dobře, že Gudmegis sun Bergh bojoval za Molberu. Vím dobře, že Molbera byla dobytá a vypleněna. Také moc dobře vím, že takový hrdina nikdy z žádného boje neutekl, ani neuteče. Ale také cítím, že on pořád žije jako člověk. Jako muž. Jako hrdina. Víc vám opravdu nepovím.“

„Dobře, Mendhisi Deruchisi,“ přikyvoval Selis Godchalis. „Počkáme si, jestli přijde sem k nám. Takového hrdinu naše krajina potřebuje.“

„A hlavně ho bude potřebovat, až náš Lemote Alkonis přivede Skendy,“ dodal Mendhis Sulmakis.

„Spíše až Skendové odtáhnou dál na západ,“ skoro neslyšně zašeptal Selis Godchalis.

„Kdo ví, co nastane,“ dodal Mendhis Ebares a rozkašlal se, neboť mu dým podráždil plíce, sotva se nadechl.

„Krajina není jednotná, jako byla za starého Lemote Alkonise,“ hlasitě si povzdechl Mendhis Sulmakis. „Stačí málo a jeden Atreis bojuje proti druhému.“

Selis Godchalis přikyvuje: „Stačí málo. Opravdu stačí málo. Ale když Lemote Alkonis přivede Skendy, pak se nikdo neodvází.“

„Ale odvází se Skendové!“ podotkl Mendhis Deruchis. „A oni se odvází! I kdyby nikdo nic neudělal, oni se odvází. Celá krajina přece bude patřit jim.“

A tehdy starý šedivý Mendhis Ebares zvedl dlaň nad hlavu: „Ale bohové naší krajiny nic takového nedovolí!“

„Ale dovolí,“ opět pronesl slabým šeptem Selis Godchalis. „Oni toho dovolí hodně. Opravdu hodně. Pokud ovšem to dovolíme my, svatí.“

Zavládlo pohnuté ticho. Všichni si byli moc dobře vědomi, co právě vyjádřil. Co všechny zaměstnává v myšlenkách už hodně dlouho.

„Takže se něco musí stát,“ tiše pronesl Mendhis Deruchis.

„Něco se opravdu stane.“ Selis Godchalis se vůbec netváří zachmuřeně. Ba ani Mendhis Deruchis zrovna nevypadá příliš sklíčeně. A ostatní? Nic neříkají. Na nic se neptají. Vždyť to, co nastane, rozhodně nemusí dopadnout nejhůř. Opravdu nemusí. To se teprve ukáže.

7.

- *Matvalis* -

Z křoví na protější straně cesty se vynoří ozbrojený muž a ukazuje smluvené znamení. Matvalis poplácá vraníka po šíji a ohlédne se po otci a po ostatních mužích. Stojících vedle koní, i pěších.

„Už jsou tady,“ pronesl Matvalis sice potichu, ale všichni rozuměli.

„Tak na koně!“ zavelel jeho otec, Atreis Angemis. „A čekejte na můj rozkaz.“

Jezdci nasedají a chlácholí své koně, aby neržáli a netropili zbytečný hluk. Pěší si připravují štíty, sekery a oštěpy. Napínají luky.

Na cestě se ozývá lomoz. Zamávání ozbrojence z druhé strany cesty potvrzuje, že se přiblížil dlouhý a početný průvod lidí, zvířat a vozů.

Už to bude! poněkud znervózněl Matvalis, stejně jako ostatní. Je na nich vidět, jak rychle a trhaně dýchají.

První se ukázali jezdci. Za nimi po hrbolaté cestě drkotaly vozy se zapřaženými koňmi menšího vzrůstu. Také těžší vozy, tažené dobyt看kem. Mezi vozy kráčeli spoutaní lidé, většinou samí mladí. Několik z nich i ve zralejším věku. Spoutané měli nejen ruce, ale i nohy, aby mohli chodit, ale ne běžet. Podobně se poutají přední běhy koňům a dobytku.

Strážci průvodu na sebe pokřikovali, zřejmě měli skvělou náladu. Matvalis jejich řeči nerozuměl. Samí cizinci!

Chtělo to hodně trpělivosti. Vyčkat na správný okamžik. Ten nastal, když Matvalisův otec zvedl nad hlavu sekeru a zařval: „Na ně!“

Všichni jeho bojovníci, na koních i pěší, vystřelili šípy a šíleně zařvali. Ze všech stran se rozběhli proti průvodu. Útok se vydařil, překvapení vykonalo své. Skoro polovina překvapených ochránců průvodu padla pod šípy a sekerami. Další se bránili. Sice zoufale, avšak marně. Jeden po druhém klesali k zemi. Jeden z ozbrojenců se vyšvihl na koně a něco vyřvával. Jakési vyhrůžky. Velmi srozumitelné. Že se dočkají pomsty. Křiklouna si všiml

Matvalisův otec. Ukázal na něho sekerou a vykřikl: „Ten nám nesmí uniknout! Zabijte ho!“

Jezdec se sklonil, aby se vyhnul letícímu oštěpu. Nedokázal uhnout střele z praku. Přece jenom se na koni udržel a prohnal se linií útočníků. Ztratil se v křovinách, které se za ním zavřely.

„Za ním!“ vyřvával Matvalisův otec. „Musíme ho dostat!“

„Otče, kdo to je?“ obrátil se na něho Matvalis.

„Dhurgis Velkého Megha!“ křičí otec. „Nesmí utéct!“

Několik jezdců se rozjelo za uprchlíkem. Matvalis vidí, že boj už je rozhodnutý. Hrstka obránců, kteří zůstali naživu, odhodila zbraně a nechala se spoutat. Vítězství bylo naprosto jednoznačné. Skoro beze ztrát. Avšak Atreis Angemis se vůbec netvářil nadšeně. Ani jeho muži.

„Otče,“ přistoupil k velmoži Matvalis. „Jak to, že jsme přepadli průvod, který byl pod ochranou Velkého Megha, Lemote Alkonise?“

„Copak jsem to věděl?“

„Co uděláme, otče?“

„Počkáme.“

Matvalis pochopil. Musejí počkat na to, jestli jezdci chytí uprchlého dhurgise. A podle toho se otec rozhodne. Co dál?

8.

- Gudmegis -

Kradli se podél cesty, obezřetně a hodně pomalu. Vždy tak, aby skrz křoviny viděli na cestu. Jednou zdaleka, jindy docela zblízka. Hlavně je nesměl nikdo spatřit. Úplně vpředu Bhel, za ním s odstupem Rafis a poslední Gudmegis. Šlo to pomalu, nikam nespěchali. Po cestě zatím prošlo několik houfů lidí sem tam, pastýři hnali dobytek a brav. Projela i kolona vozů, avšak z úkrytů ani pořádně nemohli vědět, o koho šlo. Ostatně na cestách a poutích se přílišná zvědavost někdy nevyplácí. Je lepší se ukrývat, než ukazovat. Vždyť zrovna v této krajině, někde docela blízko, si Gudmegis vybojoval svoji zbraň. Těžkou palici, kterou už mnohokrát měl chuť odhodit, nebo jenom někde nechat, ale pokaždé ji vzal s sebou

„Ššššt!“ ozval se vpředu Bhel a dlaní naznačil, aby zalehli. On i Rafis poslechli a zůstali nehybně ležet ve vysoké trávě. A tu se mezi ně vrátil Bhel a rukama ukázal, že vpředu číhá nebezpečí.

Někde nedaleko se rozštěkal pes. O kus dál zařehal kuň.

Nehýbat se! opět naznačil Bhel.

Raději poslechli. A zaposlouchali se. Od cesty se ozývaly výkřiky. Nějaké údery, zřejmě sekerou nebo holí. Někdo tam někoho mlátil.

Gudmegis zvedl hlavu, ale jen aby trochu viděl na cestu. Tlupa chlapů tam doráží čtveřici pocestných. Dva už leží bez hnutí, další dva jsou srazeni k zemi a čtyři neurvalci je tlučou holemi. Kolem nich obíhá malý pes, který zuřivě doráží na útočníky, avšak jeden z nich ho udeří holí přesně do hlavy, až pes odletí někam do vysoké trávy a už po něm není ani vidu ani slechu.

Ale to už Bhel šeptá, aby ho následovali, a míří poněkud dál od cesty. Takže Bhel se ukázal jako dobrý slídič a průvodce. Dobře, že ho vzali s sebou. Už se uplatnil. Ale Gudmegis se nehodlá příliš vzdálit od cesty. Nejblíže cíl je pro něho naprosto zřejmý. Proto zasyčel na Bhela, aby se připlížil k němu. A rukou mu ukázal na kopec, který se od ostatních lišil vzrostlými stromy.

9.

- Gudmegis -

U chaty s velkou sedlovou střechou postávalo několik mužů společně s vědmou Bokertou. Odněkud vytrvale štěkal vědmin pes Bres. Gudmegis s oběma druhy zatím vyčkávali v křovinách. Když cizí muži odešli, ještě se pro jistotu nějakou chvíli ukrývali. Pak se Gudmegis přikradl k chatě, odkud z ničeho nic vyšla stará vědma Bokerta. Sotva ho uviděla, její oči se rozesmály.

„Gudmegis!“ spráskla radostí dlaně. „Moc ráda tě vidím, hrdino!“

„Jsem Tekas, matičko,“ pronesl dost zasmušile. „Gudmegis zůstal v Molbeře.“

„Jsi velký hrdina Gudmegis sun Bergh. A to ti zůstane.“

„Ale já jsem odešel z boje. Nezasloužím si slavné jméno.“

Avšak vědma Bokerta věděla své. A nic si nenechala vymluvit. Až do tmy se pak Gudmegis se svými průvodci ukrývali v houštinách. Tam po nich štěkal vědmin pes, uvázaný někde nablízku. Teprve pak si pro ně Bokerta přišla, aby je pozvala do své chaty. Přitom okřikla psa a ten se utišil, třebaže potichu vrčel.

Překvapilo ho, že Bokerta už věděla o Dukaně. Dokonce víc, než si připouštěl.

„Vím o mojí holčičce,“ šveholila mezitím, když srkala teplý vývar z uzeného masa a přihazovala třísky na oheň. „Byla jsem za ní.“

„Ty jsi byla v Molbeře?“ podivil se Gudmegis. „Ale já tě tam neviděl.“

„Nemohl jsi mě vidět, chlapče, ale já tebe viděla. Slyšela jsem, jak odpovídáš nebi a velebíš Neznámého. Viděla jsem, jak palicí rozbíjíš lebky nepřátel. Slyšela jsem praskání kostí.“

„Pak také víš, že Velký vůdce Dukanu sprostě obelhal a přede všemi ji podřízl jako nějakou skendskou děvku,“ rozohnil se Gudmegis .

„Neobelhal, chlapče, neobelhal,“ položila misku s vývarem a zašermovala před jeho očima prsty. „Ale ty to přece víš. Byl jsi u ní na návštěvě.“

Na návštěvě? podivil se. „Matičko, ale to byl jenom sen. To se mi jenom zdálo. I když jsem si myslel...“

„Takové sny bývají skutečnější, než to, co kolem sebe vidíš ve dne. Dukana tam opravdu je a s ní tam je i Burkis. A s nimi tam je mnoho a mnoho lidí. Žijí svůj život, který normálně nevidíme. Ale moc bych si přála, aby ti dva co nejdříve znovu ožili spolu. Jsou skvělí, zaslouží si něco lepšího, než měli tady, v této krajině. Mezi lidmi, kteří v nich nepoznali to dobré, ale podsouvali jim své vlastní zlo. A já ti povídám, že když se narodí dvojčata, nikdy to není jen tak, samo sebou. Vždycky je to boží vůle. Vždycky se přičiní někdo z nejmocnějších. Prastará je to pravda.“

Gudmegis se ohlédl po šedivém Rafisovi, který jen mlčky naslouchal a neodvážil se nic povědět. A Bhel jenom poslouchal a beztak ničemu nerozuměl. Těch pár slov, které ho naučil Rafis, mu rozhodně nestačily, aby všechno pochopil. Ostatně ani Gudmegis nerozuměl úplně všemu, co Bokerta povídala, i když hovořila jeho rodným jazykem. Jen tušil, že věci se někdy odlišují od toho, co normální člověk vidí, slyší a cítí. Ostatně už sám na sobě něco poznal. Něco hodně neobvyklého. Co se nestává jen tak. Když přešel ohniště bosýma nohama, tím zřejmě překročil určitou hranici. Co se potom dělo, není přece úplně normální. Síla, která do něho vcházela a pak vycházela. Takže vědma Bokerta mu nemá za zlé, že opustil Molberské. Naopak. Sama řekla. Vyšší moc ho vyvedla ven. Žádná zbabělost ani zrada. Ale záměr mocných. Těch nejmocnějších. V té chvíli se Gudmegis rozhodl zeptat na to, co ho čas od času trápilo. Vyprostil zpod košile jantarové slunce: „Je to talisman? Má nějakou moc?“ Vědma si přívěšek prohlížela zblízka a nakonec prohlásila: „Tu věcičku znám, už jsi mi ji ukazoval. Je to víc než talisman. Ale nic dalšího ti nepovím. Na to musíš přijít sám.“ Na co vlastně? Nepochopil. A Bokerta? Obdařila ho svým tajemným úsměvem.

10.

- Krogala -

Tábor navštívilo několik kupeckých průvodů, které si odtud odvážely kořist z Molbery a odváděly spoutané zajatce, muže, ženy i děti. Kupci, kteří získali cenné věci, většinou zamířili k půlnoci, anebo na západ. Zrovna jako před časem kupec Odujis, který vůdcům objasnil, že na západě a na půlnoci jejich výpravy za kořistí uspějí velmi snadno. Kde asi zrovna teď Odujis se svým průvodem přebývá? Získává další spojence pro Skendy? Jeho asi příliš nezajímá jezdit si pro sůl do krajiny hor a jezer. Jeho trasy jsou jiné. A zájmy, zdá se, také úplně jiné.

Kupci, kteří vyměnili cennosti za zajatce, odváděli je poledním směrem. Práskali biči a švihali je pruty, aby poslušně kráčeli a nezdržovali. Někteří vybraní zajatci se však do držení kupců nedostali. S těmi měli Skendové jiné záměry. Uspořádali velkou oslavu, při které svatí muži obětovali stádo krav, ovcí a koz. Maso se peklo na rožních a vůdcové je krájeli a rozdělovali svým podřízeným. Od nejvyšších po nejnižší. Největší pozornost poutal bezesporu nejvyšší vůdce Scholtů, Ambust Manmar. Jeho oděv zaujímal především hustými dlouhými chlupy, povětšinou černými. Na něm se vyjímalý všelijaké ozdoby a přívěšky, zlaté, stříbrné i z jantaru. Čepici měl sice nahoru do špice, jak mívají skoro všichni Scholtové, avšak se zlatými růžky, takže trochu vzdáleně připomínal zvíře, stojící na dvou nohách. Ten jeho oděv. Kdo by nevěděl, že je šitý ze samých skalpů. Bojovníci mu vždycky nosí hlavy pobitých nepřátel. On je za to obdaruje a nechá z hlav strhnout skalpy, ze kterých si dá buďto ušít oděv, anebo dá ušít oděv někomu ze svého klanu. Také si nechává ze skalpů dělat utěrky. Má jich nesmírně mnoho a často je používá. Po utření je odhazuje a vždy je někdo ze Scholtů posbírání a spálí.

Velký vůdce, Chonši Konugu Sikela, dal také přinést nespočet velkých zásobnic s vínem, medovinou a kvasem. Vyvolalo to velké nadšení, výskot a skandování. Scholtové si nechali přinést vaky s kumysem. Dávali mu

přednost před jinými opojnými nápoji. Muži i ženy si nápoje nabírali do dřevěných nádobek, ale i do rohů a pohárků z březové kůry.

Oslav se zúčastnili všichni Skendové i Scholtové, také hosté ze vzdálených lesů a stepí. I ti od velkého moře. Samozřejmě také spojenci z místních klanů. Když společně bojovali, společně i hodovali. Ovšem akorát ti nejvzdálenější hosté nepili kvas ani medovinu. Ba ani kumys, ale jen čistou vodu.

Slavné vítězství si vyžadovalo, aby všichni hýřili veselím. I ti, kteří ztratili své blízké. Zněly výkřiky radosti i zpěvy. Nezřídka zpěv a hulákání najednou. A zatímco matka střežila oheň v otcově stanu, Krogala se držela v blízkosti otce. Vždycky ho měla na dohled, stejně jako on ji. Obdobně jako když společně vtrhli do Molbery a kolem nich zuřily boje a šarvátky. Ona se rozhodně nebavila. Nesmála se, ani nevýskala radostí. Naopak. Držel se jí smutek. Něco zvláštního jako by svíralo její útroby a mačkalo je v hrsti. A přitom viděla některé družky, jak zpívají a dokonce i piští. Hodně se rozjařila i Dheilana. Ta obzvlášť. Několikrát ji viděla, jak se objímá nejenom s Pánem zástupů a stád, Chonši Konugu Sikelou, nýbrž i s jinými velmoži. Těmi nejmocnějšími, z dalekých krajin, včetně nejvyššího ze Scholtů. Mocným se její přítulnost zjevně zamlouvala, což Sikelovi vůbec nevadilo. Alespoň se Krogale nezdálo, že by ho nějak zasáhlo, když jejich prsty i celé dlaně zajížděly po Dheilanině těle, někdy docela chrabře. Té štěnici vůbec nevadil ani ze skalpů ušitý oděv Velkého vůdce Scholtů. Klidně se nechala obejmout.

Krogala si říkala, že by se měla velké radosti poddat, třeba jen v míře, odpovídající jejímu zasvěcení. Avšak nedokázala to. Jenom sledovala a naslouchala.

Uprostřed noci svatí muži vyzvali všechny přítomné, aby se utišili. Nastalo to nejhlavnější, na co čekali mnozí Skendové. Hodovníci uposlechli a následovali svaté muže k vrchu, odkud předtím velcí vůdcové se svými nejvěrnějšími sledovali útoky na Molberu. Tentokrát se nebojovalo. Ani nikdo nesledoval žádný boj. Na vrchu planuly ohně, které vrhaly světla na velký stan a bronzové kotle, rozmístěné před ním. Dlouhovlasí svatí muži v dlouhých rízách se zlatými diadémy pronášeli řeči o slavných hrdinech, kteří se vyznamenali v bojích za slávu Skendů a Scholtů. Potom sami přivedli z velkého stanu spoutaného zajatce. Podle orvaných zbytků oděvu z látky, protkané stříbrnými nitěmi, se dalo soudit, že nešlo o žádného

bezvýznamného muže z Molbery. Velmož nedával najevo strach a trochu se vzpíral. Oči klopil k zemi, dlouze je zavíral. Násilím ho naklonili nad kotel a jeden z nich mu železným srpem prořízl hrdlo. Tělo sebou škubalo, ale krev z hrdla se spolehlivě řinula do kotle. Totéž pak se stalo i s dalšími osmi muži a mladíky, které svatí muži vyvedli z velkého stanu. Podle oděvů patřili k předním mužům dobyté Molbery. Jejich krev svatí muži promíchali ve třech kotlích, aby se nesrážela. Potom přistupovali mladí i někteří starší bojovníci, kteří v boji poprvé zabili nějakého nepřítele. Každý z nich obdržel porci krve v pozlaceném poháru z lidské lebky. Řada takto vyznamenaných se táhla do úctyhodné dálky. Na každého se ušlo. Krogala na nich viděla, jak jim oči svítí radostí a opojením. Stali se z nich opravdoví hrdinové. Pyšní, bezohlední a krvelační. Sledovala i své družky, bojovnice, jak provolávají slávu novým hrdinům. Svým známým i těm, které osobně neznaly. Sama se k provolávání slávy nepřidala. Stále ji něco drželo uvnitř, něco ji svíralo a nedokázala se toho zbavit. Tak nějak člověka sužuje sen, úzkostlivý, přímo trýznivý. Hlavně byla ráda, že ani mezi obětovanými nezahlédla Gudmegise sun Bergha, mladíka z Molbery, jehož tvář znala už dávno předtím, než ho uviděla poprvé.

Houf mužů přinesl z tábora upečené maso a baňaté zásobnice s kvasem. Ohně planuly. Nálada stoupala, muži i ženy zpívali, tančili, objímali se. Nejsilněji zněl zpěv vyznamenaných hrdinů. Radostný, drsný až krutý. V tom ale se ozývalo i něco jiného. Zprvu sice jen vzdáleně, s přestávkami, avšak postupně stále zřetelněji. Napřed to připomínalo bubny, znějící z nesmírné dálky. Potom se zvuky spojily v jednolitý dusot, jako když se blíží stádo koní. A skutečně, náhle zpozorovala, jak se k zemi snáší houstnoucí mlha. A v ní se začínají rýsovat koňské hlavy. Už zase? Vždyť přece žádný nápoj nepila. Tak proč? A proč zrovna teď. A proč tady? Skutečně přibíhali koně. Jejich dusot sílil. Rozeznala divoké jezdkyňe. Dokonce čtyři. Smály se divoce, pištěly radostí, až veškerý mumraj kolem zanikal. Stádo s jezdkyňemi se prohnalo skrz všechny radující se lidi, kteří o ničem neměli ani potuchy. Poslední zadky koní, hlavně kobyl, zmizely v mlze. A zase hluk kolem ní sílil. Smích, výskot, zpěvy. A ona čekala, že se stádem zmizí i mlha. Ta se však nestáhla úplně. Jen zčásti. Takže viděla lidi kolem sebe, jak se radují. Zato se začaly ozývat jiné zvuky. Bubínky, píšťaly a chřestidla. Znely úplně jinak, než mumraj kolem ní. To někdo přicházel. Dokonce průvod. Velmi početný. Nikdo z příchozích nezpíval, ani se nesmál. Jako nějaké

stíny, pohybující se mátožně. Většinou s klátivými pohyby do stran. Některým chyběla noha, jiným ruka. Viděla i bezhlavého. Zasmušile kráčeli skrze lidi, kteří se smáli a objímali. Jejich hudba přehlušila všechno kolem. V Krogalině nitru se něco sevřelo ještě silněji než předtím. Až to zabořilo. A pak zase spatřila tu povědomou. To když se na ni zahleděla dívčí tvář se zrzavými vlasy. Pohledem plným nenávisti, až z něho šla hrůza. Dokonce ještě větší, než z celého průvodu. Opět ji poznala, jako předtím v ohromném plameni. Ona vede ten průvod. Zrzavá děvka! Určitě už není mezi živými, což jí vůbec nebrání v zášti. Pořád je někde nablízku.

Mlha se pozvolna rozplývala, ale ona pořád viděla nějaké mátohy, třebaže zlostná zrzka už jí zmizela z očí. Zato ale kolem ní ustával smích a výskot. A spíše se ozývá:

„Kdo to je? Co jsou zač? Kdo je sem pustil?“

Takže ty podivné mátohy nevidí jenom ona sama, zdá se.

11.

- *Matvalis* -

Je zle, říká si Matvalis, když pootočenými dveřmi do síně otcova domu pozoruje starostlivé tváře vousatých mužů, posedávajících kolem ohniště, na němž se rožní maso. To se otec radí se svými nejstaršími příbuznými. A jistě mají špatné zprávy. Otcovi muži sice pobili většinu ozbrojenců, kteří doprovázeli průvod, avšak dhurgis Velkého Megha jim zmizel v lese. To se nemělo stát. Co z toho, že jim připadla ohromná kořist, když si proti sobě popudili nejmocnějšího muže celé krajiny. A jeho dhurgisy. Až se Velký Megh vrátí z válečné výpravy, může být opravdu zle. Nejen s otcem, ale i s jeho příbuznými. Je sice pravda, že otec Velkého Megha nesnášel a ten zase jeho, ale dosud se nestalo nic, co by mezi nimi způsobilo otevřený rozpor. Avšak přepadnout průvod, který byl pod ochranou velkého Megha, to už je příliš. A zabít při tom jednoho dhurgise a druhého zranit, to Lemote Alkonis určitě nenechá jen tak, bez pomsty. Ještě je tu naděje, že se třeba nevrátí z válečné výpravy. Zatím však takové zprávy nepřišly. Také se ví, že Molbera padla a Lemote Alkonis bojoval na straně vítězů. Takže se dá spíše čekat, že se vrátí. A pak? Co bude pak?

Snad si otec nějak poradí.

Určitě si poradí. Má hodně přívrženců a ti se ho zastanou. Všichni mocní v celé krajině ho uznávají. Přimluví se za něho. Nějaké napětí z toho vzejde. Určitě ne malé. S tím se musí počítat.

Třeba pomůže, když veškerou kořist daruje Velkému Meghovi. Nebo aspoň rozhodující podíl. Vždyť nevěděl, že průvod byl pod takovou ochranou. A otec? Patří k nejmocnějším mužům země. Klidně by sám mohl být Velkým Meghem, kdyby na to přišlo. Většina Atreisů by s tím souhlasila. Určitě by si to zasloužil víc, než Lemote Alkonis. To rozhodně.

Přepadení průvodu se zprvu dařilo. Avšak útekem dhurgise a jeho zmizením v lese nadšení pominulo. Tím spíš, že jeden dhurgis při přepadení zahynul. Zůstaly samé rozpaky a obavy. Nemělo se to stát,

opakoval otec mnohokrát za sebou. Ten dhurgis neměl uniknout. Když se ho Matvalis zeptal, co s lidmi, které kupci vedli spoutané, otec mlčky pokrčil rameny. Ti lidé ho zrovna vůbec nezajímali. Dáme jim svobodu! umínil si tedy Matvalis. A když otec nic nenamítal, mladík se sám rozběhl ke spoutaným mužům a ženám, mladíkům a dívkám a rozřezával a roztínal jim pouta na rukách a na nohách. Někteří muži z klanu se sice ozývali, že za ně mohou hodně dostat, avšak Matvalis dokonal, co chtěl. Všichni ho pozorovali rozpačitě. Otec, jeho bojovníci, poražení kupci a jejich odzbrojení muži. Ale i ti, kterým rozřezával pouta. Jako by nemohli pochopit, proč to dělá. Avšak nejstarší muž z osvobozených, špinavý a odraný jako ostatní, jediný s jakýmsi tetováním, k němu přistoupil, sňal si z krku řemínek s koženým přívěškem. Se slovy, kterým Matvalis nerozuměl, avšak s výmluvnou vděčností v očích, jej zmuchlal a vtiskl Matvalisovi do dlaně. Mělo to podobu soviho oka. Nějaký talisman. Spíše amulet na ochranu, jak pochopil, třebaže tomu vděčnému muži nerozuměl ani slovo. Zato rozuměl posuňkové řeči rukou a náhle rozesmátým očím. Dobře rozuměl i úsměvům a vděku ostatních. Osvobození se pak docela svižně vydali zpět cestou, kterou přišli. Teď už bez pout. A Matvalis si své darované soví oko zavěsil na krk. Ochranu bude potřebovat nejenom on. Ale všichni, kteří přepadli průvod.

Kdo ví, co nastane, až se Lemote Alkonis vrátí.

12.

- Krogala -

Velcí vůdcové rokovali ve velkém stanu. Molbera padla a s ní padl největší nepřítel Skendů i ostatních klanů velké stepi. Dobytím Molbery se otevřely ohromné dálky a slibné vidiny úžasné kořisti. Vždyť Skendové moc dobře vědí, kdo sídlí na západě i na půlnoci. Všechno jim zjistili kupci, čistokrevní Skendové, ale i cizinci, nejvíc asi skendský kupec Odujis. Ale určitě se činí i další. Vždyť z toho sami budou mít dost a dost. Jenom se už nesmí přihodit to, co před 18 lety. Ale to už se nestane! Takto ubezpečoval ostatní velké i méně proslulé vůdce sám Chonši Konugu Sikela, Pán zástupů a stád. Už jeho otec se přičinil a získal významné spojení. Třeba krajinu, přes kterou potáhnou na západ. Vždyť její vůdce, Lemote Alkonis, věrný spojenec, snad nejvěrnější, bojoval proti Molberě a sám se vyznamenal statečností. Stejně jako ostatní jeho nejvěrnější, sami mladí a do budoucna nadějní bojovníci, kteří s nepřáteli nemají sebemenší ohledy.

Takže Velký vůdce Skendů navrhl táhnout na západ. Avšak jenom s vybranými bojovníky. Ženy a kořist pošlou domů do stepi, samozřejmě s patričním doprovodem, aby se nepříhodilo nic nepředvídaného. Po pádu Molbery se ale určitě nikdo neodváží. Není vůbec nikdo, kdo by se odvážil. Celá tato okolní ohromná země patří ke spojencům, anebo k smrti vyděšeným.

Když otec přišel za matkou, zdálo se, že zpět do stepi pošle i Krogalu. Vůbec nebyla proti. Sice by se musela rozloučit s otcem i s oběma bratry, avšak co. Příliš chuti do bojů nemá. Co viděla v Molberě i potom v táboře, ji odradilo. Něco jiného jsou zkazky, vyprávěné u ohňů, něco jiného pak prožitá skutečnost. Asi už nebude chtít dále zůstat bojovnící. Ale napřed se poradí se svatou Alchavtlou. Hned se za ní odebere do jejího lesíka, jen co to bude možné.

Otec rozdál pokyny a příkazy mužům a ženám klanu a odešel zpět do velkého stanu, kam se už zase scházeli vůdcové k poradě. Nebylo na co

čekat, lidé z klanu se začali připravovat na cestu. Chystala se i Krogala s matkou. A opravdu měly co dělat, věci jim přibylo. Otec s bratry jim nechali přinést všelijaké předměty od pozlacených nádob i naběraček po malé stříbrné hřebeny či spony. I když pojedou ve stanu na voze, věci je třeba mít připravené, ať po hrbolaté cestě nepadají, nepřevalují se a nechraští.

Trochu jí bylo líto, že už nejspíš nikdy nepotká hrdinu ze svých snů. Vůbec neví, jestli je dosud naživu. Pokud při velkém útoku byl v Molbeře, a kde jinde asi tak mohl být, pak nemohl přežít. Mezi zajatci ho nikde neviděla. Ani se o něm nikdo nezmínil. Zkrátka ztratil se jako sen po probuzení. Ale jinak se domů těšila. Bude se prohánět stepí na své kobylce a bude jí zpívat její oblíbenou píseň hop hop hop.

Jenomže ještě téhož dne se všechno změnilo. Otec přišel z velkého stanu a vylezl na jejich vůz. Zachmuřeně se po ní ohlížel.

„Dcerko, pojedíš s námi dál na západ.“

„Já?“ podivila se. „Řekl jsi přece.“

„Řekl,“ pokrčil rameny. „Ale Velký vůdce má s tebou nějaké plány.“

„Plány? Se mnou?“ děsila se. „To nebude nic dobrého, pokud má se mnou nějaké plány. Zrovna on.“

„Možná ani ne on,“ podotkl a sklonil hlavu.

„Ta fena!“ až zasyčela vztekem.

Nic už neřekl, jenom seskočil z vozu a vyšvihl se na hřbet hřebce, kterého držel za ohlávku jeden z bojovníků.

Nebylo pro ni těžké představit si tu krásnou tvář, zkřivenou nenávistí.

Dheilano, já tě... Avšak hned si uvědomila, že nezmůže vůbec nic.

Raději si sáhla na ruku, kde má návaz s tváří bohyně Machkaby. Už dlouho nosí nahoře vlídnou tvář. Ta nevlídná je skrytá.

13.

- Gudmegis -

Gudmegis váhal, jestli má jít do otcova dvorce. Co kdyby se o jeho příchodu někdo dozvěděl? Někdo nakloněný Lemote Alkonisovi. Potom by to třeba s otcem a matkou, ba i s celou rodinou mohlo dopadnout hodně špatně. A možná by utrpěl i moudrý Deruchis. Vždyť Lemote Alkonis bojoval na druhé straně. A on, Gudmegis, několik nepřátel zabil palicí. A kolik jich zahnal na útěk!

Nakonec se rozhodl jinak. Vedl své dva průvodce k Býčí jeskyni. Tam ho přece moudrý Deruchis zanechal u svatého muže, Selise Godchalise. Tam by měl jít. Tam se dozví všechno, co potřebuje vědět. I to, jak se setkat s kmetem Mendhisem Deruchisem. A snad i s otcem a matkou, i se svými bratry a ostatními příbuznými z dvorce. A třeba i s Vekverou. Moc by si přál se s ní sejít. V křoví o samotě jako předtím, než všechno začalo. A snad si to bude přát i ona. Snad si nenašla někoho jiného, když on se tak zničehonic vytratil.

Pozastavil se nad tím, že by se měl ukrýt zrovna tam, kde se to jenom hemží kováři. Všichni slouží Velkému Meghovi, Lemote Alkonisovi. Na druhé straně ale věří Selisovi Godchalisovi. Vždyť mu věří i Mendhis Deruchis. Jinak by ho přece u něho nezanechal. Jak to vlastně je?

Ani Rafis s Bhelem neměli nic proti tomu, aby šli k Býčí jeskyni. Kromě toho se Rafis dost obával, jestli by si doma, v jeho rodišti, na něho ještě někdo vzpomněl. Po tolika letech! Proto ochotně přikývl. Tam se přece pozeptá. Určitě se toho změnilo hodně. Tak už to v životě chodí. A Bhele? Stejně pořád zůstane v této krajině cizincem. Když ne pořád, tak hodně dlouho, zdá se.

Takže rozhodnuto. Gudmegis ukázal ke vzdáleným vrchům.

„Tam!“

A všichni tři se příkrčili, aby je nikdo neviděl.

Plížili se pomalu a opatrně podél cest a pěšin. Minuli a obešli řadu osad i dvorců. Dávali si pozor, aby je nezahlédli u polí, ani na loukách. Hlavně když viděli pasoucí se stáda, vždycky se vyhýbali takovým místům zdaleka. Aby některý z pastevců nestrhl poplach, že chtějí ukrást zvířata. A také si dávali pozor, kudy jdou a kam šlapou. Dobře věděli proč.

Čím víc se blížili ke svatým vrchům, tím úporněji si připomínal všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy před Býčí jeskyní zvedl nad hlavu své jantarové slunce. Už dřív pochopil, že právě talisman to všechno způsobil. Skončilo šťastné a bezstarostné období jeho života a nastalo všechno možné, jenom ne klid a pohoda. Hodně se změnilo. Příliš mnoho. V jeho životě určitě. Už není Tekasem. Už je někým jiným. Ani jeho původní jméno mu nepatří. A to nové, zdá se, už také ne. Nezaslouží si ho. Vědma Bokerta sice tvrdila, že mu jeho nové jméno právem patří, ale sám je zvědavý, co řekne Selis Godchalis. A hlavně Mendhis Deruchis.

Tušil, jak v této krajině vedou cesty, kde až narazí na místo, kudy odbočit mezi vrchy, zarostlé hustými lesy. Ani tam Gudmegis nic neslehl z opatrnosti a jeho druhové souhlasili. Ukázalo se, že měl pravdu. Zanedlouho se na vyježděné cestě objevila skupina jezdců, doprovázejících čtyřkolý vůz se zapřaženým párem vyšňořených koní. Gudmegis opatrně rozhrnul křoví a zahleděl se, jestli náhodou někoho nepozná. Opravdu poznal. Dokonce někoho, s kým by se moc rád setkal. Ale jindy. Za jiných okolností. Poznal Matvalise, svého nezištného zachránce z osady vojků. Jel na koni vedle vozu, který řídil Matvalisův otec. Také jeho poznal, přece se s ním už jednou potkal. A ačkoliv ho něco ponoukalo, aby vystoupil ven z křoví a zavolal na Matvalise, přece jenom to neudělal. Kdo ví, jak by se on i jeho otec zachovali. Vždyť jim sám pověděl, že jde na pomoc Molberským proti Skendům. Jejich klan uznává Lemote Alkonise, stejně jako všechny ostatní klany v krajině. A protože průvod směřoval do svatých míst, Gudmegis rozhodl, že se ukryjí někde poblíž. Někde v kopci, aby měli dobrý rozhled. Nakonec své druhy zavedl na samotnou Býčí jeskyni, kde se ukryli v houštinách.

A zatímco Gudmegis sledoval, kdo všechno je na dohled, Rafise a Bhela zaujali hlavně holubi, kteří přilétali do nedaleké boudy a odlétali z ní. O těchto holubech Gudmegis slyšel nejednou. Selis Godchalis si je kdysi dávno nechal přivést nějakým kupcem z dalekého poledne. Tito ptáci z ciziny mají

schopnost létat na obrovské vzdálenosti a přenášet zprávy, což holubi z této krajiny nedokáží.

Také stálo za to pozorovat kováře. Několik jich přineslo v koši kousky železa, poté se z nitra jeskyně ozývalo dunění a zvonění po úderech kladiva. A nakonec kováři vynesli ven ten samý koš s kousky železa. Někam odešli, ztratili se z dohledu. Nebylo třeba příliš důvtipu, aby Gudmegis pochopil. Vždyť o tom, jak vznikají železné předměty, už hodně slyšel jako malý. To si kováři do svaté jeskyně přinesli kousky železa k překování, aby je pak přidali do nových taveb. Tak napomohou tomu, že se tavby podaří. Ovšem jestli se opravdu vydaří, to záleží ještě na dalších úkonech. Hlavně však kováři musejí začít zde, v jeskyni. Právě v této jeskyni, která skrývá nesmírnou moc a sílu.

14.

- *Matvalis* -

Matvalis s otcem a jeho doprovodem vyčkávali před svatou jeskyní. Neboť Selis Godchalis zrovna dlel uvnitř s několika kováři. Matvalis na otci pozoroval značnou nervozitu. Mnul si tvář, prohraboval vousy a něco si šeptal sám pro sebe. Ani mu nerozuměl. Otec, když už přijel, nehodlal se jen tak sebrat a odjet. Občas někdo vyšel z některé z chat a prošel kolem nich, avšak tito lidé otci nestáli za to. On, mocný Atreis Angemis, je povznesený nad obyčejné otrapy, za které tyto nevýznamné lidičky odjakživa považoval a považovat navždy bude. On čeká na někoho úplně jiného, než jsou oni.

Muži u koní už nejen posedávali, někteří si lehli do trávy. Atreis Angemis se rozvalil na korbě vozu mezi vzácnými dary, přikrytými hrubými hadry. Matvalis raději seděl na sedátku, jako by se chystal popohnat koně k jízdě, avšak opratě nechal zaháknuté.

Náhle se Matvalisovi něco zazdálo, nějaký pocit, že ho někdo sleduje. Ohlédl se bleskově po skalní stěně nahoru. Poznal, že z křoví ho opravdu někdo pozoruje. Že ho jeho pocit nezklamal. Tvář, která ihned zmizela, mu byla povědomá. Hodně povědomá. Akorát si hned nedokázal připomenout, koho mu připomíná. Určitě to byl někdo z osady vojků, mýnil. Někdo, koho si zapamatoval a na koho si už mnohokrát vzpomněl. A těch kdovíkolik nebylo. Kromě obou kamarádek Kesliny a Bebely také Rivakis a jeho nejbližší kumpáni. Ale z těch to nikdo nebyl. Zato se tam vyskytl jeden zajímavý mladík. Velmi zajímavý. Něco zvláštního a podivně tajemného se pořád dělo kolem něho. Nikdo o něm nic nevěděl, jenom to, že pocházel z proslulého klanu a jeho otec byl významný. A že ho nakonec Alkonisův dhurgis vyzval, aby odešel na pomoc Molberským proti Skendům, bylo ještě podivnější. Obzvláště, když se moc dobře ví, na které straně u Molbery bojoval sám Velký Megh, Lemote Alkonis. Ta tvář tam nahoře. Tekas! Nebo spíše Gudmegis. Správně Gudmegis sun Bergh. To se přece o něm povídá. Ví se to od dvou zraněných dhurgisů, kteří se vrátili od Molbery a vyprávěli

neuvěřitelné věci. To by do Tekase předtím nikdo neřekl. A že by se ukrýval zrovna tam? U svaté jeskyně? Vždyť se říká, že z Molbery nikdo nevyšel živý. Kromě zajatců. A on? Nejspíš uhořel v obrovském požáru. Určitě hned zpočátku, sotva se začal útok. Proto o něm nikdo nic neví.

To jsem se asi spletl, mínil Matvalis a hodlal uvažovat spíš o tom, co trápí otce a všechny z klanu. Jenomže mu to nedalo.

„Otče, já musím,“ s omluvou seskočil z vozu a zamířil ke křovinám, pak i mezi ně. Jako ten, kdo nutně musí vykonat malou potřebu a nechce být viděn. Potom se škrábal po skále, až se dostal nahoru na temeno, porostlé vysokou trávou a křovím s několika stromy. Avšak nikoho nenašel. Ani stopy po tom, že by se tam někdo zrovna před chvílí ukrýval.

Asi se mi to jen zdálo, řekl si. Ale přece tam někdo byl! Třeba jenom někdo podobný Tekasovi.

Škoda! Velká škoda! Moc rád by se s ním setkal. A klidně by pro něho udělal to, co předtím. Pro něho určitě.

15.

- Gudmegis -

Gudmegis poznal, že ho Matvalis zahlédl. Přestože mu vděčil za svůj život, raději se s oběma druhy ihned ukryli v bezpečné vzdálenosti od toho místa. Obzvláště když viděl, že Matvalis seskočil z vozu a šel jakoby za potřebou, pomalu, nenápadně. Avšak on Matvalise dobře poznal, jak je vždy pohotový a lstivý, a že dokáže předvídat. Rád by se s ním setkal hned, avšak napřed musí promluvit se Selisem Godchalisem. A ten mu jistě poradí, jak se zařídit.

Z bezpečné vzdálenosti a z výšky pak pozoroval, jak se hýbe křoví na pokraji skály. Dokonce uviděl i Matvalise, jak se rozhlíží. Čekal, že na něho Matvalis zavolá, pokud ho poznal, ale to se nestalo. Asi si nebyl úplně jistý, že viděl zrovna jeho. No co, pokud bude všechno v pořádku, sám ho vyhledá. Moc rád ho vyhledá.

Za nedlouho už Matvalis seděl opět na voze a jeho otec se stále vyvaloval na korbě mezi nějakými věcmi, přikrytými hrubými hadry.

Dlouho se nic nedělo, pak ale se dole objevilo několik kovářů. Gudmegis také poznal Selise Godchalise. Nakonec se kováři odebrali jedním směrem a zmizeli z dohledu. Zato na Selise Godchalise a Matvalisova otce viděl docela dobře. Poodešli stranou od všech. Tam se oba tvářili nesmírně ponuře, o něco víc Matvalisův otec. Ani podle posuňků se nedalo přesně poznat, o čem hovořili. Nakonec se oba zatvářili přece jenom příznivěji. Hlavně, když potom přišli k vozu, na který oba vylezli a velmož odkryl hadry. Objevily se lesklé, až výrazně třpytivé předměty, jistě schválně naleštěné. Nádoby, zrcadélka, nože, sekerky a další cenné věci. Také pořádný pytel, pěkně nadtý nejspíš něčím sypkým, zřejmě solí. Svatý muž si spokojeně mnul ruce a nechal si to všechno odnést do jedné z chat. Muži, kteří všechny ty vzácnosti odnášeli, se vzájemně ušklíbili a pomrkávali na sebe.

Když pak Matvalis se svým otcem odjížděli na voze, na jehož korbě vezli jen zachumlané hrubé hadry, a provázeli je muži na koních, svatý Selis Godchalis ještě za nimi zavolal:

„A přivez to všechno sem, vážený Atreisi Angemisi! A mocnosti nebe, země i podzemí budou stát za tebou!“

Zřetelně to slyšel i Gudmegis na skále, opatrně vykukující z houštiny.

16.

- Krogala -

Opravdu nic nezmohla, nikdo se jí vůbec na nic nezeptal. Jako obvykle. Dcera, a ještě k tomu dcera významného otce, musí poslechnout na slovo. Ovšem ona je zasvěcená. Vlastně už nějaký čas by neměla patřit otci, nýbrž bohyni. Avšak je pouze zasvěcená. Zůstalo jí jméno. Tudíž je také dcerou znamenitého otce. Musí ho poslouchat. Avšak její bohyně sama určila svými příklady jisté hranice poslušnosti, možná částečně i povinné úcty. Takže když o tom uvažuje, rozhodně se nijak nedotkne bohyně to, že poslušná svému otci pojede s ním a s bojovníky jeho klanu na západ, kde lze čekat kruté boje. Zato by se bohyně určitě dotklo, kdyby bylo dotčeno něco z toho, k čemu se její bojovnice zavázaly. Moc dobře ví, komu za tento příkaz vděčí. Té feně Dheilaně. Jde jí právě o to. Sama bohyni zradila a Krogalu by ráda uvrhla do potupy ještě horší. Obzvláště když má tu možnost, což ona využije. A bude se cítit jako vítězka. Jako by se projela na potupeném nepříteli. Až takovou radost jí Krogala neudělá. To tedy ne.

Zpět do velké stepi se z tábora vydal ohromný průvod. Na vozech odváželi i několik mrtvých. Patřil k nim i strýc Okris. Těch několik mladých mužů a dvě ženy, doprovázející jeho vůz. Kdo ví, jestli se s ním někdo z nich vydá na delší cestu, než je ta, co povede jen ke stanům ve velké stepi. Kdyby starý dobrák Rafis neutekl, putoval by s nimi. A pak. On si ale zvolil jinou cestu. A snad se tam na západě spolu ještě setkají. Moc ráda by ho ještě potkala. Zrovna zahlédla Uladhu, po dlouhé době. Na koni jela za jedním z vozů, kde vezli mrtvá těla. Chtěla se za ní rozběhnout a rozloučit se s ní, raději ale zůstala. S Uladhou se už nějaký čas neviděly a ona také neví, co se s ní všechno dělo. Stejně je k sobě nic netáhlo, i když pobývaly v jednom táboře, nedaleko od sebe. Uladha si svůj osud zřejmě sama zvolila. Chodila spát do stanu jednoho z malých vůdců, přece však proslulého muže. Jeho příbuzní asi určili, aby s ním odešla, když si ji na sklonku života tolik oblíbil. Co ji asi tak čeká? Zřejmě není těžké uhádnout. A co čeká Krogalu?

Avšak ze všeho nejhůř se jí loučilo s matkou. Tím víc, že matka moc toužila ještě někdy uvidět krajinu, kde se narodila. Tak alespoň své dceři vyličila, jak najde její rodnou osadu. Krogala jí naslouchala poslušně. Spíše matku vnímala, jako by ji už nikdy víc neměla potkat. A to o její rodné osadě? Stejně všechno znala nazpaměť. Vždyť to slýchávala den co den, večer co večer, když spolu byly většinou úplně samy. Akorát si není jistá, jestli by tam sama někdy trefila.

Je pravda, že předtím hrozně moc toužila odjet s otcem do velké války. Avšak to, co viděla a zažila, ji docela proměnilo. Bojovnicí by klidně zůstala, avšak raději jenom tam doma, ve veliké stepi. Cítila nějakou bolest, někde uvnitř. Podivná síla jí stahovala hrud' a jako by jí někdo ohromně velký a silný stiskl plíce mohutnou dlaní. Hlavně jí bude chybět matka. Vždyť se od ní skoro nikdy neodloučila. Kromě toho, když několikrát přespala u svaté Alchavtly. Jinak pobývaly pořád spolu. A v posledních několika letech si úžasně rozuměly. Možná ani ne jako dcera s matkou. Jako sestry. Bude jí moc chybět.

Za průvodem se rozjela rojnice jezdců, vesměs mladých mužů. Krogala mezi nimi zahlédla své dva bratry, kteří hnali koně do trysku a podle všeho spolu vzájemně závodili. Ještě toho dne se jezdci vrátili zpět. Tváře Krogaliných bratrů zářily nadšením. Sami prožívali své vlastní hrdinství. Poté, co prošli krvavým uznáním svých bojovnických zásluh. Krogaly si ani nevšíмали, jak byli zahleděni každý do své vlastní slávy. Zejména té, která na ně teprve ještě čeká. Jí se to ale vůbec nedotklo, spíše by jí vadilo, kdyby se k ní hlásili a oči by jim planuly nadšením.

Už chtěla odejít do otcova stanu, když si všimla upřených pohledů, které ji sledovaly. Lemote Alkonis. Horlivý bojovník ze západu. A s ním několik mladíků. Něco si povídali, řehtali se jako utržení a zírali na ni. Nemusela dlouho hádat, jaké řeči zrovna vedou. Hodně toho slýchávala, jak muži ve válce touží po ženách a jak při tom hnusně mluví a nadávají. S tím se ženy chtě nechtě musejí smířit. Co jinak mají dělat? Avšak u těchto mladíků se ona s ničím podobným smířovat nehodlá. Po tom, co viděla na vlastní oči a slyšela na vlastní uši, se jí zrovna tihle hnuší. A nejvíc ze všech přímo ten jejich nejvyšší. Měly by je navštívit noční zjevy. Avdnoka i Ferchava. Pak by se nad sebou zamysleli. Ty dvě Temné už vyděsily jiné sekáče. A toho jejich samolibého krasavce by mohly podusit a vysát hned čtyřikrát!

17.

- Gudmegis -

Raději ještě vyčkávali, ukryti nad Býčí jeskyní. A udělali moc dobře. Skoro vzápětí po odjezdu Matvalise s jeho otcem a ozbrojeným průvodem, objevili se tam další jezdci. Gudmegis v nich poznal dhurgise Velkého Megha. Hlavně Chubise, kterého sám už potkal dvakrát. Vždyť právě Chubis ho vyzval, aby odešel do Molbery. A ještě předtím ho společně s Lemote Alkonisem odvezli do osady vojků.

Dhurgisové, samí zralí muži. Potetovaní velmi hustě. Žádní mladíci. Ti přece odešli bojovat proti Molbeře. Gudmegis byl hrozně rád, že spolu s Rafisem a Bhelem zůstali ukrytí v houští. Kdyby na dhurgise narazili tváří v tvář, nemusel by hádat, jak by dopadli. Chubis by ho určitě poznal. Dhurgisové se neustále cvičí k boji. Co by proti nim zmohli oni tři? Bhel asi nikdy doopravdy nebojoval. A Rafis? O něm také nic podobného neví. A on? Vždyť ani sám nevěří, že by mu to ještě někdy šlo jako v Molbeře. Svoji sílu z ohně a nebe zanechal daleko na východě. Opustila ho, když viděl, co se stalo s Dukanou. A nepomohlo, že Dukana i s Bokertou mu tvrdily, že co se stalo, mělo se stát. Moc a síla se mu nevrátily. Alespoň si není vědomý. A rozhodně by nechtěl pokoušet osud. Zrovna v tu chvíli určitě ne.

Meghovým bojovníkům vyšel naproti svatý kmet Selis Godchalis. Dhurgisové seskočili s koní a většina jich vyšla vstříc svatému muži, zatímco dva zůstali u koní.

Jejich rozhovoru Gudmegis příliš nerozuměl, třebaže rozhodně nešeptali. Nezdálo se, že by šlo o přátelskou rozmluvu. Spíše Chubis něčím vyhrožoval. Zato kmet zachovával klid a důstojnost. A odpovídal jako při poklidném setkání.

Když pak dhurgisové odjížděli, Chubis se ještě zastavil a zavolal:

„Jenom se rozhodni, Selisi Godchalisi! Na kterou stranu se dáš? Aby pak nebylo pozdě!“

Takže opravdu nešlo o žádné přátelské rokování.

18.

- *Matvalis* -

Matvalisovi to přece jenom nedalo. Vždyť tu tvář přece viděl! Nemohl se splést! Pobídl koně k vozu, na němž jel otec.

„Vrátím se. Někoho jsem tam zahlédl.“

„Ale chlapče,“ podivil se otec, třímající opratě. „To se ti určitě jenom zdálo. Opravdu se chceš vrátit?“

„Pro můj klid,“ přikývl Matvalis a už se na nic neptal. Otočil koně na cestě a pohnal ho do cvalu.

„Bud' opatrný!“ křikl za ním ještě otec.

„Stejně vás ještě doženu,“ zavolal Matvalis za sebe, přes rameno.

Zamířil ke vzdáleným vrchům. Stále si opakoval, že se nespletl. Určitě zahlédl Tekase, co má nové jméno Gudmegis. Co se o něm povídá? Všechno je neuvěřitelné. Sám se postavil velkým houfům a obracel je na zoufalý útek. To by do něho neřekl. Ale on přece byl hodně zvláštní. Ne jako ostatní. Už to, že ho do osady vojků přivezl sám Lemote Alkonis. Vůdce vojků Rivakis pak dělal všechno pro to, aby ho zničil. Nezničil ho Rivakis. Nezničili ho ani Skendové u Molbery. Ba ani sám velký Lemote Alkonis. Nezničil ho nikdo. Je tady, u Býčí jeskyně. Vrátil se. Do krajiny, ve které se narodil jako Tekas, syn významného otce.

Údolí u Býčí jeskyně už měl takřkajíc na dosah, jenom sjet dolů. Avšak Matvalis se rozhodl jinak. Uvázal koně trochu dál od cesty a opatrně pak volil směr na temeno svaté jeskyně. Ještě z patřičné dálky zpozoroval, jak se pohnuly vršky křoví, což určitě nemohl způsobit vítr.

Úmysl se mu vydařil. Zničehonic se ocitl za zády dvou mladíků a jednoho šedovlasého staříka. Pro jistotu založil šíp do luku, avšak nenatáhl.

„Jsi to ty, Tekasi? Gudmegisi?“ zašeptal a ti tři to slyšeli velmi zřetelně.

Hbitě se otočili, dokonale zaskočení. Avšak Gudmegis se vzápětí rozesmál. Překvapením i radostí zároveň.

„Matvalisi! Příteli!“

Rozesmál se i Matvalis. Šíp vložil do toulce a luk si přetáhl přes plece.
Objali se velmi přátelsky. Moc rádi, že se setkali.

19.

- Gudmegis -

„Gudmegis!“ vydechl s úžasem svatý muž Selis Godchalis. „Jsi to opravdu ty? Vrátil ses?“

Značně hlasitý úžas svatého muže všechny překvapil, hlavně Gudmegis samotného.

„Slovutný Selisi Godchalisi, ctihodný kmete. Jsem to opravdu já.“

„Když se hrdinové vracejí z cizích zemí, jejich krajina je potřejuje,“ pronesl Selis Godchalis téměř slavnostně. A hodně halasně.

Ze vchodu jeskyně se chvatně přebrodivili tři muži. Jeden z nich držel kladivo, druhý kleště. Kožené zástěry měli propálené na několika místech. Také od chat se skoro vyrojili muži i ženy, doběhly i děti. Až by se člověk divil, odkud se jich najednou tolik vzalo.

Gudmegis! Je tady! Přišel.

Příchozí si potěšeně šeptali a ukazovali na mladého muže s hrubou palicí. Rád by jim vysvětlil, že jeho nové jméno sice takto zní, avšak on už nejspíš svoji moc a sílu zanechal na východě. Neměl však možnost, aby něco objasnil. Mluvil, kdo jen mohl, na něho se nedostávalo. Až se divil, jak ho přijali. Jenom jestli si ho s někým nespletli. Trochu to tak vypadalo.

„Gudmegisi, pojďme dovnitř,“ ukázal svatý kmet k jedné z chat, „tam si promluvíme.“

Vešli do chaty a posadili se, kam jim svatý kmet ukázal. Dvě mladá děvčata jim přinesla misky s teplou polévkou. Matvalisovi to příliš po chuti nebylo, avšak Gudmegisovi a jeho druhům se opravdu zavděčily.

První Gudmegisova otázka byla, jak se daří moudrému Mendhisovi Deruchisovi a jestli se s ním může brzy setkat.

„Můžeš, Gudmegisi, opravdu můžeš,“ na to svatý kmet, „jenom co mu pošlu vzkaz, aby přišel.“

Vyptával se i na svého otce i na matku. I na všechny ostatní, žijící ve stejné osadě. O nikom z nich svatý kmet nic nevěděl. Ani o lidech z Rafisova rodného dvorce.

„Opravdu neznám všechny lidi v krajině,“ pronesl kmet s pokrčenými rameny. „Ani nemůžu znát.“

Na jména Rafisových příbuzných se ani nesnažil vzpomenout.

Matvalis způsobně počkal, až kmet domluví. Teprve pak oslovil Rafise: „O osadě Deidoris jsem nikdy neslyšel. Ale dobře vím, že klan Vaikamů leží ještě kus cesty za územím našeho klanu. Budeme mít společnou cestu.“

„A já se přidám,“ vmísil se Gudmegis. „A ještě večer uvidím svůj rodný dvorec. Otce, matku, bratry.“

„Ale, Gudmegisi,“ podotkl svatý kmet. „Pro tebe už raději chystám skrýš. Neměl bys nikam odcházet. Bude lepší, když o tobě zatím nikdo cizí nebude vědět, že ses vrátil. Svým lidem věřím. Nikomu nic neprozradí.“

Toho dne se tedy rozdělili. Rafis s Bhelem následovali Matvalise pěšky za jeho koněm. Zato Gudmegise nechal svatý kmet doprovodit do chaty vysoko v kopci. Žil tam jenom starý kovář, který sotva viděl. Zato to uměl se dřevem. Pečlivě strouhal a vyhlazoval kus hrubé klády v délce vysokého muže a široké jako útlý dívčí pás. Stařec jménem Medlegis seděl na kládě obkročmo jako na koni a tvářil se nesmírně stroze. Podle všeho na světě neznal nic důležitějšího, než strouhání a vyhlazování dřevěné klády.

Takže kovář! pomyslel si Gudmegis. Kováři slouží Velkému Meghovi, ale Selis Godchalis ho klidně ukryl společně s kovářem. Zdá se, že kováři sice slouží Velkému Meghovi, pracují pro něho, aby byl dostatečně mocný. Nejmocnější. Ale jinak spíše stojí na straně Selise Godchalise. Co je mezi ním a Velkým Meghem? Nezdá se, že by se měli kdovíjak rádi. Ti dva.

20.

- *Matvalis* -

Ještě neměli dvorec ani na dohled a už se Matvalisovi něco nezdálo. Vítr přivánul sem tam pach spáleniny. Jako by hořelo víc ohňů než obvykle. Nejraději by se rozjel tryskem, klidně by nechal na cestě své dva průvodce, značně už vyčerpané rychlou chůzí. Ale hlavně. Děsil se toho, že jeho náhlá předtucha se naplní.

A když vyjel z lesních houštin mezi samé louky a pole, poznal krutou pravdu. Tam, kde odjakživa stály pestrobarevné hradby, přechávané vysokými střechami, se zvedal dým, rozháněný větrem. Pach spáleného masa, nejspíš lidského, nasycoval vzduch. Místy ještě hořely ohníčky, spíše dohořívaly požáry. Na ohořelé trávě ležela nehybná lidská těla jako pohozená odněkud z výšky.

To snad ne! zhrozil se Matvalis. A popohnal koně. Tryskem vjel do dvorce skrz vyvrácenou a opálenou bránu z hrubých klád. Všude lidská těla. Muži, ženy, starci i děti. Důsledně pobiti, dokonce i několika hlubokými ranami najednou, jak si stačil všimnout. Hnalo ho to k rodnému domu. Býval nejpestřejší. Před zbořeným a spáleným obydlím leželo několik těl. Přes sebe, zřejmě jak jeden po druhém padali pod ranami. Ihned poznal tělo svého otce, i když bez hlavy. Tu někdo odřezal a určitě odnesl jako trofej. O kus dál matka. Zhanobené tělo s několika hlubokými řezy u krku a na hrudi hovořilo za vše. Útočníci řáli opakovaně a nehleděli, zda do živého, či mrtvého. Stejně dopadli jeho dva bratři i sestra. Pobili je naprosto stejným způsobem, plným nenávisti. V některých tělech ještě trčely šípy, podle barevných vzorků na nich se snadno dalo uhádnout, kdo se tolik přičinil. Značky Alkonisových dhurgisů zná v celé krajině každý.

Snadno pochopil, co se stalo. Poté, co s otcem a jeho lidmi přepadli kupecký průvod a zabili jednoho Alkonisova dhurgise, vyhlásili ostatní dhurgisové, jeho druhové, krevní mstu, aniž vyčkali na návrat svého vůdce z války. Vzali pomstu do vlastních rukou. Dvorec vypálili, hlavně celou jeho

rodinu pobili. Zvířata odvedli jako kořist a kdo ví, co ještě všechno s sebou odvezli. Určitě jim šlo o věci, ukořistěné po přepadení kupců. A ten poklad, ukrytý mezi křovinami dál od dvorce, měl otci usnadnit vyjednávání s Lemote Alkonisem po jeho návratu z války. Takže pokud se ho mstitelé zmocnili, to by vůbec nebylo ani trochu spravedlivé. Ovšem o tajném úkrytu věděli pouze otec a on. Nikdo jiný! Ukryli ho sami dva a hodně si dali záležet, aby je nikdo nesledoval. Jestli útočníci z otce toto tajemství nevymámili, poklad by měl ještě pořád ležet ukrytý na svém místě. A on nevěří, že by se otec nechal donutit. Určitě jim nic neprozradil.

Bezděky si sáhl na hrud'. Má tam amulet. Soví oko. Že by ho zrovna tahle moc zachránila? Amulet dostal nedávno od starého muže. Pustil na svobodu spolu s ostatními, které kupci vedli spoutané v průvodu.

Zrovna sice měl úplně jiné úvahy, než aby se staral o úkryt cenných věcí, nicméně vyhoupl se na koně a rozjel se k tomu místu. Ovšem pořádnou oklikou. A stále se ohlížel, zda ho někdo nesleduje. A také v těch křovinách projel několik okruhů a smyček, než se ocitl na místě. Stačilo mu jen poodvalit těžký balvan a odhrnout kus mechu a poznal, že poklad je netknutý.

Dhurgisové ho tedy nedostali. Teď už ho ale opravdu nedostanou.

21.

- *Matvalis* -

Několik lidí, zachráněných útekem, přivedlo do spáleného dvorce hodně příbuzných z klanů, žijících v sousedních dvorcích, osadách a na samotách. Všichni navzájem se dobře znali, ale při pohledu na tu hrůzu zapomínali obvyklé zdvořilé pozdravy. A když, tak se zdravili jen letmo pouhým mávnutím, které ani jako pozdrav nevypadalo. Akorát si všichni pozorně prohlíželi šedovlasého Rafise a tenkého Bhela, neboť je viděli poprvé.

Když přijížděl Matvalis, lidé mu ustupovali z cesty. Zarazil koně a seskočil u ležícího otcova bezhlavého těla. Tehdy k němu přistoupil příbuzný ze sousedního dvorce.

„Matvalisi, stala se hrozná věc. Dobře víš, že bys měl rychle utéct co nejdál.“

„Mě také budou chtít dostat,“ ohlédl se po něm Matvalis. „Vím, co je třeba.“

Lidé kolem něho přikyvovali. Jistě, měl by odejít a ukrýt se. Co nejdál.

Kdo zabije, musí zabít celou rodinu. Hlavně aby naživu nezůstal vůbec nikdo, kdo by se pak mstil. Pro vrahy je nejhorší nechat žít syna. Hlavně takového, který je schopný pomsty. A to on určitě je. Schopný pomsty.

„Chlapče,“ přistoupil další ze starších příbuzných, „o tryznu se postaráme my.“

Matvalis se po nich ohlédl: „Jsem vám vděčný.“

Až těsně k němu přistoupil další ze starších příbuzných a spíše zašeptal, aby to pokud možno nikdo jiný neslyšel: „A kde je ukrytý poklad? Povídá se, že jste ho ukryli vy dva s otcem.“

Ustoupil dozadu a zašeptal stejně tiše: „Zůstal v zemi, tam počká. až se vrátím.“

„No ale co kdyby se ti něco stalo,“ zapochyboval příbuzný.

Matvalis namísto odpovědi mávnul rozevřenou dlaní všem na pozdrav, vyšvihl se na koně a pobídl ho ke cvalu.

Rafis s Bhelem společně s ostatními jen sledovali, jak kůň vyhazuje kopyta. A že na ně Matvalis zrovna zapomněl, mu neměli za zlé. Ani nemohli mít.

22.

- Krogala -

Probudila se zděšená. Takový sen! Hrůza. Děs a hrůza. Co to bylo? Co to viděla? Vypadalo to jako skutečné. Skutečnější než co běžně vidí, když nespí. Odporné mátohy, klátící se do stran jako bez nohou. Pařáty, křivé, chlupaté a samá kost, celé od krve a vyhnílé. Natahovaly se po ní a snažily se ji strhnout dolů k sobě. Už by hrozně ráda odjela daleko, co nejdál. Nejraději do stepi, domů. Zatím však musí čekat. Zůstat ale nechce. Místo, kde leží tábor i celé okolí, je jakési prokleté. Všude se procházejí mátohy, povstale beztak z pobitých nepřátel. Normálně je nevidí, avšak dobře ví, že tam jsou. Žijí ve vlastním světě, někomu se ukazují a někomu vůbec. A ona má smůlu, že je někdy vidí. Hlavně ve snech. Ale i za zvláštních situací, když se objeví mlha a ozývá se dusot kopyt. Na chvíli procitla a pochopila, že šlo jen o sen. Znovu se propadla do spánku. A bylo to ještě horší. Zjevila se jí zrzavá holka, tentokrát ne v ohnivém plameni, ale úplně jako živá. Avšak ona živá opravdu byla. A ještě k tomu jak! Až moc ji cítila, když jí klekla na hrud' a pěstmi jí bušila do brady i do čela z obou stran. Dalo jí hodně námahy tu couru ze sebe shodit. A když na ni vytasila železný nůž, zrzka se rozplynula a ještě stačila povědět něco jako: „Ještě se potkáme, pokud na něho budeš pořád myslet.“ Zaznělo to hodně zřetelně, tak to asi ta potvora opravdu řekla. Musela na to myslet po celé ráno, dokonce i v poledne. Ty rány pořád cítila, ale modřiny a boule žádné neměla. Takže on určitě žije! zaradovala se. Proč by jí ta zrzka jinak vyhrožovala?

Z tábora už odešlo a odjelo mnoho lidí, hodně jich ještě zůstává. Na půlnoc a na východ odtáhli spojenci z dalekých krajin. Na západ odjeli mladí bojovníci se svým vůdcem Lemote Alkonisem, který je sice hezký, avšak ona poznala, jaký skutečně je. A víc ho poznat nechce. Vůbec netouží dozvědět se o něm cokoliv. Ten hejsek dokonce přijel na koni před stan jejího otce a skendsky jí řekl, že se ještě spolu setkají. Samozřejmě ji tím nepotěšil. A navíc jí vadilo, když otec pak prohlásil:

„Dcero moje, za ním brzy vyrazíme. V jeho krajině přečkáme zimu.“

„Já také, otče?“ chtěla se dozvědět, co ji čeká.

„Právě tebe si vyžádal ten mladý vůdce.“

„Mě?“ ohradila se. „A co po mně chce?“

Zeptala se, ačkoliv tušila.

Vstal a odešel ze stanu.

„Co po mně může chtít?“ zavolala za ním. „Jsem přece zasvěcená!“

Ani neuznal za vhodné jí odpovědět.

23.

- *Matvalis* -

Matvalisovi ani nic jiného nezbyvalo, než aby se stal mstitelem. Všechny nejbližší příbuzné mu povraždili a zůstal úplně sám. Moc dobře věděl, že ho dhurgisové hledají. Proto nepřišel ani na velkou tryznu, ani se k ní nepřiblížil. Jenom z ohromné dálky pozoroval černý dým, stoupající vzhůru a mizející v neznámu. Zamrzelo ho, že si nevzal aspoň hrst popela z otcova ohniště. Avšak vrátit se neodvážil.

Tady nebyli pobiti jen lidé, ale i duchové klanu. Bůžci. Už jen tím, že vyhasl otcův oheň, se stalo něco hrozného. Dhurgisové si beztak odnesli i věci, které náležejí těmto mocnostem. Aby klan úplně zanikl. Možná se baví tím, že duchy a bůžky prostě popravují a vyhánějí, když tyto věci rozbíjejí a pálí. Anebo je jinak ponižují. A on? Raději tak nebude uvažovat. V žádném případě se nepřidá k lidem bez cti, které kdekdo snadno donutí pracovat. Tak hluboko neklesne.

Uvědomoval si, že dhurgisové ho hledají v okolí jeho rodného dvorce. Zato asi ho nehledají tam, kde sami pobývají nejčastěji. Tedy v okolí či blízkosti dvorce Velkého Megha, Lemote Alkonise. Proto zamířil právě tam. Pěšky, bez koně, kterého předtím odstrojil a nechal volně pobíhat.

Trpělivě čekal. V místě, kde se cesta doslova vřízla mezi dva svahy. Jeho chvíle nastala, aniž čekal příliš dlouho. Zahlédl trojici dhurgisů. Jeli na koních za sebou. První se pořád ohlížel a přímo sršel veselím. Ti dva za ním se hlasitě řehtali, což se rozléhalo a slyšel to i Matvalis.

Počkal, až jezdci přijeli na patřičnou vzdálenost. Hlavně mezi svahy, které jim nedovolí uhnout a jakkoliv se krýt.

Veselost je brzy přejde, pomyslel si. Sňal z plece luk a založil šíp. Ještě natáhl tětivu a vyzkoušel i šíp, jak klouže po dřevě. V pořádku, pomyslel si. Usoudil, že nastal pravý čas.

Stoupnul si doprostřed cesty, natáhl luk a zamířil. Vzal v úvahu terč i vzdálenost. Pustil. Šíp vyletěl a tětiva zazpívala. Možná zazněla trochu jinak,

než kdykoliv předtím. Šíp opsal malý oblouček a zaryl se do hrudi prvního jezdce, jehož smích se proměnil v ječení a chrčení, než se skácel z koně na udusanou hlínu s vyčnívajícími kameny. Zasažený se ještě na zemi svíjel.

Matvalis založil do luku další šíp a natáhl. Oba zbývající dhurgisové se vyděsili. Nemohli však dělat nic jiného, než se prudce rozjet proti němu. Povážlivě se blížili. Matvalis vystřelil. Přední z jezdců se chytil za hrud', kde se mu vryl šíp, a vyvrátil se z koně nazad. Na zemi ještě otočil kotrmelec. Poslední jezdec se přitiskl k šíji hnědáka a připadal jako přirostlý. Matvalis tentokrát zamířil na koně. Zvíře padlo hlavou dolů a obrátilo se na hlíně. S ním spadl i dhurgis, který se na zemi několikrát převrátil, než ho zasáhl šíp do zad.

Střelec na nic nečekal a zmizel. Dosud ho hledali jenom ze zvyku, co kdyby náhodou. Teď už po něm půjdou. Hodně důsledně.

24.

- Gudmegis -

Gudmegis se opíral o svoji pověstnou palici a sledoval starého kováře, jak si počíná při vysekávání a broušení klády. Co z ní nakonec vzejde? Že by Selis Godchalis potřeboval nový sloup? Do jeskyně? Anebo jinam?

V tu chvíli se před ním objevil kmet Mendhis Deruchis. Celý udýchaný. Chůze do svahu mu dala zabrat. Objali se. Rádi, že se opět setkali. Po tom všem.

„Gudmegisi, můj hrdino!“ rozesmál se Mendhis Deruchis.

„No, já nevím, jestli mě můžeš nazvat hrdinou,“ zvažněl Gudmegis.

„Proč ne? Víme o tobě, jak jsi bojoval. Tady to ví každý.“

Gudmegis se raději zahleděl stranou. A trochu obsáhleji vylíčil, jak to bylo s vybojováním první zbraně. S bojem i s odchodem z Molbery. Vyprávěl i o Dukaně a jejím dvojčeti Burkisovi. Také o velkém vůdci z Molbery a o jeho zálibě v mase mladých děvčat.

„Odešel jsem z Molbery, když bylo nejhůř,“ zakončil svoji řeč. „Proto žádný hrdina nejsem.“

„Všechno je jinak, chlapče,“ vážně na něho hleděl kmet. „Síla v tobě pořád zůstává, i když ji necítíš. Stejně jako byla v tvém otci, který byl velkým bojovníkem.“

To ale Gudmegise zaskočilo: „Můj otec? Je sice vážený, ale nikdy nebojoval. Ale já už nejsem Tekas a mým otcem je přece Rozbřesk.“

„Pravda, Gudmegisi, pravda. Už nejsi Tekas a tvým otcem není Atreis Erchis. Ba ani nikdy nebyl tvým pokrevním otcem.“

Gudmegis se toho až zalekl: „A kdo jím byl?“

Mendhis Deruchis si dal na čas, než tiše zašeptal: „Starý Lemote Alkonis.“

„Co? Lemote Alkonis? Mým otcem?“

Kdyby se pod ním zčistajasna otevřela země a pohltila ho, nebyl by až tak zaskočený.

I když, po pravdě. Celé ty roky se mu něco nezdálo. Matka, otec, bratři.
Když srovnával s rodinami, které znal.

25.

- Rafis -

Rafis s Bhelem se plížili podél cesty, opatrnosti nikdy nezbyvá. Tím spíše, že po cestách projížděly skupiny jezdců, dhurgisů i jiných. Nebylo těžké uhádnout, koho hledají.

Bylo zvláštní, že Rafis některá místa poznával a některá vůbec. Třeba stromy rostly úplně jinak. Kopce měly jiné tvary, než kdysi. Alespoň se mu to jevilo. Hlavně se nemohl dočkat, až uvidí malou osadu, v níž vyrůstal, než se stala ta hrozná věc.

Postupovali dál a dál a neustále se ukrývali a pozorovali kolem sebe každý sebemenší pohyb a naslouchali pečlivě jako divoká zvířata. Ale zřejmě se dopustili chyby. Protože je obstoupila rojnice mužů se sekerami a holemi.

„Kdo jste a kam jdete!“ vybafl na ně hromotluk, nejspíš vůdce těch mužů. Paže měl celé potetované.

Rafis zaváhal. Co říct? Že utekli z Molbery? Něco jiného? Vymýšlet si?

„Tak bude to?“ obořil se na ně pro změnu zase nejmenší z mužů.

„Utíkáme z východu,“ zaváhal Rafis. „Bhel je od Molbery a já se vracím do rodného kraje po dlouhých letech.“

„Domů?“ opáčil hromotluk. „Kam domů?“

Narodil jsem se v osadě Deidoris. Je to nedaleko,“ snažil se Rafis.

„Lžeš!“ osopil se na něho jeden z mužů, který dosud mlčel. „Pověsíme ho, je starý. A za mladého něco dostaneme.“

„On nelže,“ vmísil se chlapík s chytrýma očima. „Osada toho názvu stála nedaleko nás, ale už dávno. Sami ji vypálili a postavili novou o kus dál. Jmenuje se jinak.“

Hromotluk mávl rukou: „Tak ať žije, ale mladého vyměníme.“

Rafis zoufale hledí na Bhela, který podle všeho příliš nerozumí slovům, avšak posuňkům určitě ano.

Co teď? Hlavní je přežít.

Chlapík s chytrýma očima, který mu zřejmě zachránil život, měl ještě nějaké otázky: „A lidi jsi tam znal?“

„Vzpomínám si,“ zamyslel se Rafis. A vyslovil čtyři jména, která se mu připomněla nejrychleji.

„A nějaké další?“

Ani to nebyl pro Rafise problém.

„No,“ ošíval se tázající. „Žádný z nich už není mezi živými. Ale já je všechny znal.“

„Já také,“ podotkl Rafis. „Třeba...“ Připomněl muže, který dělal nejlepší medovinu, jakou kdo znal. A jiný zase pásal vepře všem, i sousedním osadám a samotám. Také tam žili čtyři bratři a všichni pásali vepře a toho nejstaršího všichni ostatní poslouchali.

„To všechno je pravda,“ potvrdil příjemný chlapík. „Ale pověz mi, jestli jsi znal jméno Vostis.“

Rafis se zatvářil nešťastně. Jméno mu nic neříkalo. A vymýšlet si nechtěl. V sázce bylo příliš mnoho.

„Mrzí mě, ale asi jsem to jméno zapomněl. Byl jsem dlouho v cizích krajích.“

Avšak chlapík se rozřehal a přátelsky plácnul Rafise do ramene: „Nemůžeš vzpomenout na toho, kdo tam nikdy nebyl!“

Rozřehali se i ostatní muži. A Rafisovi se zdálo, že vše vypadá příznivě. Snad i pro Bhela. Jenomže u takových člověk nikdy neví.

26.

- vyprávěč -

Velký Megh, Lemote Alkonis, ještě v den návratu z války rozeslal dhurgisy za některými velmoži s výzvou, aby se neprodleně dostavili na sněm. Na druhý den, ještě před západem slunce. Konal se ve dvorci na rozlehlém dvoře před mužským domem a domem Velkého Megha. Lemote Alkonis předsedal na velkém vyřezávaném křesle a velmoži posedávali na prostých stoličkách. Sněm začal obětováním tří ovcí, jejichž maso se peklo na rožních nad třemi ohništi. Dhurgisové roznášeli pití ze zásobnic, v nichž nabírali nejen kvas, nýbrž i víno. Odřezané kousky pečeného masa dhurgisové roznášeli velmožům podle toho, jak jim pokaždé ukázal Velký Megh. Jednotliví velmoži si podle kousků masa a pořadí, ve kterém je obdrželi, mohli ujasnit, jak si na tom stojí s přízní nejmocnějšího velmože v krajině.

Vlastně se Lemote Alkonis nikoho z proslulých neptal vůbec na nic. A už vůbec se s nikým neradil. V první řadě se pochlubil dobytím Molbery. Jako kdyby vítězství zařídil hlavně on se svými věrnými. Vylíčil, jak skvělou kořist si přivezl s sebou. A také zdůraznil, jaká úžasná kořist čeká na ty, kteří se zúčastní nadcházející výpravy společně s novými spojenci.

„To vám povídám, slovní muži země! Nejvýznamnější z významných! Brzy k nám dorazí naši spojenci. Velcí a slavní bojovníci! Po jejich boku vyrazíme za slávou a kořistí! Kdo se přidá, na jeho zásluhy nezapomenu. Kdo se postaví proti, ten ať si nevyčítá!“

V takovém duchu proběhl sněm. A Lemote Alkonis neopomněl ani zradu Atreise Angemise: „Se svými lidmi přepadl průvod, který byl pod mojí ochranou! Přitom zavraždili jednoho z mých věrných druhů! Dalšího zranil! Ať se tedy nikdo nediví, že dhurgisové ztrestali celý klan. Krevní msta je svatou povinností. A pokud jde o moje dhurgisy, u nich je tato povinnost dvojnásob naléhavá! Ale v jednom vás všechny varuji. Hlavně ty, kteří by poskytli úkryt synovi spravedlivě ztrestaného Atreise Angemise. Tomu lotrovi Matvalisovi. Zrovna včera zavraždil moje tři muže. Tři mé oblíbené

dhurgisy. Z dálky je postřílel šípy! Ať si nikdo nemyslí, že ten zlosyn zůstane naživu. Jestli ho dopadnu živého, bude litovat, že se vůbec narodil.“

Ani potom Velký Megh nedovolil nikomu se vyjádřit. Ovšem kromě výkřiků souhlasu jedněch a rozpačitého zamručení druhých. Nikdo z pozvaných neměl příliš chuti k veřejné řeči. Ti, kteří by se rádi zeptali, proč Velký Megh považuje za spojence Skendy, se před ním raději nevyjádřili. A ti, kteří by ho rádi podpořili, raději mlčeli před ostatními.

Velký Megh, Lemote Alkonis, se usmíval stále víc a jeho sebevědomí viditelně rostlo všem před očima. Obzvlášť když si nikdo z přítomných nedovolil ani hlesnout.

27.

- Krogala -

Před stanem jejího otce zastavilo několik lidí. Zvědavě vyhlédla ven a ztuhla překvapením. Stála před ní Dheilana. Toho by se ani nenadála. Že zrovna ona.

„Prosím, pustíš mě dovnitř?“ kráska zřejmě předstírala zdvořilost, kterou předtím nikdy neoplývala. Avšak v blízkosti Pána zástupů a stád se jí jistě přiučila. Alespoň k těm proslulejším.

„Bud' vítána!“ pronesla Krogala a nijak zvlášť jí to nešlo přes rty.

Dheilana vešla sama, tři muži na ni čekali před stanem. Stala se z ní ctěná osoba. No, hodně se přičinila.

„Krogalo, má milá přítelkyně,“ krásná tvář se zrovna ani nešklebila, ani oči neměla zlé jako jindy. „Přeji velký zdar a hodně zdraví hlavně tvému otci a tvé matce. Také oběma bratrům. A necht' vaše stany oplývají štěstím.“

To jí asi trvalo, než si to nacvičila, pomyslela si Krogala a rovněž svoji zdvořilost patřičně přehnala: „Totéž tobě, milá Dheilano, zasvěcená naší milé bohyni. Také tvým blízkým zdar a hodně zdraví.“

„To bychom měly,“ odtušila Dheilana a stroze odmítla Krogalino velmi zdvořilé gesto, aby si spolu sedly na polštáře. „Já se na tebe jenom přišla podívat, jak ti to tady svědčí.“

Sjela očima nevídaného hosta shora dolů. Velmi vkusně vyšíváné šaty by se jí také líbily, avšak ona se s Pánem zástupů a stád nesblížila. Ani nesblíží.

„Tak vidíš, zatím jsem naživu a patřím bohyni.“

„Já také patřím bohyni,“ krásná tvář se uculila, spíše však ušklíbla. „Zrovna odvezli moje dary pro svatou Alchavtlu. S nimi i pozdravy Velkého vůdce, Chonši Konugu Sikely. Pořád jsem a budu Alchavtlinou družkou. Můžeš si být jistá.“

„Jistá? Já?“ opáčila Krogala. „Ale mě se na to nikdo ani nezeptá.“

„Správně,“ uchichtla se Dheilana. „Tebe se nebudou ptát ani na jiné věci.“

„Nerozumím,“ pohlédla na tu podlou štěnici poněkud zostra.

„Brzy porozumíš, Krogalo,“ rozzářila se krasotinka. „Ty už nebudeš pyšnou dcerou mocného pána klanu. Budeš se vdávat.“

„Nic nevím!“ vztekle odsekla Krogala.

„Dozvíš se, moje milá,“ Dheilana vůbec neskrývala svoji ohromnou radost. „Nestaneš se ženou žádného vynikajícího Skenda. Tvým pánem se stane Lemote Alkonis!“

Krogala najednou ani nebyla schopna slova. Moc dobře chápala, že ta mrcha nemluví jen tak, ale že se přičinila.

„Krogalo, připrav se. Slíbil, že tě zkrotí. Porodíš, kolikrát se mu zachce.“

To už ale Dheilana spíš syčela. I to, jak se jí při tom křivila tvář nenávisť i uspokojením zároveň, hovořilo za vše. Ale i kdyby se křivila kdovíjak, vůbec by se nepodobala bohyni z obrázku. Ani omylem. Spíš nějaké vzteklé feně.

Co teď? A co potom? uvažovala Krogala a všechno se v ní bouřilo. Avšak držela se, aby tu mrchu nenapadla. Zřejmě jí jde právě o to. Ale ona se vyprovokovat nenechá. Ti tři venku by přiběhli velmi ochotně. A kdo ví, co by následovalo.

Ovládla se.

„Dheilano, to je všechno, co jsi mi chtěla povědět?“ snažila se hovořit klidně. „Ale to já už dávno vytušila.“

„Otec ti to prozradil?“ zuřivě škubla rukou Dheilana.

„Od otce nic nevím, ale bohyně mi vnukla myšlenku a vidím, že jsem se nespletla, když jsem jí uvěřila.“

„Jestli tě bohyně má ráda teď,“ hledala krásná tvář slova, „pak brzy přestane. Uvidíš!“

„Uvidíme,“ usmála se Krogala a dalo jí to hodně námahy.

Dheilana si ji ostře prohlédla shora dolů a opovržlivě mykla ramenem, než rázně vyběhla ze stanu.

A Krogala? Raději by se propadla, nebo proměnila v ptáka. Anebo ještě raději v kobylku, poskakující po stepi. Sáhla si dlaní na ruku, kde nosí uvázaný obrázek s vlídnou tváří nahoře.

28.

- Rafis -

Rafisova rodná osada opravdu nestála. Spálili ji už hodně dávno. V zemi se ještě daly poznat obrysy staveb, důkladně zarostlých trávou a křovinami. I tak si dokázal představit, kde stálo obydlí jeho otce, kde strýcovo. Ani ohrady pro zvířata se nedaly zapřít. Ani zbytky pecí. A okolní mírně zvlněná návrší? Stále si je pamatoval. Až mu to vše vhánělo slzy do očí. Bhel ho tak naměkko ještě neviděl. Ale vůbec se nedivil. Dá se pochopit, když člověk po dlouhých letech přijde domů.

Osadu bylo třeba hledat jinde, ne příliš daleko. Už z dálky zahlédli střechy, z některých stoupal čmoud. Rafis zrychloval krok, avšak chvílemi musel zpomalit.

Na samém okraji osady spatřili dva výrostky, kteří zrovna vyšli z chaty, ale svižně se vrátili a vyběhli s pořádnými holemi. Něco vykřikovali a z dalších obydlí vyběhly ženy, za nimi i starší muži. Od zvířecích ohrad přicházelo několik mužů, i odjinud z osady. Z dálky se pomalu blížila malá kolona vozů a jezdců. Vyšňořené vozy i koně hýřily pestrými barvami. Svatební průvod! poznali i Rafis s Bhelem. Avšak pochopitelně si více všímali lidí z osady, kteří se k nim přibližovali rázně. A ne zrovna přátelsky.

„Narodil jsem se v osadě Deidoris. Jmenuji se Rafis. Můj otec byl jedním z vás. Jeho jméno znělo Kirtel a matka se jmenovala Virka,“ snažil se Rafis. „Jedna zlá osoba mě ještě jako malého vyměnila s kupci za nějaké věci.“

Lidé si překvapeně opakovali ta jména. Jeho otce a matku znali. Avšak znali i jeho jméno.

„To jsi opravdu ty?“ obořil se na něho jeden ze starších mužů.

„Ano, jsem to já!“ přikývl Rafis. Určitě nečekal, co tito lidé udělají. Obklopili ho a zlověstně zvedali hole a klacky, někteří i nože. Nad hlavami se objevily i sekery.

„Lumpe jeden!“ zavřískla stará žena. „Se opovažuješ vrátit? Po tom všem, co jsi natropil?“

„Já?“ děsil se Rafis, když viděl, jak se zlověstně přibližují. „Ale já opravdu nic nezpůsobil! Já jsem ta oběť! Vůbec vám nerozumím!“

Před něho předskočil stařík a rozlíceně šermoval holí: „Utekl jsi jako malý někam do hor! A až jsi byl velký, pak ses vrátil s tlupou lupičů a vrahů!“

„To jsem nebyl já!“ zoufale se hájil Rafis, zatímco Bhel vedle něho se hrbil a jistě by se rád zmenšil.

Náhle se od cesty ozval zvučný mužský hlas: „Lidé, zanechte nenávisti!“

To k nim přijížděli tři jezdcí na vyšňořených koních. Nejstarší z jezdců se hned na první pohled jevil jako velmi významný. Na hlavě široký filcový klobouk. Jeho plášť zářil žlutě, pancíř se leskl jako zlatý. Nepochybně hodně proslulý Atreis!

29.

- Rafis -

Na poslední chvíli, oddechl si Rafis. Právě včas.

Rafis tomu pořád nechce rozumět. Tolik dlouhých zim přemýšlel, jak se dostane zpět do své rodné krajiny. A teď, když se mu to podařilo. Co se to s těmi lidmi stalo? On a lotr? Lupič a vrah? Vždyť by na žádné lotroviny ani neměl kdy. Jako malého chlapce ho zlá teta vyměnila s kupci za jakési věci. Anebo snad jenom za jedno jediné malé zrcátko z mědi, do kterého se tak zálibně dívala, když dovolila kupcům, aby ho jen tak prostě sebrali a odnesli a ještě mu zakrývali dlaní ústa, aby nekřičel nahlas. A jeho příbuzní? Jeho skuteční příbuzní? Ho zrovna považovali za lumpa. Dost podobné tomu, s čím se setkal Gudmegis, když se zmiňoval o dvojčatech. Únosci lidí pomlouvají své oběti. Aby si sami uchovali dobrou pověst. Takže zlá teta zůstala zřejmě jako hodná a svědomitá. A on, kterému provedla něco tak příšerného, zůstal v paměti příbuzných jako nejhorší lump. Vždyť ona to zlo nezpůsobila jenom jemu, nýbrž celé rodině, celému klanu. Všem těm, kteří se po něm zrovna sáпали. A kvůli nim se tolik namáhal, aby se vrátil? Se klidně mohl nechat uškrtit u mohyly svého dobrodince Okrise a měl to i s poctami za věrnost. A tady? V nevděčné krajině? Utloukli by ho jako nejhoršího zločince. Ještě, že tudy zrovna projížděl svatební průvod. S nevěstou pro Velkého Megha. V takových případech se všichni musí podřídit. Nikdo nesmí bojovat. Ani nikoho nesmí zabít, pokud si to budoucí nevěsta nepřaje. A ona si to nepřála. Proto její otec, Atreis Grozdis, přijel mezi srocené uplatnit svaté právo. Ti rozlíčení lidé museli uposlechnout. A oběma osvobozeným nezbývalo, než vděčně následovat průvod a stát se jeho součástí. Oba to udělali rádi. Velmi ochotně se přidali. Pozdravili budoucí nevěstu, které přes objemný závoj se sítkou na tváři ani neviděli do tváře. Zato viděli, že na mladou ženu, spíše ještě dívku, je docela široká v ramenou a objemná v pase. Také se dozvěděli, že se jmenuje Angua. Nic víc je zajímat nemuselo. Ani to, že se nejevila jako žádná krasavice. A také se

dozvěděli, že dřív, než průvod zamíří ke dvorci budoucího ženicha, Lemote Alkonise, zastaví se ještě v jednom dvorci, kde se k nim přidá Anguina sestřenice. Aby nevěsta po svatbě měla alespoň nějaký čas u sebe děvče, které důvěrně zná.

Záchranu Rafis přijal s velkým povděkem. Avšak to, že bude muset s průvodem do dvorce Lemote Alkonise, a to ještě na kdovíjak dlouho, mu radosti nepřidalo. U Molbery se bojovníkům Lemote Alkonise zdárně vyhýbal. Avšak nemůže vyloučit, že by ho mohli poznat. Tábor až tak rozlehlý nebyl. Tedy aspoň změnil svůj vzhled. Stačila mu k tomu obyčejná půlkruhová břitva. Začal u vlasů. Co bylo delší, zkrátil tím víc. Co kratší, zkrátil sotva znatelně. A vousy? Seřízl poněkud víc, než obvykle.

30.

- *Matvalis* -

Matvalis se dokonce odvážil navštívit osadu vojků, kde předtím nějaký čas pobýval. A nejen on. Také tam pár dnů pobyl Gudmegis sun Bergh. Tehdy ještě se jmenoval Tekas. Mnohem dřív a někde jinde mezi vojky trávil svůj čas také slavný stopař Pustakmis, kamenná pěst. Obr, který žije kdesi v horách a živí se lovem. Pokud Pustakmis pronásleduje člověka nebo zvíře, výsledek je předem jistý. Těch legend, co se o něm vypráví!

Matvalis napřed obcházel dokola a slídl, zda mu něco nehrozí. Před srubovými chatami zahlédl několik mladých hochů a dvě děvčata. Všichni se chovali jako vojkové, které předtím znal. Hráli si, možná si jen předstírali, že jsou úplně nezávislí. Na svých klanech, na rodinách i na sobě navzájem. Mladíci spolu zápasili, ti kolem nich se sázeli, kdo vyhraje. Děvčata hrála na píšťaly a tloukla do bubínků, občas některá i zazpívala. Ale všechny bez výjimky si rády zatančily, takový krok sun krok a hop hop a zase krok sun krok a hop hop.

Ohlížel se, zda někdo hlídá osadu. Nikoho nepozoroval, ani když celý obvod obešel dvakrát. Tak vida, ani v tom se příliš nezměnilo.

Trpělivě vyčkal, až se k jeho úkrytu přiblížil jeden z mladých lupičů. Pak vystoupil z křoví a zvedl otevřené dlaně: „Nelekej se, nedávno jsem tady byl jako ty. My jsme měli za vůdce Rivakise.“

Mladík zprvu zíral vyděšeně, avšak nepozoroval žádné nepřátelství. Uklidnil se a vedl Matvalise za sebou jako hosta. K chatám, z nichž kdosi jen tak, po očku, vyhlédl a vzápětí z chat vycházeli mladíci i děvčata. Ten, který se jevil jako nejsmělejší, předstoupil před hosta: „Já jsem Varmekis, syn významného muže.“

„A já jsem Matvalis!“

Jméno vzbudilo úžas. Což Matvalis dobře slyšel i pozoroval. Zvláště sebou škubnul mladík, který ho přivedl.

Takže jeho jméno znají.

Moc dobře ho znají!

„Ty jsi tady byl s tím Tekasem?“ špitla jedna z dívek. „S tím, co mu říkají Gudmegis?“

„Byl,“ přikývl Matvalis. „Jednou jsem mu zachránil život.“

„Škoda, že padl u Molbery,“ pronesl Varmekis poněkud vzletně.

„Gudmegis nepadl,“ zasmál se Matvalis.“

Opět úžas mezi všemi přítomnými.

„A ty víš, kde zrovna je?“ skoro zašeptal Varmekis.

Na otázku se Matvalis jenom pousmál.

Na nových vojících poznal, že mu od nich žádná zrada nehrozí. Pochopil, že jim klidně může sdělit svůj plán.

31.

- Gudmegis -

Gudmegise stačilo zaujmout i to málo, co mu prozradil kovář Medlegis. Že zchátralá chata, kterou spolu obývají, patřila kdysi podivnému muži. Ten občas vykřikoval nesouvislé blázniviny. Že zrovna kolem něho proletěl měsíc jako ohnivá koule a zapálil kus lesa, zatímco vůbec nic nehořelo, žádný les, ani tam, ani v okolí. Ten muž, jehož jméno Medlegis nechtěl prozradit, se najednou sebral a vstoupil do svaté jeskyně a šel dál a dál, hlouběji a hlouběji jen tak, potmě, šmátral kolem sebe, když padal, ale vždycky se zvedl a šel dál a nikdo neví, kam se dostal. Od té doby ho neviděl. Starý kovář také vzpomínal na dva dobrovolníky, kteří se přišli nabídnout, že chtějí být strážci jam a pecí. Jeden z nich skočil do těžní jámy a ztratil se, což všechny udivilo, neboť jáma nebyla až tak moc hluboká a člověka mohli snadno vytáhnout. Ten druhý se zmenšil a vlezl do pece, když se tavila ruda na železo. Od té doby se kovářům začalo dařit víc, než kdykoliv předtím, když do těžby přihazovali jen hrsti mravenců, slepičí vejce, housenky a ještěrky.

V jeskyních v okolí se prý čas od času ozývají podivné zvuky. Jako by v podzemí troubili, anebo něčím hřmotili. I ve svaté jeskyni se někdy něco ozývá. Není to slyšet zvenčí, nýbrž jen uvnitř. Nikdo neví, co to jsou za zvuky. Nejspíš připomínají volání někoho z hlubokého podzemí. Znějí tam ojedinělé výkřiky, ale i hromadná hulákání. Je to velmi nesouvislé, nikdo tomu dosud neporozuměl. Alespoň tak se o tom mluví mezi obyčejnými lidmi. Avšak znát pravdu je výsadou svatých.

Kovář Medlegis vždy něco pověděl a pak někam poodešel, většinou vyhlazoval ležící kládu. Z ní se částečně už vytvaroval sloup, z jedné strany nedokončený, jako by v té části chtěl Medlegis něco vyřezat. Gudmegis neměl tušení, co by to mělo být.

Zrovna před malou chvílí Medlegis pověděl další krátkou zkazku a odešel. Gudmegis znuděně posedával před chatou a zrovna ho napadlo, že by se

kováře mohl na něco zeptat. Tam, kde se narodil jako Tekas, je hodně míst, která stojí za to, aby o nich člověk uvažoval. Různé stromy, kopečky, kameny trčící ze země, anebo rozcestí. Všude se něco přihodilo. Hlavně kdysi, za dávných předků. Jedna příhoda se týkala potulného kováře, který se nechal zlákat vodními vílami. Stáhly ho do potoka, který sice nebyl nijak hluboký, ale ony ho držely při dně, dokud se neutopil. Netrvalo dlouho a do potoka spadla nebeská sekerka, až se voda rozstříkla a trvalo celé tři zimy, než se potokem zase pustila voda. Moc rád by slyšel Medlegise, jestli tuto starou zkazku zná.

Avšak nikde nablízku ho neviděl. Ani u ležící klády, na které kovář předtím kdykoliv tak soustředěně pracoval. Rozhlédl se i nahoru, do svahu, i dolů. Rozhrnul křoví na několika místech. Náhle mezi listím zpozoroval slabý stín, který připomínal člověka. Pustil se ze svahu a rozhrnul křoví zrovna v tom místě.

Opravdu kováře Medlegise zastihl. Držel v jedné ruce dřevěnou misku s vodou a druhou rukou do ní sypal jakýsi prach, drcené kamínky, nebo něco takového. Voda se barvila doruda, jak s miskou Medlegis pohyboval do kruhu.

Voda opravdu rudla. Jako krev.

„Co to je?“ neudržel se a ocitl se po boku starého kováře.

Ten se vylekal a vychrstl obsah misky kamsi ze svahu.

„Medlegisi, co to bylo? To přece není krev.“

„Co by!“ zabručel kovář. „Sušené maliny z loňska. Plesnivé, tak co s nimi.“

Kovář se odvrátil a začal se drápat do svahu. Přidržel se trávy a keřů.

Žádné maliny! říká si Gudmegis. Prach to byl. Ale jaký?

Proč to Medlegis tají?

32.

- *Matvalis* -

Matvalis ze zahleděl na suchý strom, který se mu jasně rýsoval oproti večerní obloze. Pořád uvažoval, jestli se dobře rozhodl. Rozmístil hlídky na všech kopcích u cest, kudy mohou od východu přitáhnout Skendové. Mladí vojkové postavili hranice, pohotově k zapálení. Není možné, aby Skendové přišli jenom tak, z ničeho nic, jako přátelé. Je sice pravda, že Velký Megh je považuje za spojence, avšak lidé této krajiny by měli vědět, kdo přichází. Ne všichni skendské houfy vítají. On rozhodně ne. A takových je mnoho. Proto snadno přesvědčil mladé vojky, aby rozmístili hlídky. On má hranici postavenou pod seschlým stromem. Jinde postavili hranice tím větší. A zde, na lesním vrchu s paloukem, se rozhodl hlídat úplně sám. Co z toho, že strážní ohně pro všelijaké zprávy jsou v každém dvorci i v osadách? Ty však zapalují místní muži, když to zrovna sami uznají za potřebné. Ti, kteří jsou oddáni svým velmožům. Zato tihle mladí jsou jenom vojkové. Úplně nezávislí na všech. Tedy měli by být. Oni si klidně mohou zapálit své vlastní ohně, když sami uznají. A pokud Velký Megh považuje Skendy za spojence, pak asi stěží bude strážním ohňům nakloněný.

Matvalise docela těší, že noví vojkové si ho tak váží. Hodně o něm slyšeli. I to, že zabil tři dhurgisy. To se nestává jen tak. A také vědí o Gudmegisovi. Jenom nevědí, kde ho hledat. Ale zato... Až to v něm hrklo. Musel se postavit. Vždyť tihle vojkové moc dobře vědí, kde hledat právě jeho. Právě v tuto chvíli. Vlastně po celý večer a po celou noc. Třeba i déle. Dokud nepřijdou Skendové.

Ale to snad ne! Sám se rozohnil nad tím, že o svých nových spojencích zapochyboval. Je jich víc, než má jeden člověk prstů a palců. A vědí, co se kde děje. Mají větší přehled, než měl on, když pobýval v osadě vojků a jeho velitelem byl Rivakis.

Takže pokud se dozvídají, co se děje venku, mimo osadu, pak je klidně možné, že někdo zvenčí se od nich může dozvídat, co se děje v osadě. Anebo co podnikají vojkové, kteří zrovna v osadě nejsou.

Že ho to nenapadlo dřív!

Ale když hlídá, nějak to udělat musí.

Rozhodl se hodně rychle. Několikrát se vydrápal na suchý strom s náručemi suché trávy a roští. Zaklínil tam i několik větví. O kus dál si vybral strom, ze kterého bude mít slušný přehled. Z té strany na suchém stromě všechno upevnil a zaklínil, aby to ani vítr nerozfoukal.

Představa, že by se jeho obavy naplnily, ho děsila.

Že by neměl věřit vojkům? Těm, se kterými se domlouval?

A komu tedy?

Také deky upravil. Vycpal trávou, aby vznikl dojem, že tam někdo sedí schoulený. U ohniště s malým skomírajícím plamínkem. Pak se vydal ke křovinám. Podél nich se příkrádal ke stromu, který si vybral. Vyšplhal se nahoru. Pohodlně se usadil v rozsoše, slušně krytý větvemi a listím. Raději se ještě přivázał. Avšak luk s toulcem pověsil vedle sebe. Na dosah.

Nikde se nic nedělo. Kromě několika srn, které prošly paloukem a držely se hodně stranou od ohniště s vycpanými dekami. Už se mu zdálo, že by měl slézt se stromu a sednout si k ohni. Když se nedaleko suchého stromu něco pohnulo. Žádné zvíře! poznal snadno. A z druhé strany také zapraskaly seschlé větvičky u křovin, odkud se ze tmy doslova vyrýsovaly temné stíny. A mohl jich napočítat jako prstů na rukách. Objevily se další stíny. Tentokrát z jiné strany. Dokonce i pod jeho stromem někdo prošel a snažil se, aby na sebe zbytečně neupozornil. Viděl přilby, jaké nosívají dhurgisové. Dokonce i jejich kožené haleny.

Tak tedy jsou zde.

Přišli si pro něho!

Ještě, že ho to napadlo.

Tedy vojkové ho zradili. Že by přímo jejich vůdce? Varmekis. Něco jako předtím Rivakis?

Tím pečlivěji se snažil, aby ani nedýchal. Aby ho neprozradilo vůbec nic. Jenom se bál, aby náhodou nezapraskala rozsocha stromu. Zatím držela pevně. Naprosto spolehlivě.

Několik dhurgisů prudce vyběhlo k ohništi. Vrhli se do vycpaných dek. Ozvalo se hnusné klení. Následovalo mnoho nadávek, jak si některý z nich

narazil kosti o tvrdou zem. Ne jeden. Bylo jich víc. Poznali, že je doběhl. Ještě se ohlíželi kolem dokola. Vzplanuly nějaké narychlo stočené pochodně, zřejmě z klacků a trávy. Drželi je nad hlavami, než jim rychle dohořely. Na nic však nepřišli. Asi pochopili, že je obelstil. Že jim utekl. A hledat ho? Kde?

Vtom jeden z dhurgisů ukázal někam daleko. Na vzdáleném vrchu vzplanul oheň. Jistě některý z vojků zpozoroval přijíždějící Skendy. Rozhořely se ohně na bližších i vzdálenějších kopcích a vršcích.

To mohlo znamenat jenom jediné.

Že opravdu přicházejí Skendové.

A také to určitě znamená, uvědomil si Matvalis ve své skrýši na vysokém stromě, že aspoň někteří z vojků určitě nezradili a on s nimi klidně může počítat. A také to, že jeho amulet, soví oko, ho opět nezklamal.

33.

- Krogala -

Celý dlouhý průvod dorazil před dvorec Velkého Megha před půlnocí. Ani si nevzpomněla, kdy postupovali za tmy jako nyní. Snad kdysi dávno ve stepi, ale tam bylo všechno úplně jiné. Zde se rozhodli nejvyšší vůdci, tedy ostatním nic nezbývalo.

S rozbíjením tábora neměli žádný problém, většinu stanů sundávat z vozů ani nemuseli, mají je přece napevno. Kromě toho Skendové nebývají choulostiví. Mnozí se vyspí i na zemi mezi koňmi. Zato jim vadilo, že při jejich příchodu vzplály ohně na kopcích a návrších. Vadilo to také Krogalinu otci i jejím bratrům. Určitě nešlo o žádné přátelské uvítání. Nýbrž o strážní ohně, které varují obyvatelstvo. Že do krajiny vpadl nepřítel, nebo alespoň je nutné se mít na pozoru. Nic nepomohlo, že mezi Skendy přispěchal Velký Megh, Lemote Alkonis, a ubezpečoval nejenom Pána zástupů a stád, ale i další významné Skendy, jejího otce nevyjímaje, že přijeli mezi spojence a nikoliv nepřátele. Přes veškeré ujišťování Velkého Megha se přední Skendové rozhodli postavit zesílené hlídky. Jako ve válce, když může hrozit cokoliv.

Po zbytek noci se vůbec nic nepříhodilo, co by potvrdilo znepokojení. Vládl klid a mír, zřejmě ale jenom zdánlivý a jen pro tuto chvíli. Vždyť i Krogala moc dobře chápala, že tolik mužů, chtivých boje i kořisti, neodjelo na západ proto, aby všechny kdovíjak přehnaně ubezpečovali o svých přátelských pohnutkách. Ostatně brzy poté, co se nedlouho po odchodu z Molbery vymanili z obklíčení hor a kopců a před nimi se ukázala krajina spíše rovnější s nevysokými kopci, výprava se rozštěpila, početnější část zamířila spíše na půlnoc. Hlavně spojenci z poledne i ze vzdálenějších míst, kteří přišli k Molbeře jako poslední a jejich příchod o všem rozhodl, velmi rychle a nadmíru rázně. Samí vyšňoření jezdci, skvělí lučištníci a stejně tak výborní v zacházení s dlouhými i krátkými meči a čakany. Nedlouho poté, co se oddělili a vydali na půlnoc, objevovaly se za obzorem sloupy dýmu,

stoupající k nebi. Dalo se tušit, že nevynechali žádný dvorec, ani osadu, možná ani žádnou samotu. Ostatně nikdo nemůže pochybovat o tom, co je k tažení na západ vedlo.

Ráno potom mezi Skendy přišli muži a ženy z dvorce s množstvím jídla a s nápoji. Krogala si všimla, že tito lidé sice navenek projevují přátelství, avšak nezdálo se jí, že by tak smýšleli úplně všichni. Spíše se usmívali jako z nějaké nařízené povinnosti. Ústa se jim křivila do úsměvu, avšak oči se nesmály. Skendům to podle všeho nijak nevadilo. Hlavně, že se najedli a napili. Někteří si prohlíželi ženy docela odvážně a nejraději by je někam zatahli. Třeba do svých stanů, anebo mezi koně. Měli však své příkazy a museli se všeho zdržet. Hlavně jim Pán zástupů a stád slíbil, že si všechno vynahradí. Dále na západě i na půlnoci si vybojují hojnost kořisti a užijí si se ženami poražených. Tím spíše, že na západě a půlnoci muži vůbec neumějí bojovat a zbraně nosí jenom na parádu. Aby se chvástali jeden před druhým, hlavně před ženami a dětmi.

Ještě toho dne se Krogala dozvěděla, že společně s otcem a svými bratry, jakož i s ostatními skendskými nejvýznamnějšími, jsou pozváni na velkou svatbu. Ženit se bude Velký Megh, Lemote Alkonis. To ji napřed hodně potěšilo. Tak snad se něco změnilo oproti tomu, s čím za ní nedávno přišla Dheilana. Lemote Alkonis se ožení. Snad dlouho zůstane jen s jednou ženou. Některým to tak přece vyhovuje.

Ale když Velký Megh opět přišel do tábora a zahlédl ji, usmál se na ni tak, že jí se to ale vůbec nelíbilo. Spíše jako nějaký škleb. Samolibé ušklíbnutí lovce, že mu kořist neunikne.

34.

- *Matvalis* -

Matvalis neviděl jinou možnost, než se vrátit k Býčí jeskyni a ukrýt se tam společně s Gudmegisem. Samozřejmě se plížil obezřetně a měl také proč. Po cestách projížděly skupinky dhurgisů i dalších ozbrojenců, které zřejmě poslali Atreisové, nejvěrnější Velkému Meghovi. Skupiny pěších také pročešávaly nekonečné houštiny, někdy hodně daleko od cest. Tím spíš se musel mít na pozoru a nesměl udělat chybu. Proto trpělivě vyčkával v úkrytech, které se mu jevily bezpečné. Vůbec mu nevadilo, že nemá co jíst. Hlavně, že se napil u malých potůčků, kterých naštěstí v krajině není až tak málo. Důležité pro něho bylo, že se dostal k Býčí jeskyni. Tam vyčkával v křoví nedaleko potoka, vyvěrajícího z vchodu jeskyně. Až se konečně dočkal, když Selis Godchalis krácel k jeskyni konečně úplně sám.

„Selisi Godchalisi,“ zašeptal, aby slyšel jen oslovený. „Potřebuji se sejít s Gudmegisem.“

Svatý muž znervózněl: „Matvalisi, chlapče, všude tě hledají a všem vyhrožují.“

„I tobě se opovažují vyhrožovat, Selisi Godchalisi?“

„Mně zatím ne. Ale může se stát.“

„Mám odejít?“

„Zůstaň.“

Brzy nato se pro Matvalise zastavil Selisův muž. Ten se vedral do houštin a našel v nich cestičky, o kterých Matvalis neměl ani tušení. Tak se dostali po svazích k polorozpadlému obydlí, kde ten muž Matvalise zanechal a odešel se slibem, že ještě toho dne za ním přijde jeho přítel.

Ještě ho obdaroval několika moučnými plackami, sice pořádně ztvrdlými, avšak hlad je hlad.

Gudmegis se opravdu objevil, kromě své pověstné palice přinesl v krosně dostatek jídla na několik dnů. Oba se zaradovali, že se opět setkali.

A měli spolu o čem hovořit.

35.

- Krogala -

Velký Megh, Lemote Alkonis, pozval do dvorce nejpřednější Skendy. Velkého vůdce, Chonši Konugu Sikelu, doprovázela i Dheilana. Nevědomému se mohlo zdát, že je to jeho vlastní žena. Nesla se pyšně v šatech a s ozdobami, na které by se jinak nikdy nezmohla. A otec Konugu Arvis se nechal doprovázet oběma syny a vyzval i Krogalu, aby se náležitě oblékla a následovala ho do dvorce. Prošli otevřenou bránou. Rozlehlý dvůr před dvěma dlouhými sruby, domem Velkého Megha a mužským domem, se už stačil zaplnit. Místní muži se utáhli stranou a pro Skendy zbylo dost místa, aby se mohli rozhlížet.

Dhurgisové přivedli tři spoutané mladíky. Vyzvali vůdce klanů, ze kterých provinilci pocházeli, aby si pro ně přišli. Krogala pochopila, že jde o mladé odvážlivce, kteří o své zvůli zapálili ohně, aby varovali krajinu před příchodem Skendů. Vůdci klanů se za mladíky omlouvali a děkovali za shovívavost. Dhurgisům i Skendům. Kdosi to hlasitě objasnil i v jazyce Skendů a ti se rozesmáli. Dhurgisové přetali mladíkům pouta a postrčili je před vůdce klanů, kteří jim přísně, hlavně však okázale, domlouvali. Mladé hříšníky si odvedli bránou ven.

Velký Megh, Lemote Alkonis, předstoupil před shromáždění s širokým filcovým kloboukem a v rudém šatě se zlatým prsním pancířem. U hrubého zlatého pásu se mu houpaly dvě delší zlaté dýky ve zlatých pouzdrech. Avšak mladá žena, která přišla na jeho zavolání a postavila se opodál, následována starším mužem, podle všeho velmi proslulým, však rozhodně nikoho neuchvátila, přestože její dlouhé šaty i plášť se honosily bohatým zlatým vyšíváním a rovněž nešetřila ozdobami, převážně zlatými, ale také velkými jantarovými perlami. Na hlavě objemný závoj a tvář zcela zakryta hustou sítkou. Na dívku se zdála poněkud hrubší, jak v ramenou, tak i v pase. Krogale to samozřejmě neuniklo. Pochopila, že s takovou nevěstou si Lemote Alkonis žádné potěšení neužije. Jeden ze sňatků, jakých třeba

skendský Pán zástupů a stád uzavřel několik, avšak žádnou z těchto žen si na západní tažení nevzal. Namísto nich si vybral Dheilanu, pokud ovšem ona si spíš nevybrala jeho. Také Krogalin otec, Konugu Arvis, nežil společně se ženami, které mu určili rodiče. Měl rád jenom její matku, třebaže ji s sebou nevzal až tak daleko na západ, tam, kde se narodila.

Krogala pohlédla na postávající zástup v místě, odkud vyšla budoucí nevěsta Velkého Megha. Většinou samí muži, i mladíci. Avšak jeden z nich. Připadá jí hodně povědomý. Jako by ho už někdy viděla. A nejednou. Velmi často. Někdo hodně podobný starému šedivci Rafisovi. Ale co by dělal zrovna tady? Pokud se mu podařilo dostat do rodné osady, určitě ho přijali jako svého. S radostí a dojetím. Jak jinak. Kdo ho jen trochu pozná, musí ho mít rád.

Úporně se zahleděla na toho muže. Vlasy šedivé, akorát jinak seříznuté. Vousy kratší. Ale že by to byl opravdu on? Moc ráda by Rafise potkala. Aspoň na chvíli. Aspoň ještě jednou v životě.

Muž zachytil její pohled. Úplně znejistěl. Opravdu! Na to, že ji nezná, se neovládl.

Je to on!

Určitě je to on.

Musí to být Rafis! Nikdo jiný!

Šedovlasý muž se otočil a prodral se, kam už na něho nedohlédla. Přestože tolik chtěla.

Měla ohromnou chuť se za ním vydat a třeba se prodírat mezi lidmi. Avšak pochopila. Pokud to je opravdu on, hrozí mu velké neštěstí. On přece měl následovat mrtvého strýce Okrise. Měl s ním odejít na onen svět. Tam by ho okamžitě poslal kterýkoliv ze Skendů, kdyby ho objevili.

Otec i bratři by to vykonali okamžitě.

Ale ona je ráda, že žije.

Snad se s ním setká!

36.

- vyprávěč -

Za Selisem Godchalisem k Býčí jeskyni přišli tři mladíci, kteří se provinili zapálením strážních ohňů, upozorňujících na příchod Skendů. V osadě vojků zůstat nechtěli, ani se nehodlali vrátit do svých klanů. Selis Godchalis zprvu váhal, zda se nejedná o lest dhurgisů, nebo dokonce Velkého Megha, Lemote Alkonise, ale hbitě tyto úvahy zavrhl. Vždyť znal jejich otce a vůdce klanů. Asi by to mladí měli doma těžké. Atreisové jsou většinou oddaní Velkému Meghovi. Doslova mu lížou paty. Jako psi svým pánům. A po krutém vyvraždění klanu Atreise Angemise, Matvalisova otce, jsou mnozí hodně vyděšeni. Co kdyby se Velký Megh, nebo třeba jenom jeho dhurgisové, na ně rozhněvali? Odbojné mladé by nejspíš stihly přísné tresty. Zdá se, že jsou jiní, než jejich otcové. Úplně jiní, než vůdci klanů. Příchod Skendů jim vadí a nepovažují je za žádné spojence. Nejspíš slyšeli, co kdysi Skendové napáchali. Všude tam, kde jejich houfy a bandy drancovaly, loupily, znásilňovaly a zmocňovaly se lidí, aby je u kupců vyměnili za všelijaké věci, nebo za zvířata. Tito mladí jsou úplně jiní, než vůdci klanů a jejich nejmávanější příbuzní. Než jejich otcové. Ale asi ne všichni. Nakonec vyšlo najevo, že útočiště u Býčí jeskyně jednomu z mladíků poradil Mendhis z jeho klanu. Tak se o tom dozvěděli právě ti odhodlaní.

Mladíci se brzy ocitli u polorozpadlé chaty, kde velmi příjemně překvapili Matvalise, se kterým se už znali. A to, že konečně uviděli na vlastní oči i Gudmegise, bylo pro ně nesmírnou poctou.

Toho večera přišli za Selisem Godchalisem ještě další čtyři mladíci. Také se chtěli ukrýt. Dostali vzkaz od těch, kteří dorazili před nimi. Svatý muž je poslal za jejich druhy. Takže se už postaral o devět uprchlíků. A pokud měl předtím obavy, když ukrýval jednoho či dva, teď už jich bylo devět. Je sice pravda, že v kopcích a lesích kolem Býčí jeskyně by se dokázalo ukrýt mnohem víc lidí, avšak opatrnosti nezbývá. Býčí jeskyně je svaté místo a svatých míst je v jejím okolí víc a jsou rozlehlá. I několik dalších jeskyní by

se tam našlo, i menších slují. Tam sice nikdo nesmí jen tak, se zbrání, dokonce ani dhurgisové. Na druhé straně se tam leckde ani ukrývat nikdo z lidí nesmí. Až natolik svatá místa přece nepatří lidem. Ale stačí se trošičku vyznat a cokoliv je možné.

Zapeklitá situace se vyřešila sama od sebe. Pochopitelně s přispěním velkých bohů. Když k Býčí jeskyni dorazil průvod kupců, vedený cizincem Sartakisem z dalekého poledne. Starším mužem, odvážným a rázným, což potvrzuje tím, že se nebojí cestovat cizími krajinami, kde se přece může setkat s jakýmkoliv překvapením. Příjemným, ale i s hodně velkým nebezpečím. Sartakis nikdy neopomněl stavit se u Býčí jeskyně a darovat velkým i malým bohům nějaké cennosti. A nikdy především nezapomněl ani na Selise Godchalise.

Takže kupec Sartakis by mohl pomoci, uvažoval Selis Godchalis, sotva se přivítal s odvážným mužem z daleké ciziny. A ti mladí, až je na jaře přivede Sartakis zpátky, se mohou stát hodně užitečnými. Právě tady. Ve své rodné krajině. Určitě budou užiteční. A on už předem ví, jak moc. Nastanou velké události. Vpravdě, oni jsou ti praví. Jenom ať zimu stráví někde hodně daleko. Aby na ně dhurgisové nemohli. A pak nadejde jejich čas. Prastará tajemství ožijí. Některá určitě. Tajemství, která stále žijí, avšak uspaná. Stejně jako spáči dlouhých nocí, kteří stále dlí v hlubinách země. A jen občas zaznívají v jeskyních výkřiky. Z jejich snů, trvajících nekonečně dlouhé věky.

37.

- Rafis -

Dost ho potěšilo, že Krogala ho poznala mezi tolika lidmi. Spíše se ale obával, aby o tom nehovořila s otcem nebo s bratry. On stejně věří, že ho neprozradí nikomu. I její bratři pro něho představují nebezpečí. Nemluvě o jejím otci, Konugu Arvisovi. On, Rafis, na Krogalu spoléhá. Určitě si moc dobře uvědomuje, co by to pro něho znamenalo. Potupnou smrt, když se vyhnul čestnému následování svého dobrodince Okrise. Otázkou je, co nastane. Tak si to Rafis opravdu nepředstavoval. Jeho vlastní pokrevní příbuzní ho nepřijali. A naopak. Chtěli ho velmi krutě potrestat. Za něco, co nikdy nespáchal. Jeho dlouholetý sen se rozplynul. Najednou. Kdyby se nevrátil, zůstala by mu naděje. I touha. A jak by asi tady v této zemi hleděli na Albechu, Krogalinu matku? Unesl ji Konugu Arvis, skendský velitel, a vzal si ji za ženu. Co by asi o ní říkali lidé z jejího rodného klanu? Kdyby byla jenom otrokyní a nikoliv ženou vůdce klanu. A za jakého zlosyna by doma považovali Gudmegise, tehdy ještě Tekase? Kdyby se z něho nestal hrdina, kterého zná v krajině už i každé malé dítě?

On, Rafis, se vrátil a poznal drsnou pravdu. Co mu z toho všeho zůstalo? Jen holý život. A teď bude muset sloužit Atreisovi Grozdisovi a jeho dceři Angui. Z vděčnosti. Jeho noví dobrodinci. A když některý z nich odejde do jiného světa? Co potom? Zatím o nic nejde. Zatím to vůbec není to nejhorší, co ho mohlo potkat.

Stejně se musí postarat o Bhela. Bez něho by si určitě nevěděl rady. Vždyť se dosud ještě nenaučil zdejší řeč. Až na některé výrazy a krátké spojení slov. Nějak mu to nejde. Hovoří svým rodným jazykem a také jazykem Skendů. Ale Rafisovu rodnou řeč jaksi nezvládá. Sice se dokáže skvěle domlouvat posuňky, avšak s tím asi nadlouho nevystačí. Pokud nechce zůstat jako cizinec.

Mezi lidmi Atreise Grozdise jim oběma rozhodně není špatně. Skoro nic nemusejí dělat. Tedy spíše Rafis nic nemusí dělat, což u Bhela tolik neplatí.

Vlastně to u Bhela vůbec neplatí, protože ho pořád něčím zaměstnávají. Jídla mají dost, dokonce i kvas dostávají. I medovinu, rozhodně lepší, než kumys, který popíjel u Skendů. Vždyť Atreis Grozdis má nejlepší med z celé krajiny a také nejlepší medovinu, pro kterou si kupci jezdí právě k němu. Rafis se nikdy tolik neopíjel. Vždyť u Skendů pijí víno a obilný kvas či medovinu jenom významní a vůbec ne zajatci a cizinci, kteří jim posluhují. Těm dávají kumys, ale hodně neradi. Skendové ho neumí tak, jako Scholtové, proto ho sami moc nepijí. Atreis Grozdis je štedrý ke všem svým lidem. A jak Rafis zaslechl od mužů jeho průvodu, obzvlášť v poslední době je jejich hospodář opravdu štedrý a vlastní lidé ho nepoznávají. Očekávaný sňatek jeho dcery je pro něho událost, která i jeho vyzvedne výš. Kam až, těžko hádat. Vždyť už to, že Velký Megh se ožení s jeho dcerou, ukazuje, že Atreis Grozdis je znamenitý skoro jako on. A to musí být pravda. Stačí se podívat na Anguu a všechno je jasné. Ten sňatek představuje spojení dvou nejvýznamnějších mužů v celé krajině. Jinak to ani nemůže být. A ta jeho štedrost se opravdu velmi projevila, což lidé ve dvorci poznali okamžitě. Vždyť ihned po příjezdu rozdál několik plných hrstí skleněných perel a perliček i korálek všelijakých tvarů a barev, po kterých všechny ženy touží, neboť nejen hezky zdobí, ale navíc i ochraňují své nositelky. A k tomu ještě hrst perliček z jantaru, což bylo víc, než vůbec kdo čekal. Přece takové cennosti! A on? Klidně si rozdává, vždyť proto je tak mocný, skoro jako Velký Megh, protože on jediný v krajině má dílny na výrobu skla a skleněných perel a korálek, zatímco jantarové perličky a korálky různých tvarů dokáží vyřezávat a třídit i v dílnách některých jiných Atreisů. Jen kdyby jantaru měli víc! Takovou nebyvalou štedrostí se jejich dobrodinec zavděčil ženám, které se zrovna ocitly na správném místě. A pro muže zase měl několik polokruhových i zcela okrouhlých břitev a hrst malých jehlic. Ovšem toho, co nechal odnést do srubu dhurgisům, muselo být podstatně víc, ale nikdo nepovolaný to neviděl, dokonce ani Rafis, protože to odnesli v dřevěné truhlici krásně vyřezané s pravidelnými vzory. A ta truhlice, žádné píрко! Dva muži, co ji nesli, se opravdu zadýchali.

Poté, co jim oběma, Rafisovi a zřejmě i Bhele, Atreis Grozdis zachránil kůži, celý svatební průvod nocoval ve dvorci Grozdisova o mnoho méně proslulého příbuzného. Tehdy se Rafis s Bhelem dosyta najedli všelijakých dobrot, od pečeného masa po medové placky. Tam se k Angui přidala její mladší sestřenice Vekvera. Obě se znaly od malička a měly se rády, jak o

tom všichni hlasitě hovořili i při jídle s plnými ústy. Vekvera má s Anguou setrvat ve dvorci Lemote Alkonise ještě nějaký čas po svatbě. Pak se má rozhodnout, zda se vrátí zpět, anebo zůstane. Když Rafis vidí obě mladice vedle sebe, není těžké rozeznat, jak se vzájemně odlišují. Angua, se závojem a sítkou na tváři nebo bez ní, určitě nebude přitažlivá pro mladého pohledného bojovníka, Velkého Megha, který si ještě k tomu získal věhlas v bojích u Molbery. Zato její sestřenice je úplně jiná. Ta se musí líbit každému, ať je mladý nebo starý. Věčně usměvavá a vlnadná, ani tenká, ani hrubá, ani slabá, ani silná. Akorát. Když se na ni kterýkoliv muž pozorně zahledí, okamžitě ho oblaží pocit, že ji odjakživa znal, co svět světem byl. Kdyby se Rafis měl s kým vsadit, pak by dal úplně všechno co má, co kdy měl a co kdy bude mít, že mladého Velkého Megha to bude táhnout spíše pod její příkrývky.

38.

- Gudmegis -

Nakonec všichni mladíci souhlasili, že odejdou na výpravu s kupcem Sartakisem. Posílí již i tak silnou ochranu průvodu. Sartakis rád souhlasil. Slíbil Selisovi Godchalisovi, že je všechny přivede v naprostém pořádku. Až se na jaře bude vracet zpět stejnou trasou. Mladí se naučí chovat jako opravdoví bojovníci. A ještě k tomu si vyslouží odměnu. Na dalekou cestu se obzvlášť těšili Gudmegis a Matvalis, což se dalo snadno pochopit, zejména když dhurgisové zběsile křížují krajinu sem tam a hledají, na kom si zchladit žáhu. Zato mezi ostatními mladíky to nebylo jednoznačné. Dva se stavěli proti, avšak nakonec rozhodlo, že Matvalis jim ukázal někam za kopce a s hnusem si odplivnul:

„Tady si na nic nehrajeme! A kdo si to myslí, ať odejde. Oni si vás někde na cestě vyčíhnou a bude pozdě litovat.“

„A pokud sem přijdou,“ opřel se Gudmegis o těžkou palici. „Před nimi se neschováte!“

„A ještě kvůli vám budou trpět jiní,“ podotkl Matvalis.

„Ti, co vám pomáhali se ukrýt,“ doplnil Gudmegis.

Domluvy zabraly. Všichni se rozhodli. Nejvyšší čas. Celý průvod čekal už jenom na ně.

Jen co se rozloučili se Selisem Godchalisem a zamávali na lidi, kteří vylézali z chat. Rozběhli se k průvodu. Těžké i lehčí vozy se zapřaženými dvojicemi volů a koní. Mezi nimi jezdci i pěší. Mladíkům vyjel naproti kupec Sartakis a ukázal jim, že mají kráčet úplně vpředu. Povedou průvod společně s trojicí mužů.

Sartakis zadul na zkroucený roh. Zaznělo praskání bičů a důtek a šlehání prutů. Táhnoucí zvířata zabučela, zahýkala a odfrkávala si. Mladíci se hbitě seřadili a vykročili do své budoucnosti. Gudmegis se ohlížel hlavně po Selisovi Godchalisovi, pokud ho ještě aspoň trochu zahlédl. Kmet jim zamával s rozpačitými úsměvy, které snad měly znamenat něco jako

povzbuzení. Gudmegis by za ním hrozně rád vyběhl z průvodu, aby ještě něco odkázal Mendhisovi Deruchisovi. Ale už se to nedalo. Jeden z kupcových strážců, který jeho pohnutky odhadl, napřáhl oštěp. Aby mu dal najevo, že má jít jenom jedním směrem. A to dopředu.

Průvod se dlouho táhl mezi kopci, než se dostal na rovinu, odkud v dáli viděli kolovou hradbu a za ní vyčnívající střechy srubů, menších obydlí i stodol. Tam však Sartakis nehodlal zamířit. Naopak, předjel průvod a ukázal k půlnoci. Gudmegise napadlo, že se tak dohodl se Selisem Godchalisem. Nikdo ve zdejší krajině nesmí vědět, že s kupci odtáhli i mladí vzbouřenci. V osadě by se snadno prozradili. Kdo ví, jestli by se to nedoneslo k dhurgisům. A třeba by se za nimi vydali jako karatelé. Koňmo by je snadno dohnali. Krevní msta zavazuje. Dhurgisy především. O tom se pochybovat nedá. Hlavně Matvalis o tom ví své.

39.

- Krogala -

Po ránu se u stanu jejího otce zastavila stařena, doprovázely ji dvě ženy, obě se však způsobně držely opodál.

„Jsem Kerchepa a posílá mě za tebou Lemota Gedurcha, matka Velkého Megha,“ pronesla stařena v řeči Skendů, což Krogalu nepřekvapilo. Už slyšela, že ve dvorci žije taková stará žena, která pochází z jakéhosi zemědělského klanu z okraje velké stepi.

„A já jsem Krogala, dcera ctihodného Konugu Arvise,“ oplatila staré ženě zdvořilost.

„Ctěná Lemota Gedurcha by tě ráda uvítala ve svém domě,“ pronesla stařena hlasitě a skoro šeptem dodala, avšak v místní řeči: „Určitě si obě porozumíte.“

Avšak Krogala se zatvářila, že místní řeč nezná. Vždyť v této krajině nikdo nemusí vědět, že nejenom rozumí, ale i mluví jako zdejší rodáci.

Stařena si ji zkoumavě prohlížela, ale pak to zopakovala v řeči Skendů.

A na to už Krogala odpověděla: „Promiň, Kerchepo, ale ve stanech mého otce se odjakživa hovořilo jazykem předků.“

„Myslela jsem,“ znejistěla stará žena.

„Vím, co jsi mínila,“ pospíšila si Krogala. „Ta slova mi sice zněla přívětivě, avšak já raději mluvím, jak jsem se naučila jako malá.“

„A tvoje matka?“ podivila se Kerchepa. „Ženy většinou na svoji rodnou řeč nezapomínají.“

„Přiznávám, Kerchepo, že jsem svoji matku slyšela nejednou povídat něco, čemu jsem nerozuměla.“

„No tak se musíš spokojit se mnou, co ti pokaždé povím,“ usmála se stařena a ohlédla se po obou ženách, které na ni čekaly opodál.

„Ta holka nezná naši řeč! Všechno jí musím říct já.“

Obě ženy se na sebe uculily, což vypadalo spíše jako ušklíbnutí. No jo, nána! Tak snad se naučí.

Krogala vše pečlivě sledovala a naslouchala. Přece jim hned nevyžvaní, že všemu rozumí. Aspoň pozná víc, než kdyby si všichni dávali pozor na slovo.

40.

- Gudmegis -

Toho večera ani netábořili u žádné osady, ani poblíž dvorce. Vůbec nikde se nezastavili, aby vyměnili věci za jiné. Možná se Sartakis rozhodl, že si všechny vzácnosti nechá až na dalekou půlnoc, hlavně aby měl co vyměnit za jantar. Ale také je možné, mýnil Gudmegis, že ho požádal Selis Godchalis, aby co nejdříve opustil území Velkého Megha a zboží vyměňoval až daleko za hranicemi. Jevilo se mu to jako nejpravděpodobnější.

U večerních ohňů si po společném jídle Sartakis zavolal Gudmegise, Matvalise a ostatní mladíky a vyzval je k přísaze. Před každého z nich předstoupil a řekl mu přesně, jak má slíbit věrnost jemu, Sartakisovi, i kdyby měl život ztratit nebo darovat. Potom jim kruhovou břitvou každému odřezal pramen vlasů a nastrkal si je do váčku, který nosil zavěšený na opasku. Nakonec vzal hrudku měkkého grafitu, plival si na prst a každému z mladíků načmáral na oděv jakousi podivnou značku, kroužek a několik čar. Gudmegis si uvědomil, že podobné značky viděl u Sartakisových lidí, ale ti je měli vytetované na rukách a na krku. Zato byli počmáráni grafitem po hadrech a kůžích, co nosili na sobě. To zřejmě Sartakis má takový zvyk, třeba i ostatní kupci z poledních krajin. Důležitější ale je, pomyslel si Gudmegis, že Sartakis je odvede co nejdál. A oni se pak vrátí. Zrovna teď putují na dalekou půlnoc. Poznají cizí kraje. Nejenom z vyprávění těch, kteří se vrátili zpět. Anebo z různých řečí cizinců, projíždějících krajinou. Nebo třeba jenom těch, kteří něco zaslechli a hovoří o tom.

Jestli si mladíci mysleli, že pro ně tímto veškeré denní povinnosti skončily, hodně se spletli. Sartakis se začal chovat nesmírně zpupně a vůbec ho nepoznávali. Málem by je mlátil, kdyby hned neuposlechli. Takže se museli rozběhnout a nabírat do věder vodu z potoka a nosit ji k dobytku a ke koním. Pak je Sartakisovi muži vyhnali, aby posbírali dřevo a klestí na ohniště. Nadšení z toho nezůstali. Spíše mlčky uvažovali, jestli udělali

dobře, zda by hned neměli uprchnout. Avšak přísahy do rukou Sartakise a jejich kadeře v jeho váčku je děsily. Vždyť ani nevěděli, na jaké mocnosti přísahali. Aby je třeba na útěku nepronásledovaly kdejaké příšery, které by jim sedaly na záda. Anebo je pak mučily ve spánku. Slibovat věrnost cizím mocnostem, o kterých člověk nic neví, není jen tak. Nebýt zvláštních okolností, určitě by nezapomněli na opatrnost. Jenom se mohli spoléhat, že za tím vším stojí svatý kmet Selis Godchalis. Od něho jim přece žádné nebezpečí nemůže hrozit. Od něho ne. Ale co když Sartakis podvedl i svatého muže?

Bude třeba se mít na pozoru, uvažoval Gudmegis. Před Sartakisem i před jeho muži.

„Matvalisi, slyšíš?“ zašeptal Gudmegis k příteli, který už docela pravidelně oddychoval jako spící.

„Slyším,“ překvapivě odpověděl oslovený. „Určitě myslíš na to, co já.“

„Že by jeden z nás měl pořád hlídat,“ pronesl tiše Gudmegis. „Třeba teď budu vzhůru já.“

„Budeme se střídat,“ zaslechli od jednoho z mladíků, který ležel opodál.

„Jasně, střídat!“ ozval se ten, co ležel úplně nejdál.

Takže dohodnuto. Opatrnost především. Doma jako v cizině.

Všude něco hrozí.

41.

- Gudmegis -

Kupec Sartakis se ani na druhý den ráno nejevil o nic příznivěji. Naopak. Zpřísněl a vůbec to nebyl ten Sartakis, kterého viděli hovořit se Selisem Godchalisem. Ani už s nimi sám nehovořil. Vždycky za nimi někoho poslal, kdo jim řekl v jejich řeči několik zkomolených slov, co mají udělat. Jinak podle toho, jak se všichni tvářili, mohli čekat kdovíjaké potrestání. Bezesporu už všichni pořádně litovali, že se nechali přimět k výpravě. Mohli očekávat cokoliv. Spíše ale nic dobrého.

Před polednem se na cestě setkali s kupeckým průvodem, který mířil opačným směrem. Vůdcové průvodů si vyjeli koňmo naproti. Zřejmě se velmi dobře znali a dokázali spolu hovořit naprosto plynně. Snad pocházeli z téže krajiny, někde daleko na poledni. Gudmegisovi samozřejmě neušlo, že Sartakis při rozhovoru několikrát potřásl hlavou směrem k nim. Určitě hovořili zrovna o nich. I ten druhý kupec si je prohlížel se zájmem. Jen potvrzoval Gudmegisovy dojmy. Když se pak ten druhý průvod postavil stranou, aby Sartakisovy vozy mohly projet, všiml si Gudmegis, a rozhodně nebyl sám, že tam s sebou hnali spoutané lidi, většinou mladší, ale i poněkud starší, muže, mladíky, ženy a dívky. Spoutáni byli důkladně. Dokonce i na nohách, aby mohli jen kráčet a nikoliv se rozběhnout. K velkému úžasu si také všimnul, že ti ubožáci měli na svých svrších načmárané jakési znaky. Rovněž černě. Nejspíš nanesené grafitem. Podobně jako oni. Akorát že oni nejsou spoutaní a ještě k tomu jsou ozbrojení.

Gudmegis viděl i na Matvalisovi i na ostatních, že je pořád trápí stejná pochybnost. Jistotu cítili jenom v tom, že Sartakisovi složili přísahu a tudíž nemohou udělat, co by udělali nejraději. Musí dál následovat svého dobrodince. Ale dá se o něm říct, že je to dobrodinec?

Matvalis najednou ukázal do dálky: „Oběšenci!“

Opravdu, na stromech u cesty visela dvě těla. Nějací muži. Podle svršků nejspíš pastýři. Určitě někde poblíž pásli dobytek, anebo ho hnali po cestě a někdo je přepadl, oloupil a oběsil. Nějaká banda. Jedinec by to nesvedl.

Zpráva o oběšencích prošla celým průvodem. Kupec Sartakis poslal jezdce, aby Gudmegisovi i ostatním přikázal prolézt okolí, co kdyby se tam někdo ukrýval v křovinách.

Splnili rozkaz, prolezli co mohli a nic nenašli. Ani nikoho. Seřadili se do čela průvodu a pokračovali v cestě.

Zanedlouho se nad obzorem ukázaly sloupy a mračna temného dýmu. To hořelo někde v dáli. Na poledni. Trochu i na východě. Muselo toho být víc a na více místech. Beztak nějaké osady, dvorce, hradiska. Možná i hradiště. Kdo ví, co na daleké půlnoci na ně ještě všechno čeká? To kdyby věděli.

42.

- Krogala -

Pozvání Lemoty Gedurchy rozhodně nemohla odmítnout. Avšak nestalo se, že by okamžitě všeho nechala a cupitala poslušně. Počkala celé dva dny a teprve potom nasedla na kobytku a přijela před zavřenou bránu dvorce.

Dhurgis, který zrovna stál před bránou, se sice otázel, kdo je a za kým jede, ale další dhurgis na něho zavolal shora z hradby: „Pusť ji dál, jede za Lemotou Gedurchou.“

„Ta skendská holka? To je ona?“

„Přesně ta.“

„Ta děvka?“

„Jo, ta děvka,“ ušklíbl se strážce. „Stejně nám nerozumí.“

Ani náhodou nedala na sobě znát, že jim porozuměla. Udělala moc dobře. Hned za bránou uviděla stařenu Kerchepu. Pochopila, že minule ji zcela nepřesvědčila, že nezná zdejší řeč. Snad už konečně uvěří.

Je to přece čarodějnice. A že je původem od Skendů? Na to by se Krogala příliš nespolehala.

„Vítej u nás, Krogalo, dcero velkého muže Konugu Arvise.“

Podle toho, jak se stařena usmívala, by si mohla myslet, jak moc si ji oblíbila. Ona si je ale vědoma rad, které kdysi slyšela od svaté Alchavtly. Nevěř ani ženám, které věří ve stejnou bohyni. Natož těm dalším. I kdyby se jevíly jako svaté. A pokud se jedná o čarodějnice, u nich je každá rada drahá.

43.

- Gudmegis -

Už narazili na první osadu, zcela vypálenou. Ještě se zvedaly provázky a nitky dýmu a ve výši se rozplývaly. Jedno velké žároviště s ohořelými lidskými těly. Leželi tam vesměs starci a stařeny. Z mladých mužů jenom dva. Ostatní zřejmě utekli, anebo je spoutali a odehnali jako stádo. Kupec Sartakis nařídil, aby se průvod zastavil. Poslal Gudmegise a jeho druhy, aby prohledali celé okolí. Když se nikde nic nehýbalo, vyslal do spálené osady své muže. Ti prohledali, co jen mohli, a odnášeli odtud, co se dalo. Celé nádoby, nože, vidlice, dokonce i kovová zrcátka. Ale i nějaké bronzové sekery, i železné, a parohová kladiva. Víc nenašli, co by nějak zužitkovali. Ale i tak někteří muži přinášeli plné náruče. Za nedlouho narazili na další vypálenou osadu. Tentokrát o něco větší, s troskami větších domů. Lidských těl tam leželo o něco víc, ale také většinou jenom starci a stařeny. I tam Sartakis vydal stejné příkazy. I zde Gudmegis a jeho mladíci prohledali celé okolí. I odtud jeho muži přinesli, co se jen dalo. Někteří plné náruče. K obyčejným věcem přibylo ještě poměrně dost malých ozdob. Hlavně spony a jehlice. Jeden z mužů přinesl chřestítka z pálené hlíny, na nichž se vyjímalypálené znaky bludiště. Radostně si jimi chřestil do kroku. Toho se ale zalekl kupec Sartakis. K údivu všech se k tomu muži rozběhl, obě chřestítka mu vyrval z rukou a jedno po druhém odhodil co nejdál, kde se podle všeho roztránila o něco tvrdého. Kdekdo se divil, proč to Sartakis udělal, avšak Gudmegis věděl své. Přesně takové věcičky, stejně zdobené, odjakživa používal Mendhis Deruchis, zrovna když se stranil všech lidí. Tehdy dokonce k sobě nepouštěl ani jeho, Gudmegise, vlastně ještě Tekase. A stejně taková chřestítka zahlédl v obydlí vědmy Bokerty. Měla je na policiče společně s malovaným bubínkem, palicí z lidské kosti, pazourkovým nožem a kamennou sekerou, velmi kostrbatou a neumně zhotovenou. Není těžké uhádnout, že rytmus chřestítek je slyšet až někde v jiném světě. A právě toho se Sartakis vylekal. Bojí se věcí mrtvých, ale

naprosto chamtivě jim je bere, aby za ně pak něco získal od živých. Ale kdo ví, jestli se vůbec bojí. Co zrovna jim předvedl s přísahami a odřezanými praménky vlasů, spíše svědčí, že se vyzná i ve svatých záležitostech. Jistě ne nadarmo si váží svatých míst i svatých mužů. Také od nich beztak získává rozumy, jak se chránit. Pokud si přivlastňuje tolik věcí po mrtvých, pak se chránit musí. I kdyby nechtěl.

U další vydrancované a vypálené osady se průvod nezastavil. Kromě žen a dětí tam pobíhali i muži se zbraněmi a nebylo jich zrovna málo. Muži v průvodu na jeho pokyn nasadili výrazy smutku a porozumění a kývali na lidi, pobíhající po spáleništi, jako že s nimi cítí. Sotva však poodešli dál, výrazy smutku všechny přešly a každý se tvářil, jak sám chtěl. Kromě Gudmegise si toho všiml i Matvalis a znechuceně si odplivnul. Raději někam do trávy, aby jeho slinu někdo nepošlapal ve zlém úmyslu. Kupec Sartakis má svoje muže na povel, jako by to byli spíše cvičení psi. Že by to způsobily přísahy naprosté podřízenosti? Anebo spíše pramínky vlasů, které kupec u sebe neustále nosí? V tom objemném váčku klidně může skrývat vlasy všech, kdo jsou v průvodu. Je snad čaroděj?

44.

- Rafis -

Rafis zrovna domlouval mladému Bhelovi, aby se pokaždé přesvědčil, koho má kolem sebe. Když zahlédl, jak Krogala na kobylce vjela otevřenou bránou do dvorce a zastavila před starou čarodějnici Kerchepou. Zašel za roh prvního domu a vyhlížel. Divil se, proč Krogala přijela sama. A proč se zadává zrovna s Kerchepou. S tou prohnanou bábou! Chtěl si odplivnout, ale škoda sliny a hlavně, co kdyby se jí zmocnily čarodějnice, kterých se ve dvorci někdy sejde víc, než je zdrávo. Co tyhle dokáží s obyčejnou slinou! Člověk se pak diví.

Krogalina návštěva ho zneklidnila. Trochu i vyděsila.

Další nevěsta pro Velkého Megha? Jemu určitě nebude stačit ta, se kterou se brzy ožení. Mocný muž jako on klidně uživí několik žen. Přímo na některou ze sester Velkého vůdce Skendů si Velký Megh zálsk určitě nedělá. Ani nemůže. Natolik mocný zase není. Avšak dcera Konugu Arvise by jeho významu odpovídat mohla. Pak by on, Rafis, měl Krogalu znovu nablízku. Ovšem pokud by zůstal ve dvorci a neodjel s otcem nynější nevěsty. No ale co kdyby ho poznal některý ze Skendů? Třeba Krogalin otec? Nebo jeho bratři. Mnoho Skendů ho zná. Vědí, že utekl. Jediná Krogala by ho neprozradila. Ale co kdyby je někdo zahlédl spolu? Co pak? Každý snadno pochopí, že se znají už dlouho. Co když někdo začne pátrat? Třeba ta skendská čarodějnice. A potom by se Lemota Gedurcha i Velký Megh moc rádi zavděčili svým mocným spojencům. O tom se pochybovat nedá.

A co by se potom stalo s Bhelem? Kdyby se aspoň naučil mluvit jako zdejší! Kromě vlastní rodné řeči umí jenom jazyk Skendů. To by se domluvil akorát s tou skendskou čarodějnici Kerchepou. Ale od ní ať se drží co nejdál! Od babizny.

A on, Rafis? Neměl by se starat jenom o Bhela, ale také by se měl postarat trochu o sebe. Dokonce ví, jak na to. Hodně se naposlouchal všelijakých zkazek. U Skendů pořád někdo přijížděl a odjížděl a o vyprávěče tam nouzi

nikdy neměli. On sice zatím nezkoušel poutat pozornost, ale nějak se musí uvést. A dobře ví, jak začne. Třeba zkazkou o děvčátku, které potkalo vlka, když šlo do lesa za babičkou. Zná ji v pěti různých obměnách. O chlapci a děvčátku, kteří se ztratili v temném lese a narazili na zlou stařenu lidojedku, slyšel tři odlišné zkazky a dobře si je pamatuje. Mezi Skendy se hodně líbilo vyprávění o dívce, kterou její klan poslal jako oběť říčnímu netvorovi a ten se nakonec proměnil v hodného mládence. Někteří vyprávěči zkazku zakončili smrtí proměněného netvora, jiní zase tím, že si mládenec tu dívku vzal za ženu. A on, zkušený muž, který už toho v životě viděl a slyšel hodně, moc dobře poznává, že ve dvorci nalezne vděčné posluchače. Ovšem potřebuje vystihnout pravý čas. A promluvit, až to bude vhodné. A že se to podaří, o tom nepochybuje. Zná přece lidi. Zná i sebe.

45.

- Krogala -

Připomínala si všechno do poslední podrobnosti. Jak na ni hned za bránou čekala stařena Kerchepa. Jak se poprvé setkala s Lemotou Gedurchou. Matkou Velkého Megha. Ne už mladá, vůbec ne příliš stará, spíše asi jako její matka Albecha. Ještě k světu, ačkoliv, jak předtím slyšela, o žádného muže nemá zájem. Vyhlížela důstojně mezi ostatními, se závojem a okrouhlými záušnicemi. Na šatech z nějaké vzácné rudé látky měla vyšité dva přesvaté obrazce, kříže v kruzích, jeden zlatý, druhý stříbrný. Oba na břiše, skoro jako nějaká nevěsta, anebo jako by zrovna sloužila své bohyni. V místnosti se závěsy a záclonkami z pestrých látek z daleké ciziny s ní dlely dívky, které brnkaly na lyry a sem tam něco zazpívaly, zatímco ona spíše jenom v náznaku cosi vyšívala, ale nezdálo se, že to šití nějak pokračuje.

Matka Velkého Megha si ji mnohokrát prohlížela odshora dolů a zdola nahoru. Dlouze jí zírala do očí, snad se hodlala něčeho dopátrat. Sice se chovala odměřeně, avšak velmi pohostinně. Snad až moc na to, že se spolu nikdy předtím ještě nesetkaly. A divila se, jak Lemota Gedurcha ovládá řeč Skendů. Skoro jako by se narodila v některém z klanů velké stepi. Akorát občas jako by se zapomněla a pronesla něco ve své řeči. Zkoušela Krogalu, stejně jako předtím její nadmíru spřízněná čarodějnice. A ona opět předstírala, že nerozumí. Rozhodně nebyla proti, když se jedna nebo druhá nabídly, že to přeloží. A vůbec nedala najevo, že jejich překlad se poněkud lišil, tu více, tu méně. Jedno musela přiznat. Lemota Gedurcha je velmi prohnaná žena a chce mít o každém jasno. Zřejmě už považuje Krogalu za další ženu svého syna. Sice poněkud předčasně, ale budiž. Ať si to myslí. Ona jí nic vyvracet nehodlá. Je sice dcerou znamenitého skendského vůdce, avšak je k tomu ještě zasvěcená bohyni. A to přece také něco znamená. Pro Krogalu to znamená hodně.

Každopádně se pořádně rozmluvila. Už dlouho ji nikdo nepřiměl, aby o sobě a svých blízkých hovořila tak sáhodlouze. Kdyby šlo o někoho méně

významného, asi by se nenechala. Je sice pravda, že víno, které jí Lemota Gedurcha dokonce sama dolévala do zlatého pohárku, jí docela chutnalo a jazyk se činil naprosto sám a bez nucení. Avšak hovořit příliš otevřeně s dosud neznámým člověkem, jedno zda s mužem nebo ženou, není dobré. Což ví od svaté Alchavtly. Když to tehdy od ní slýchávala, ještě ani příliš nechápala, proč něco tak samozřejmého tolikrát opakuje. V té době však hovořila vždy jen s těmi, které už dávno znala. Jenomže svatá Alchavtla určitě moc dobře věděla, co říká. A také viděla do budoucnosti. Toho by se Krogala měla držet. Kdo jí poradí lépe? Vždyť nikoho z lidí po ruce nemá. Zato má svoji bohyni, ale ta jí toho zatím příliš moc neporadila.

46.

- Gudmegis -

Kupec Sartakis se opravdu jevil jako čaroděj. Gudmegis si všímal, že muži často udělali to, co ani nevyslovil, dokonce ani nenaznačil. Konali stejně, jeden jako druhý. Úplně jako by je všechny ovládal pouhými myšlenkami. O takových lidech se hodně vypráví. Hlavně u ohňů, když se večery zdají nekonečné. Je možné, že se k pravdě leccos přidává, ale určitě za tím něco je. Sám vidí, že Sartakis k takovým lidem patří a také se podle toho chová. Ke svým mužům z ciziny každopádně, dokonce začal i u nich. Napřed přísaha a pramínky vlasů. Potom aby nikdo nemyslel sám, ale podřídil se úplně všemu. I molberský Velký vůdce žádal naprostou podřízenost. Vydal příkaz a on, Gudmegis, neuposlechl. Proto mladá bojovnice od Skendů, Krogala, unikla z boje bez úhony. Nechal ji odejít. Pak se stalo něco, co donutilo i jeho, aby odešel. Opustil Molberu a přežil. Nešlo o jeho vlastní volbu. Vyšší moc zasáhla. Tak nějak to řekla vědma Bokerta. A ta se v těch věcech vyzná. Ona se určitě vyzná. Vždyť i to, co mu poradila, než odešel do Molbery, se mu vyplatilo. Ano, mocnosti nebe, země a podzemí jsou v něčem úplně jiné, než by si normální člověk mohl domýšlet. Kdo ví, co o těch všech mocnostech ví kupec Sartakis? Třeba se jenom něco doslechl ve zkazkách a vsadil na to, že mu zatím všechno vychází. Všichni jeho muži ho poslouchají, tak co. Poslouchají ho nejen na slovo. Proto se asi považuje za něco víc. Asi není náhoda, že pokaždé přijíždí za Selisem Godchalisem ke svaté jeskyni.

Gudmegis krácel mezi svými druhy v čele průvodu. Stále uvažoval, do čeho se zase dostal, aniž chtěl. Nastalo už několik změn v jeho životě od chvíle, kdy se ocitl před Býčí jeskyní a zvedl nad hlavu jantarový talisman. Co se potom dělo. Kdyby předem věděl, nebo aspoň tušil, držel by se zpátky. Nikoho by tam ani nenapadlo, kdo vlastně je. Stál by mezi ostatními jako jeden z mnohých, bezejmenných, naprosto bezvýznamných. A stále by běhal k vedlejšímu dvorci a zvedal sukni krásné dívky.

Sartakisovy způsoby čím dál víc vadily nejvíc jemu a Matvalisovi. Těm ostatním vadily také, ale určitě ne až tolik. Snadno pochopil. On a Matvalis pocházeli z nejlepších rodin. Ostatní se neměli čím chlubit. Slyšel je mluvit před spaním. Pokaždé, když poléhávali kolem malého, už skoro jen doutnajícího ohníčku. Vždycky to byli v klanech ti z přednějších rodin, kdo poroučeli a uráželi. Zatímco bezvýznamní se jen podřizovali a tamty proklínali za zády. Kdo byli určeni pracovat, neměli vyhnutí. Když pracovali málo, dostávali výprask. Byly i horší tresty. Vyhnání z klanu, čímž celé rodiny ztrácely čest, kterou však v očích těch proslulejších stejně nikdy neměly. Některé staré ženy z dobrých rodin ani do kopce nechodí samy, aby se neunavily. Nechají se tlačit do zad dívkami z rodin zcela nevýznamných. Ti nejvýznamnější mají hroby úplně jako domy, dávají jim tam s sebou i vozy, zabíjejí pro ně koně. Aby na onen svět nemuseli odcházet pěšky. A toho jídla a pití na cestu, i různé věci. Také promluvil mladík, který patřil právě k vyhnancům, lidem bez cti. Chce se stát bojovníkem, aby změnil svůj osud. Klidně ať někde zahyne, ale k bezectným se zpátky vrátit nechce. Ani nemají pořádně kde bydlet. Vždycky jenom někde v lese, na pokraji území klanu. Zřejmě aby nepřekáželi a nebyli pořád na očích. Tam je čas od času pochyťají a naženou na práci, do které se nikomu z čestných i těch méně čestných, nechce, když nemusí. To když je třeba hloubit příkopy, anebo nosit hlínu a vršit valy. A další podobné dřiny. Takové řeči vedl nejmenší a nejslabší z mladíků, strážců ohňů. Gudmegisovi se nelíbilo, že se v jeho přítomnosti takto předváděl některý z lidí bez cti. Spíše mu to přímo vadilo. Věděl, že to určitě vadí i Matvalisovi. Ale ani jednomu, ani druhému ten mrňous nestál za to, aby dali najevo, že ho vůbec berou na vědomí, natož aby ho okřikovali. Klidně by jeho přítomnost oželeli. Ale co by pak řekli Selisovi Godchalisovi od Býčí jeskyně? Budiž tedy, ať s nimi zůstane. V dobrém i ve zlém.

Gudmegis a Matvalis nejenom naslouchali, o čem hovoří druzí. Také oni dva si povyprávěli. O tom, co sami prožili. Také o tom, co slyšeli vyprávět, když ještě žili ve svých rodinách. A tehdy se Gudmegis dozvěděl, co má společného Matvalis s Eremišem. S tím Eremišem, který jakožto dhurgis zaútočil na svého dobrodince a byl přitom zabit dhurgisem Chubisem ránou do zad. Což Gudmegis viděl na vlastní oči a moc se divil, že zrovna dhurgis usiluje o život Velkého Megha. Matvalis o Eremišovi moc nechtěl hovořit, ale prozradil alespoň to, že šlo o jeho vzdáleného příbuzného z

jiného klanu. Velmi dobře se znali jejich otcové, někdy se navštěvovali a na sněmch stáli vždy na stejné straně, pokud šlo o nějaké spory. A Eremiš? Každý se divil, že se stal dhurgisem. Vždyť předtím Velkého Megha nesnášel, stejně jako nesnášel všechno skendské. Eremiš se jevil především hodně tajnůstkářský, ale i tajemný. Vlastně o něm nikdo z příbuzných moc nevěděl. Jenom to, že si hodně povídal s kováři, ať je potkal kdekoliv. A nikdy při tom nebyl nikdo další, takže vůbec nikdo nevěděl, o čem spolu hovořili. A když se zničehonic vytratil, třeba i na hezkou řádku dní, nikomu nic neprozradil. Jak podivně Eremiš žil, tak podivně i zemřel. To bylo tak vše, co o něm mohl Matvalis povědět. Nikdo to nechápal, ani jeho vlastní otec. Ani Matvalisův. A on? Už vůbec ne.

Sartakisův kupecký průvod se na příští den vymanil z kopců a před nimi se rozprostřela krajina s příkrými vrchy. Vpravo se rýsovaly kopce hor. A hlavně se před nimi otevřel výhled na jeden z protáhlých vrchů s ohromným hradištěm na temeni. Vysoké valy, dřevohlinité, a na nich palisády, sem tam s věžemi. Hemžilo se na nich množství obránců. A zdola proti nim vybíhali útočníci na koních i pěší. Bylo jich mnohem víc než obránců už na první pohled. K nebi se zvedala ohromná hejna šípů a padala dolů za hradby. Sem tam nějaký šíp strhl některého z obránců dovnitř nebo ven. Ozývaly se nadávky a kletby, plné nenávisti i hrůzy. Za většinou střel útočníků se táhly temné linie jako čmoud. Bezpochyby zápalné šípy. Kdo ví, co do svých směsí dávají, že to tak čmoudí. Zprvu se zdálo, že všechno se odbývá potichu, avšak brzy jako by se všechen hluk začínal rozléhat a stále sílil. Gudmegis chtěl zastavit, avšak zezadu ho tlačili další a další. Takže musel jít dál, aby ti vzadu viděli. Hlavně aby viděl kupec Sartakis. Zíral s otevřenou hubou. Ani slovo nevydal. Jenom zděšeně zíral. A Gudmegis? Hradiště mu připomnělo Molberu, ale tam byly kamenné hradby. A něco mu říká, že když padla Molbera, ani tohleto hradiště se neudrží.

Skendové! zahleděl se Gudmegis po útočících. Nejenom oni. S nimi hodně spojenců. Z krajiny od Molbery, ale i z daleka. Ze stepí na poledni, ale i z lesů a stepí na východě a dalekém poledni, až z břehů ohromného moře. Nejmocnější ze všech jsou Scholtové. O těch bojovnících mu povídal Rafis, že přišli na poslední chvíli a jejich příchod pokořil hrdou Molberu. Muži na koních, se špičatými čepicemi, v hrubých kabátcích, někteří se šupinovými pancíři, ale všichni bezesporu s dlouhými i krátkými meči a s čakany. Také s luky nevelikými, ovšem patřičně zahnutými a zpevněnými

kostmi. Ale co třeba zaskočilo Gudmegise nejvíc, byli spojenci útočníků, kteří se nejevili, jako by přišli z daleka. Jejich oděvy a zbraně vypadaly úplně stejné jako u obránců. Takže s cizinci proti obráncům bojuje mnoho místních. Žádní obyčejní zemědělci. Bojovníci vlivných velmožů. Možná jejich nějací dhurgisové. Že by si takto místní Atreisové mezi sebou vyřizovali účty? Za pomoci Skendů? A Scholtů?

Ještě, že mohli jít cestou, která přímo nevedla k bojišti, a přitom měli dobrý výhled. Útočníci přistavovali žebříky, navrtané kůly s prostrčenými příčkami. Šplhali a drápali se nahoru, odkud po nich obránci stříleli šípy, házeli oštěpy a všechno, co se dalo. Mnoho útočníků se dostalo na žebříky, ale jenom někteří dokázali vylézt nahoru a udělat tam místo pro další. Boj trval po celou dobu, dokud na něj z průvodu dohlédli a pokud slyšeli kravál. Ale bezpochyby trval ještě déle. Potom už Sartakis nehodlal okounět. Ostatně zanedlouho bylo zpoza kopců vidět, jak se odněkud z míst boje zvedá těžký černý dým. To už jistě útočníci vpadli dovnitř a dá se jenom domýšlet, že jednají krutě jako vždy a všude. A pokud se jedná o něho, Gudmegise, je docela svolný k příkazům kupce Sartakise, aby si všichni pospíšili a průvod aby se co nejvíc vzdálil. Tomu ohromnému hradišti, jehož název on zřejmě nikdy dosud ani nezaslechl, už podle všeho nepomůže nic na světě. Vzdálení příbuzní skendského Chonši Konugu Sikely, ba i té zajímavé bojovnice Krogaly, se podle všeho v boji vyznají jako nikdo jiný. A pokud mocná Molbera neodolala, pak určitě ani toto ohromné hradiště neobstojí. Ani další jemu podobné.

47.

- Gudmegis -

Nikdo se nedivil, že kupec Sartakis nehodlal tábořit po celou tu nekonečně dlouhou noc, ani ve dne. Pořád je všechny poháněl, aby si pospíšili. Noc se pro pochod jevila vcelku příhodná, nebe s nějakými mráčky, ale přímo rozzářené. Vždyť úplněk už nadejde, aniž se člověk naděje. Všichni se cítili hodně utahaní, ale spokojení, že se ocitli daleko od hořících osad i hradišť.

Pak už našli jenom obydlené osady a dvorce. Obyvatelé se tam všeho děsili, zřejmě připraveni kdykoliv uprchnout. Ani na kupecký průvod nepohlíželi přívětivě. Gudmegis se příliš nedivil. Pokud kupecké průvody odvádějí do daleké ciziny zástupy spoutaných lidí, pak se od nich lze dočkat čehokoliv. A jestli aspoň některé kupecké výpravy někdy vedli Skendové, anebo kupci s nimi všelijak spříznění, pak je v různých pohnutých časech na pováženou jakýmkoliv cizincům, třeba i kupcům, poskytnout své příbytky. A tito obyvatelé se podle těchto zásad také chovali. I když jednali zdvořile, pořád po očku sledovali nebe kolem obzorů, zda se náhodou neukážou sloupy dýmu o poznání blíž, než předtím.

Kupec Sartakis vedl průvod neomylně. Přesně věděl, kam míří. A když spatřil vrch, který už vyhlížel od brzkého rána, okamžitě ho poznal a radostně ukazoval všem nejbližším i vzdálenějším, tam je třeba jít a tam se dočkají odpočinku. Nad soutokem dvou řek stálo neveliké hradiště, spíše jen hradisko. Jeho velikost se Gudmegisovi zatím nepodařilo odhadnout. Podle toho, jak se kupec Sartakis zaradoval, se dalo usoudit, že celý průvod si bude moci odpočinout v pořádné výšce a hlavně v bezpečí pevných hradeb.

Avšak na svahu pod temenem lesnatého vrchu je zastavila rojnice ozbrojených mužů a nedovolili jim projít. Kupec Sartakis vyjel na koni až k nim, dokonce se obtěžoval sesednout. Ozbrojenci nehodlali ustoupit. Jeden z nich odešel a za nějaký čas se vrátil se starším mužem, bezpochyby významným, což se poznalo podle širokého klobouku a oděvu s přívěšky ze

zlata, stříbra i z jantaru. Kupec Sartakis ho určitě znal. Už z dálky na něho pokyvoval velmi přátelsky. Avšak muž jeho okázalou vstřícnost neopětoval. Velmi stroze mu vyložil, že do hradiska nikoho nepustí. Dokonce ani tábořit v bezprostřední blízkosti nedovolí. Gudmegis nemusel slyšet ani slovo, stačily mu posuňky, kterými velmož rozhodně neskrblil. Spíše je předváděl velmi okázale, snad aby rozuměli všichni z průvodu. I ti hodně vzadu, pokud vše sledují.

Takže jsou z nich nezvaní hosté.

Spíše jenom nezvaní. A co jiného se dá čekat v krajině, kde jsou na obzoru vidět sloupy dýmu?

Po svém pohybovém proslovu ten muž se zdvořilým výrazem pozdravil kupce Sartakise a s ním i zbytek průvodu, potom se obrátil a odešel.

Bezradný kupec Sartakis už nehodlal nic vymýšlet. Rozhodl, že tábor postaví právě v rovince pod vrchem. Přímo na břehu řeky, která se o kus dál vlévala do jiné řeky, stejně prudce tekoucí. A byl už nejvyšší čas. Odpočinek se jevil jako velmi nutný. A opět jako vždy, všichni odpočívali, kromě Gudmegise, Matvalise a jejich druhů. Mohli si dovolit zamotat se do dek, až měli všechno hotové a každý dostal, co potřeboval. Lidé i zvířata.

48.

- Gudmegis -

Nejenom to velmi strohé přivítání ve značné vzdálenosti od brány hradiska, ale i další cesta půlnočním směrem určitě nepatřily k příjemným zážitkům nikoho z průvodu. Tím spíše se doslova děsil kupec Sartakis. Na stromech viseli oběšenci, také podél cesty leželo několik ubitých těl, některá dokonce bez hlav, jiná svlečená donaha. Z toho jich několik páchlo už z daleka. To vysvětlovalo, proč obyvatelé hradiska nikoho nepřijímají dovnitř. Ale s drancováním Skendů a jejich příbuzných to určitě nemělo žádnou souvislost, mínil Gudmegis. Něco jiného jsou přepady na cestách, něco jiného dobývání hradišť a vypalování osad. To vypadá na lupičské bandy. Kdo ví, kolik jich je? Kolik jich někde číhá?

Ani teď se kupec Sartakis neodhodlal k návratu a třeba jenom ke změně směru. Pořád všechny hnal dopředu. Jistě, nebezpečná území se dají projít a zase nastane klid. Všude se neloupí, alespoň tak to bývalo vždycky předtím. Kde není dobře, odtud je třeba co nejdříve zmizet. Všichni proto zrychlovali, pokud jen to šlo. Pořád se ohlíželi, zbraně pohotově po ruce. Co kdyby.

Když přebrodili řeku a dostali se do lesů, kupec Sartakis poslal jednoho jezdce a všechny mladíky včetně Gudmegise a Matvalise, aby prozkoumali cestu přes rozsáhlý les. Jezdec měl u krku zavěšený roh, na který občas troubil, když bylo třeba někoho upozornit. Teď měl jet s nimi daleko vepředu. Gudmegis s Matvalisem pochopili velmi dobře a s nimi i ostatní mladíci. Pokud předvoj narazí na lupiče, průvod se bude moci připravit na zteč. A pokud mladíci podlehnou, tak ať. Hlavně ať jezdec zatroubí, aby varoval ostatní.

To se Gudmegisovi nelíbilo ani trochu. Nicméně přísaha je přísaha. Kdo ví, co za přísahou ještě vězí. To ví snad jen Sartakis. A ten je posílá dopředu. Tedy jdou.

Jezdci zastavili průvod a nechali jim dostatečný odstup. Všichni mladíci vykročili. Za nedlouho už za sebou nikoho neviděli. Ani průvod, ani nic, co by dokazovalo, že za nimi vůbec někdo jede. Postupovali obezřetně. Minuli několik oběšenců na stromech. I bezhlavých těl, pohozených vedle cesty. Nikde se nic nehýbalo, kromě větviček a trav, provívaných větrem.

Nikde nic. Žádné přímé ohrožení. Avšak najednou se kdesi daleko za nimi ozvaly výkřiky. Jakýsi lomoz. Jezdec okamžitě obrátil koně a hnal se zpátky. Za nedlouho ale se opět vrátil, ale nezůstal. Ani nic neřekl. Ani nenaznačil. Jenom se bezohledně prohnal mezi nimi. Vůbec nehleděl na to, že někoho z nich srazí.

Gudmegis se zaposlouchal, zároveň s ním i Matvalis. I ostatní. Matvalis pak na všechny ukázal, ať jsou zticha. Pak tiše odběhl stranou od cesty a všichni, včetně Gudmegise, ho následovali. Chvíli se prodírali houštím, pokud možno bez šelestu listů a praskání suchých větviček. Brzy hleděli na to, co se děje. Hned jim bylo jasné, že průvod kupce Sartakise už nikam nedojde. K moři na daleké půlnoci už vůbec ne.

Na cestě i kolem ní se hemžilo množství cizích mužů se sekerami, oštěpy a luky. Obránci průvodu většinou leželi se šípy v těle, někteří se ještě hýbali. Avšak útočníkům podle všeho ani nestáli za pozornost. Zato se pečlivě postarali o několik dalších. Hlavně o kupce Sartakise. Jemu přetáhli oprátku a na šňůře ho vytáhli za krk na pevnou větev, kde šňůru ovázali. Kupec ještě chvíli kopal nohama, než úplně znehybněl. Lupiči se rychle přičinili, aby odtáhli vozy i se zvířaty. Sebrali i koně, na nichž někteří už odjížděli, dokonce jich pár projelo i kolem Gudmegise a jeho druhů, ukrytých v křoví. Také ležící těla odtáhli vedle cesty. Některá jen pohodili, jiným odřízli hlavy, které si odnášeli zabalené do jakýchsi hadrových dek jako velkou vzácnost.

Brzy už bylo z úkrytu vidět jenom visícího kupce Sartakise. Gudmegis dobře viděl, že u pasu už nemá svůj váček s pramínky vlasů. Zato něco podobného leželo na kraji cesty. Gudmegis se tam odvážil. Opravdu, váček poznal. Sebral ho ze země a otevřel. Bylo tam mnoho vlasů, kromě toho i nití a odřezků nehtů. Jasný důkaz, že kupec opravdu čaroval.

Ke kupci Sartakisovi mohli mít své výhrady, jaké chtěli. A těch pochyb o jeho povaze! Ale v jednom se určitě nemohli splést. Že právě Sartakis je zachránil před nejhorším. Když je poslal daleko dopředu. Ale zatím ještě nevyhráli. Zatím ještě ne.

49.

- Krogala -

Další pozvání do dvorce. Ani teď nemohla odmítnout. Odjela tedy. Avšak před bránou už čekal dlouhý průvod. Vozy s vyšňořenými ženami, za nimi několik jezdkyň a dlouhý průvod žen s květinami v náručí. Ženy mají pláště s kapucemi, anebo závoje, ty významnější zdobí okrouhlé zlaté záušnice. U opasků jim visí dvojice bronzových přívěšků, křížů v kruzích, což ji ani moc nepřekvapuje. Podobné přívěšky ženy nosí i ve stepi. Hlavně když jdou oslavit svoji bohyni.

Viděla, že Lemota Gedurcha sedí na prvním voze společně se dvěma stařenami. Opratě drží mladá žena. Na dalším voze nevzhledná budoucí nevěsta Velkého Megha společně s velmi hezkou dívkou, které nelze si nevšimnout. Sedátko vozataje zaujímá starší žena. Také ostatní vozy řídí samé ženy. Muže není nikde vidět, jako by se jich nedostávalo. Slavnost, na kterou ji Lemota Gedurcha pozvala, se podle všeho neuskuteční ve dvorci, ale někde úplně jinde.

Průvod ještě na někoho čekal. Brzy se objevila skupina jezdců, samí Skendové. Mezi nimi, na vyšňořené kobylce, si to vyklusává až příliš povědomá dívčí postava, zahalená v plášti celá kromě nohou, obutých v pestře malovaných holínkách.

Bodejť by nepoznala Dheilanu! A jaký má doprovod! Velký vůdce se o ni určitě bojí. Aby se jeho podušce nic nepříhodilo. Ani náhodou.

Dheilana popojela k vozu, na němž seděla Lemota Gedurcha. Odhalila svoji tvář. Podle vzájemných úsměvů a vyslovených zdvořilostí se dalo usoudit, že ty dvě si spolu náramně rozumí. Určitě lépe než se mnou, ušklíbla se Krogala a raději sklopila hlavu, aby nikdo neodhadl její myšlenky.

Průvod se pohnul. Krogala se zařadila za vozy mezi jezdkyňe. Před ně se natlačili skendští jezdci, kteří svojí přítomností výrazně narušili dosud vysloveně ženský ráz průvodu. Avšak kdo by si dovolil něco namítnout?

Minuli několik osad a dvorců, než zastavili v dolince pod lesnatým vrchem. Ženy sestoupily a seskákaly z vozů i s koní. Pokračovaly pak pěšky do vrchu. Krogala seskočila s kobyly a nechala ji pást. Následovala průvod. U vozů a koní zůstali ozbrojení Skendové.

Poznala, že vrch byl kdysi hodně dávno osídlený, dokonce obehnaný mohutnými hradbami s hlubokými příkopy, avšak čas vše pobořil, zanesl hlínou a nechal zarůst hustými křovinami, trávou a mechem.

Udýchané ženy se ocitly na palouku s několika dřevěnými křesly. Do nejvyšších usedla Dheilana s Lemotou Gedurchou. Nižší křesla obsadilo několik žen, které Krogala dosud neznala. Jenom pochopila, že jde o manželky proslulých mužů.

Obzvlášť si všímala, jakými poctami úplně všechny zahrnují Dheilanu. Určitě se jí vyplácí, že Velkému vůdci zahřívá lýtka. A jak to, že si Lemota Gedurcha ani neráčila všimnout, že zde je i dcera předního Skenda? Jak to, že zrovna Krogala si nikdo nevšímá? To ona by si spíše zasloužila pocty, než ta štěnice. No, co s tím nadělá?

Za Krogalou přišla starší žena a naznačila jí, že by své zbraně měla odnést a odložit někde stranou. Protože neznala skendsky, použila řeč rukou. Krogala sice pochopila, avšak luk, toulec se šípy, meč a nůž jen položila do trávy před sebe. V tu chvíli si všimla, že z povzdálí ji velmi pozorně sleduje nějaká žena. V něčem jí připomíná svatou Alchavtlu ze stepi. Vysoká, štíhlá, ne už mladá. Vcelku pohledná. A hlavně nesmírně důstojná a vznešená už na první pohled. Vlasy zcela zakryté, dlouhé šaty jí splývaly na zem. Když zjistila, že Krogala si její pozornosti všimla, odešla mezi svaté ženy, které jí uctivě uhýbaly. Srovnání se svatou Alchavtlou bylo na místě, řekla si Krogala.

Mezi ní a Dheilanou stála hranice dříví, přichystaná k zapálení. A když tři ženy v dlouhých bělostných řízách k hranici přistoupily s planoucími pochodněmi a zažehnuly ji, už na Dheilanu neviděla vůbec. A nijak jí nechyběla. Vůbec ji to nemrzelo. Zato dost pozornosti upoutala ona. Ohlíželo se po ní mnoho žen. Skoro všechny, které na ni viděly, i když některé se musely naklánět. Asi ještě nikdy nezhlédly pravou skendskou bojovnici a lovkyni, zasvěcenou bohyni. Takže ji vidí aspoň teď.

Přestože rozuměla každému slovu, které bylo vyřčeno ženami v bílých řízách o významné bohyni a jejích družkách z jiného světa, nehodlala se jejich slovům oddat. Její vlastní bohyně z velké stepi to určitě ocení.

Avšak brzy zazněla požehnání budoucímu sňatku Velkého Megha. Přidaly se i ženy, sedící poblíž, zleva i zprava. Některé šeptaly, jiné hovořily nahlas. Rozuměla jim všem a rovněž si pomyslela, že za nějaký čas něco podobného čeká i ji. Avšak ona by ráda uviděla svého muže ze snů. Svého hrdinu, jenž vyzýval nebe a nebe vyzývalo jeho. Ani nevěděla, jestli něco neřekla, ať už skendsky, nebo místní řečí. Jenom si stačila všimnout, že zraky žen se neupírají na nevzhlednou nevěstu, nýbrž na ni. Ale co hlavně upoutalo její pozornost, bylo tolik světla, vyzařovaného z ohniště právě přímo proti ní samé. A také plameny ohniště se naráz proměnily až neuvěřitelně. Ze změti vzlínajících a smršťujících se plamínek a plamenů se zničehonic zformovala podoba jakési hlavy. Mělo to rohy, ale nešlo o zvíře. Jakási podivná světelná tvář, která by za jiných okolností vyhlížela značně ponuře, až drsně. Avšak zrovna se tvářila nadmíru přátelsky, dokonce snad zjihle, jako se matky a někdy i otcové dívají s úžasem na své zrovna narozené děti. Čekala, že se zatáhne mlha, a stalo se. Vzduch podivně zhoustl a shora se snášela mračna, jako by se nebe přiblížilo k zemi. Odněkud z dálky se ozýval dusot kopyt. Avšak neviděla žádné kobyly, ani jejich hlavy, kopyta, nebo aspoň jiné obrysy. Ba ani ženy, které seděly kolem ohně po její pravici a levici. Viděla jenom tu ohnivou tvář, která se nějak podivně proměnila na hodně nevlídnou, až nepřátelskou, a odněkud z povzdálí se k ní donesl křik: „Povídám ti, přestaň na něho myslet! Nevěř, že když jsi utekla tak daleko, že na tebe nedosáhnu. Přestaň na něho myslet! A hned! To ti povídám.“ Zjev se rozplynul, křik utichl a ona si jen pomyslela, že tamta nemá dost síly, aby její pohružky zabraly. Obzvlášť, když ohnivá stvůra ji sama ujistila, že on je stále naživu.

50.

- Gudmegis -

Odplížili se do křoví a vysoké trávy. Tam vyčkali do setmění a raději mlčeli, aby na sebe neupozornili. Gudmegis se zachumlal do svých dek. Sledoval krásně zakulacený měsíc a zdálo se mu, že slyší podivnou nebeskou hudbu. Podle toho, jak se měsíc mívá, anebo střetává s mračny, které ho buďto celý zakrývají, nebo jenom částečně, anebo skrz ně prosvítá tu více, tu méně. Měl o čem přemýšlet, avšak oči se mu zavřely samy a okamžitě usnul.

Ucítil na tváři závan větru, trochu tepla a chladivý stín. Otevřel oči. Nad ním někdo stojí. Ne jeden, ale několik mužů. Žádní mladíci. Hrubé postavy s hrubými prackami a s vypouklými břichy.

To snad ne! zděsil se a vyskočil na nohy. Avšak něco ho udeřilo do tváře s takovou silou, že se vyvrátil zpět na uleženou travu. Hrubé postavy se nad ním sklánějí, v rukách se jim blyští nože a sekery.

Chytili nás! uvědomil si. Je s námi zle. Vidí, že ostatní mladíci leží a nad nimi se rovněž sklánějí hrubé chlupaté postavy se sekerami a noži.

Chladivý stín uhnul a na tvář mu dopadlo hřejivé světlo. Slunce, které se prodírá skrz šedivá mračna. S tím světlem a teplem pociťuje, že do něho vchází nějaká síla. Něco, co už dávno znal a jaksi zapomněl. Ale hlavně, že není pozdě. Ještě není pozdě! Určitě není pozdě! Tihle nás nedostanou.

Otevřel oči dokořán proti slunci. Síla v něm rostla a mohutněla. Nadechl se a vydal ze sebe řev, jak nejsilněji mu to šlo. A opravdu to šlo. Náramně mu to šlo. Zařval nejenom dlouze, ale úplně stejně jako před časem. A odněkud shora, z ohromné výšky, z nekonečných prostor, se ozývá něco jako ozvěna. Spíše odpověď. S hrubými břicháči nad ním to škusblo a zděšením uskočili.

Posadil se. Všichni se dívají, co to dělá. Cizí chlapi s noži a sekerami, stojící poblíž. Také mladíci, ležící dosud bezradně pod hrozbou zbraní. Na uválené trávě vidí palici. Zrovna tu jeho palici. Sebral ji. Najednou se mu zdála

nesmírně lehká a měkká v dlaních. Postavil se. Cizí muži se zřejmě teprve vzpamatovali. Dva z nich se po něm ohnali sekerami. Avšak jeho palice jim jediným svihem vyráží zbraně z rukou a další rána dopadne na hlavu jednoho z nich, až to zapraší. Ten druhý s hrůzou v očích odskočí a utíká. Ostatní neznámí muži hledí nechápavě na něho i na svého druha, ležícího na uležené trávě s rozhozenýma rukama a rozbitou hlavou, ze které se řine krev.

Zdá se, že nemají žádnou chuť dále bojovat. Ani se o nic pokoušet. Vůbec nechápou, co se stalo. Přece to pro ně byla jasná věc. Měli ty mladíky jako zajatce. A najednou? Všechno je jiné. Ustupují. Pro jistotu se ještě rozbíhají, aby z toho podivného místa co nejdříve utekli.

Gudmegis hledí za utíkajícími. Palice v jeho rukách ztěžkne a ztvrdne. A on ji upustí na zem. Matvalis i ostatní mladíci na něho zírají s vytřeštěnýma očima. Něco podobného dosud nikdy neviděli. Jenom o podobných skutcích slyšeli ve zkazkách. Jenomže zkazky bývají různé a většinou se v nich přehání. Ale tady? A zrovna teď? Tady se něco opravdu stalo. Něco neuvěřitelného.

A co na to Gudmegis? Talismanu se ani nedotkl. Jenom si připomněl, co mu nedávno pověděla vědma Bokerta.

Ohlédl se, jestli náhodou nezahledne trojici stínů, muže v temných pláštích s kapucemi. Ty jeho pocity, když z počátku do něho vcházela ta zvláštní síla a on vykonal neobvyklé skutky. A také když odcházel z Molbery. Ale zrovna v tu chvíli neměl ani ten pocit. Ani nic nezahlédl. Žádný stín. Ani náznak. Vůbec žádný.

51.

- Gudmegis -

Palice hodně ztěžkla a ztvrdla, ale on ji nesl na rameni, jako ji nosil v Molbeře. I poté, co se vrátil do rodné krajiny. Viděl na svých družích, jak ho obdivují, jak na něm visí vděčnými pohledy. I Matvalis, i ostatní. A kdyby řekl cokoliv, žádný z nich by se neodvážil pochybovat. Bylo snadné rozhodnout, že se všichni vrátí zpět k Býčí jeskyni za Selisem Godchalisem. Samozřejmě nikdo nebyl proti. Naopak. Takže se vydali nazpátek. Ale opatrněji, než jak putují průvody kupců.

Jenomže s tím rozhodnutím o návratu to určitě není jen tak. Teď už jsou z nich spolčení zločinci. Všichni bez rozdílu. Nejen Matvalis, vrah dhurgisů, spolu s Gudmegisem, který v Molbeře bojoval proti Velkému Meghovi. Všichni jsou zločinci. Lumpy v nich musí vidět všichni ti, kteří uznávají Velkého Megha i Atreise. Takže prakticky všichni lidé z celé krajiny. Už z nich nejsou vojkové, kteří si na skutečné lupiče jen hrají pod záštitou Velkého Megha. Teď už každý z nich může dopadnout jako ti dva zločinci, které o velkém svátku upálili před svatou jeskyní ve velké proutěné figuríně v podobě býka. Totéž se může stát i každému z nich, pokud je dopadnou a neurčí jim jiný trudný osud. Zrovna do toho velkého svátku zbývá ještě hodně času, ale i tak se musí mít na pozoru. Všichni do jednoho.

Dorazili k vypálenému hradišti, kde předtím viděli útočit spojence a příbuzné Skendů z daleké ciziny. A tehdy Gudmegise napadlo, že by mohli zajít právě tam. Co když najdou něco užitečného? Vždyť kupec Sartakis by učinil totéž. Avšak nepochybně z příčin úplně jiných. A ukázalo se, že šlo o skvělý nápad. Vítězové zřejmě hledali jenom cenné věci a po nich se tam zatím nikdo neodvážil. A oni? Nechali mrtvé mrtvými. Sbírali jenom zbraně a jídlo. Jenom to, co potřebovali a co unesli. Tak se vyzbrojili noži, sekerami, oštěpy, štíty i luky a šípy. Našli i nějaké kožené přilby, pancíře z kůže, dokonce i z bronzového plechu. Jenom si dali práci, aby neodnášeli žádná viditelná znamení osob, rodin i klanů, ani nic podobného. Znaky

proto většinou seškrábali, nebo zamazali hlínou. Každopádně se příliš nezdrželi. Jenom co Gudmegis s Matvalisem rozdělali dva ohně, všichni mezi nimi procházeli. Nechali tak sebe i věci očistit světlem a dýmem.

Z vyplundrovaného hradiště zamířili k dalekému poledni. Hlavně mladí vojkové se už konečně cítili jako skuteční bojovníci. Avšak k úplnému vzhledu jim něco ještě scházelo. Hlavně tetování, kterým se mohl vychloubat jenom Matvalis. Ale jen trochu. Před těmi, kteří neměli vůbec žádné.

Rejstřík jmen a názvů

Jména a názvy byly pro potřebu příběhu převzaté a volně upravené z indoevropštiny, což alespoň hodně vzdáleně může připomínat řeč dávného obyvatelstva střední Evropy.

Alchavtla – (bílá kobyla běží stepí) – velekněžka skendské Velké bohyně Machkaby

Ambust Manmar – (skyth. – slavný bijce mužů) – nejvyšší vůdce Scholtů, skythského kmene

Angua – (vůně dobytka) – zaslíbená nevěsta Lemote Alkonise, dcera Atreise Grozdise

Avdnoka – (uzda noci, pouta noci) – noční ženský zjev

Atreisové – (otec oráčů) – čestné názvy velmožů, kteří stojí v čele svých klanů

Atreis Angemis – (vnuk země) – Matvalisův otec

Atreis Grozdis – (stahující se mraky) – mocný Atreis, otec Anguy, zaslíbené nevěsty Velkého Megha

Bebela – (silná včela) – Matvalisova kamarádka z osady vojků, pomohla zachránit Tekase před Rivakisovou lstí

Bhel – (spadlý list) – chlapec z lesní osady u Molbery, doprovází Rafise

Bokerta – (čarující bába) – vědma, teta Dukany a Burkise

Burkis – (funicí ježek) – Dukanin bratr, padl v Molbeře

Deidoris – Rafisova rodná osada

Dheilana – (dítě stepi) – bojovnice, bývalá Krogalina družka, souložnice Velkého vůdce Skendů, chystá intriky proti Krogale

dhurgisové – (druhé ve zbrani) – bojovníci Velkého Megha

Dukana – (dcera kuny) – sestra Burkise a neteř báby Bokerty, obětována v Molbeře

Eremiš – (jarní spěch) – bojovník, který zradil svého dobrodince Velkého Megha, zabil ho dhurgis Chubis

Ferchava – (přepadávající v noci) – noční ženský zjev

Gudmegis sun Bergh – (drtící palice, syn rozbřesku) – hlavní postava příběhu, nové (hrdinské) jméno Tekasovo

Chonši Konugu Sikela – (vůdce nejvyšší zrozený pro boj) nejvyšší vůdce skendských klanů, nomádů z maďarských stepí

Chubis – (bosý zápasník) – nejuvěrnější bojovník Velkého Megha

Kerchepa – (černý čepec) – skendská čarodějnice, žijící v přízni Lemoty Gedurchy

Keslina – (česání lnu) – Matvalisova kamarádka z osady vojků, pomohla zachránit Tekase před Rivakisovou lstí

Kirtel – (křik datla) – Rafisův otec, který se Rafisova návratu nedožil

Konugu Arvis – (vůdce, důvěřující orlu) – vůdce klanu nomádů, otec Krogaly

Krogala – (krahující hlas) – druhá hlavní postava příběhu, dcera vůdce skendského klanu Konugu Arvise a Albechy, zasvěcená bojovnice

Lemota Gedurcha – (z hradeb, mocná bojovnice) – žena Velkého Megha, Lemote Alkonise, padlého v bitvě proti Skendům, později matka mladého Velkého Megha, Lemote Alkonise

Lemote Alkonis – (z hradeb, bílý kůň) – Velký Megh, vůdce klanů v okolí dnešního Brna

Matvalis – (lovecká palice) – třetí hlavní postava příběhu, syn významného velmože, přítel Gudmegisův (Tekasův), zachránil ho před Rivakisovou lstí

Medlegis – (med lízající) – starý kovář, žijící na samotě nedaleko Býčí jeskyně

Megh – (mocný) – titul nejmocnějšího z Atreisů v krajině (Velký Megh)

Megh Pote Meitis – (mocný pán opevnění) – Velký vůdce z Molbery (z Molpíru), přemožitel Skendů, později zahynul při pádu hradiště Molbera

Mendhisové – (moudří) – předchůdci druidů

Mendhis Deruchis – (moudrý, řeč předků) – mudrc, který pečuje o Tekase od narození

Mendhis Ebares – (brázdu rozrývající) – jeden z významných Mendhisů – mudrců

Mendhis Menslach – (moudrý, vzývající měsíc) – nejvyšší z Mendhisů (moudrých), strýc Velkého Megha, Lemote Alkonise

Mendhis Sulmakis – (sluneční člověk) – jeden z významných Mendisů – mudrců

Molbera – (hradiště bojovníků) – hradiště Molpír na jz. Slovensku

Odujis – (hbitý jazyk) – skendský kupec, nabádal k tažení na západ

Okris – (brázdící vodu) – Krogalin strýc, Rafisův dobrodinec a pán, po jeho smrti Rafis utekl

Pustakmis – (kamenná pěst) – legendární stopař a zápasník

Rafis – (vzpurňý červ) – čtvrtá hlavní postava příběhu, uprchlý skendský otrok, pochází z krajiny od Býčí jeskyně

Rivakis – (člověk od řeky) – syn velmože, vůdce mladých lupičů, vojků, věrný Lemote Alkonisovi, v osadě vojků strožil nebezpečné úklady Tekasovi

Sartakis – (hovořící v běhu) – thrácký kupec, přítel Selise Godchalis

Selis Godchalis – (věstec, hadí hlas) – svatý muž od Býčí jeskyně, chystá odboj proti Velkému Meghovi a Skendům

Scholtové – skythský kmen, zaměřující své výboje na území střední Evropy

Skendové – (jízdni lučištníci) – název národa kočovných pastevců z maďarských stepí

Tekas – (zaječí úprk) – hlavní postava příběhu, původní Gudmegisovo jméno

Vaikamové – (lidé z kamene) – Rafisův rodný klan

Varmekis – (mocná past) – další vůdce vojků po Rivakisovi

Vekvera – (veselá veverka) – Tekasova přítelkyně, než odešel z domova, sestřenice Anguy, dcery Atreise Grozdise

Velký Megh – (velký mocný) – titul vůdce Atreisů

Virka – (včelí nárek) – Rafisova matka, nedožila se jeho návratu

vojkové – (vlčí srst) – mladí lupiči (obdoba keltské fíany)

O knize

Jan Padych: Prastará tajemství 3. díl – Strážci ohňů

Střední Evropa v 6. století př. n. l. Velmožská vrstva bohatne a ostatní obyvatelstvo chudne. Na hradištích a dvorcích se střídají kupecké karavany, putující po tzv. Jantarové stezce. Kupci přivážejí všelijaké luxusní zboží a odvádějí si zástupy budoucích otroků. Pořádají se nákladné hostiny, hrdinské zpěvy o předcích, velkolepé velmožské pohřby. A tehdy ze stepí od Dunaje i od Černého moře přicházejí loupeživé oddíly i armády velmi bojeschopných jezdců, kočovných pastevců, které zlákala vidina poměrně snadné kořisti. Místní klany a kmeny, ovládané elitními vrstvami bojovníků, a navíc často ještě vnitřně i z vnějšku znesvářené, nemají schopnost patřičně vzdorovat početným a skvěle organizovaným nájezdům. Když navíc ziskuchtiví velmoži se nezřídka přidávají i k drancujícímu nepříteli. A tehdy vezmou věc do rukou moudří svatí muži, kteří si velmi dobře uvědomují příčiny. Připomínají si prastaré bohy, jejichž rituály jsou nesmírně kruté. Avšak účel v jejich očích tyto prostředky posvěcuje. Svá velká tajemství mají i svaté ženy. Také ony dokáží hodně překvapit a zasáhnout do osudů živých i mrtvých.

Hlavní hrdinové románu, okolnostmi vtažení do her mocných, musejí nezřídka podstoupit krutý boj o život a svobodu. Také o svoji čest a hrdost. V příběhu není nouze o hrdinské činy, ani o zradu. Vedle zarytého nepřátelství v něm nalezneme také přátelství na život a na smrt. Rozhodně i lásku, velmi silnou a plnou rozporů. Lásku s poněkud jiným završením, než bývá obvyklé.

Některá místa, kde se odehrává děj tohoto šestidílného příběhu čtyř hlavních postav, velmi připomínají některé významné pravěké lokality z doby halštatské i historické události s nimi spojené (např. Molpír na Slovensku, Býčí skála a Krumlovský les na Moravě, Biskupin v Polsku).

O autorovi



Jan Padych je autorem příběhů z nejstaršího dávnověku i ze současnosti.

Narodil se 8.3.1954 v lázeňském městě Jeseník. Mládí prožil v Havířově, od r. 1989 žije a pracuje v Ostravě. Po absolvování střední ekonomické školy pracoval v obchodních organizacích v kontrolních a řídicích funkcích na krajské i podnikové úrovni. V porevolučních letech působil převážně v pojišťovnictví, v letech 1994-1995 také jako jazykový redaktor v knižním nakladatelství Optys v Opavě. Od r. 2006 pracuje v bezpečnostních agenturách.

Publikovat začal v dospělém věku ojedinělými povídkami a fejetony (hlavně v Čs. rozhlasu). V roce 1988 vyhrál celostátní soutěž GENERACE 88 v oboru próza. Od r. 2001 členem Obce spisovatelů.

V prvních porevolučních letech (1991 – 1992) psal velkoplošné články (eseje) do Ostravského večerníku. Zprvu pod pseudonymem Samuel Dan články („Současný démonismus“, „Padlý anděl Satan“, „Vděk starých bohů“), v nichž uplatnil své znalosti jak z prostředí křesťanských denominací, tak rovněž z okulní literatury. Později (1992 – 1993) vydával články již pod svým jménem a jejich obsah zaměřil především na pravěkou archeologii („Svědectví Býčí skály“, „O bronzových pokladech“, „Mystéria pravěkých nádob“). Následovaly knižní publikace (viz dále).

V roce 2004 společně se synem Danielelem založili nakladatelství (nakl. Daniel Padych), kde vydal román „Bouře ve sklenici piva – pojišťovácký román“. Kniha byla vybrána Českou televizí jako námět k natočení celovečerního filmu „Každý den karneval“ (2005) s Pavlem Zedníčkem v hlavní roli, dále s Jitkou Asterovou, Michalem Dlouhým a dalšími populárními herci. (Scénář k filmu zpracovali Martin Fahrner, Michal Josef Przebinda a Aleš Jurda). Další kniha v tomto rodinném nakladatelství vyšla v r. 2013 elektronicky (na www.padychbooks.com) pod názvem „Pravěké ženy a jejich velké tajemství“.

Jan Padych od mládí tíhnul k nejstarším dějinám a reáliím nejstarších kultur. Velmi se zajímal o starověké dějiny, také o pravěk střední Evropy. Odtud jeho zájem o nejstarší dějiny náboženství, včetně dějin magie a pověr. Vztah k pradávne historii vedl Jana Padycha k samostudiu. Svě vědomosti doplňoval i dlouholetými diskusemi a korespondencí s odborníky. Jedním z nejvýznamnějších byl Profesor Rudolf Mertlík, klasický filolog, spisovatel, básník a překladatel, jeden ze zakladatelů Antické knihovny, se kterým se setkával v letech 1972 – 1985 (antická literatura, dějiny, reálie). Mnoho poznatků získal rovněž od PhDr. Jiřího Pavelčíka, CSc, archeologa a etnografa (1993 – 2009). Také od Mgr. Martina Golce, Ph.D., archeologa a speleologa (2004 – 2008 a v r. 2016).

Knižní publikace

Sibyla a démonismus (1991, vydalo nakl. Petit družstva Sampex Ostrava)

Fotbalový generál (1995, vydalo nakl. Optys v Opavě)

Krysa v hlavě (1996, vydalo nakl. Sena v Ostravě)

Z pravěkých ság – Nesmrtelný (2000, vydalo nakl. Alpress ve Frýdku Místku)

Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román (2004, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Čas vlků (2007, vydalo nakl. Alfa Publishing v Praze)

Pravěké ženy a jejich velké tajemství (2013, vydalo nakl. Daniel Padych v Ostravě)

Filmový námět

Námět celovečerního filmu „Každý den karneval“, natočila Česká televize v r. 2005 podle knihy Jana Padycha: „Bouře ve sklenici piva – pojišťovací román“.

JAN PADYCH

Prastará tajemství

Strážci ohňů

3. díl

Grafika Daniel Padych
Odpovědný redaktor Daniel Padych
Vydalo Nakladatelství DANIEL,
V. Vlasákové 934/1, Ostrava
roku 2016 jako svou 3. publikaci

ISBN 978-80-88205-08-1

www.padychbooks.com